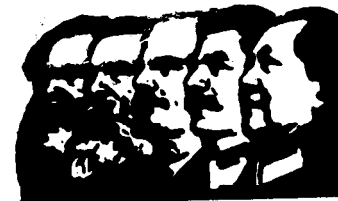

ΝΕΑ ΑΝΑΤΟΛΗ

Προλετάριοι όλων των χωρών,
καταπιεζόμενα έθνη και λαοί ενωθείτε!

"Από τη στάχτη του θα
ξαναγεννηθεί το ΚΚΕ"
Ν. Ζαχαριάδης

ΟΡΓΑΝΟ ΤΗΣ Κ.Ε ΤΗΣ ΟΡΓΑΝΩΣΗΣ ΓΙΑ ΤΗΝ ΑΝΑΣΥΓΚΡΟΤΗΣΗ ΤΟΥ ΚΚΕ

ΓΡΑΦΕΙΑ: ΧΑΛΚΟΚΟΝΔΥΛΗ 35, ΤΗΛ-ΦΑΞ 0105232553, ΤΕΤΑΡΤΗ 11 ΔΕΚΕΜΒΡΗ 2002 ΑΡ. ΦΥΛ. 385 € 1

ΟΧΙ ΣΤΟ ΣΧΕΔΙΟ ΑΝΑΝ ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΕΝΤΑΞΗ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ ΣΤΗΝ Ε.Ε.

Αναλυτικό άρθρο για το Κυπριακό στις σ. 21-25

1η ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΥΠΟΥ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ (12/11/2002)

Για την αποφυγή της καταστροφής της Κύπρου, για το καλό της Ελλάδας και της Τουρκίας, και για την επιβίωση της Ενωμένης Ευρώπης πρέπει το σχέδιο Ανάν να εξοβελισθεί. Είναι αδύνατο λαοί που τους χωρίζει ακόμα μίσος και δυσπιστία να ενωθούν κάτω από την κηδεμονία ενός Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ στην υπηρεσία μιας κτηνώδους Ρωσίας που εξολοθρεύει λαούς και μιας Αμερικής που τους ποδοπατεί, όταν έχουν αποδείξει από κοινού στη Βοσνία την δεινότητα τους στη χειρουργική δημιουργία εκτρωματικών κρατών.

2η ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΥΠΟΥ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ (9/12/2002)

Η ενδεχόμενη ένταξη στην Ε.Ε της Κύπρου δεν θα σημάνει μια ενωτική πορεία για την ίδια, αλλά την αποσύνθεση μιας ήδη διπλωματικά διασπασμένης Ενωμένης Ευρώπης. Το κυπριακό κράτος έκτρωμα που ετοιμάζει το Συμβούλιο Ασφαλείας, η άνοδος της ισλαμικής αντίδρασης στην Τουρκία και η απαίτησή της να γίνει δεκτή στην Ευρώπη, και πάνω απ' όλα το ελληνικό βέτο στην είσοδο 9 χωρών αν δεν γίνει δεκτή μία 10η δείχνουν ότι η είσοδος αυτής της τελευταίας ισοδυναμεί με κατάργηση της αρχής της εθελοντικής ένωσης, που είναι η πεμπτοσύνη της Ε.Ε.

ΤΟ ΚΟΜΜΑ ΤΩΝ ΦΙΛΩΝ ΤΗΣ "17Ν" ΚΑΙ Η ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ ΤΟΥ (σ. 17)

ΑΠΟ ΤΑ ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

- Ο νέος ξαφνικός πόλεμος. Η καταγγελία της ακροδεξιάς και ο σοβινισμός (σελ. 4)
- Δημοτικές-Νομαρχιακές 2002 (σελ. 3)
- Δημοτικές εκλογές στο Κερατσίνι (σελ. 7)
- Θετικό αποτέλεσμα στις εκλογές της Ζώνης (σελ. 2)
- Η πορεία της 28/11 κατά της "Χρυσής Αυγής" (σελ. 16)
- Η συνέντευξη Τύπου της "Αντιναζιστικής Πρωτοβουλίας" (σ. 40)
- Η ΟΑΚΚΕ στην πρώτη γραμμή του αγώνα ενάντια στη "17Ν", 6^ο μέρος (σελ.27)
- Εισαγωγή του εκδότη στο βιβλίο του Ι.Φ. Φαλμεράϋερ (σ. 37)
- Σκανδαλώδης καταδίκη του Α. Ντέντε (σ. 30)
- Το EBLUL στην Ελλάδα (σ. 32)
- Για το Ιράκ (σελ.36)
- Οι Ρώσοι Ναζιστές Αποκαλύπτονται (σ. 44)

Η ΚΑΤΑΛΥΤΙΚΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ ΤΗΣ "ΑΝΤΙΝΑΖΙΣΤΙΚΗΣ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑΣ" ΣΤΙΣ ΝΟΜΑΡΧΙΑΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

Το σκάνδαλο των φετινών νομαρχιακών εκλογών ήταν η σιωπή και η έγκριση που έδωσε ο επίσημος πολιτικός κόσμος, και ιδιαίτερα τα κόμματα και οι συνδυασμοί της ψευτοαριστεράς, στην απόπειρα των ανοιχτών ναζιστών να αρπάξουν κομμάτι της πολιτικής εξουσίας στο δήμο της Αθήνας. Αυτό το επιχείρησε η "Χρυσή Αυγή" συμμετέχοντας στο συνδυασμό του Γ. Καρατζαφέρη με τέσσερις υποψηφίους, τους Βασίλη Κολιό, Μιχάλη Παπαδημητρίου, Νίκο Σκάντζο και Ηλία Παναγιώταρο, από τους οποίους ο τελευταίος είναι ηγετικό στέλεχος της συμμορίας (μέλος της Κεντρικής Επιτροπής). Η είδηση δημοσιεύτηκε στη φυλλάδα της "Χρυσής Αυγής" και θα έμενε ασχολίαστη ως τα σήμερα από το οικογενειακό πολιτικό φάσμα εάν εκείνη τη στιγμή δε βρισκόταν η "Αντιναζιστική Πρωτοβουλία" για να καταγγείλει το σκάνδαλο.

Το χρονικό της παρέμβασης
Η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία διασταύρωσε την είδηση τόσο από την εφημερίδα του Γ. Καρατζαφέρη "Άλφα Ένα" όπου μάλιστα ο Παναγιώταρος προτεινόταν ως "εκλεκτή υποψηφιότητα", όσο και από την ιστοσελίδα του "ΛΑΟΣ"

στο διαδίκτυο όπου ανακοινώθηκαν επίσημα τα ονόματα των υποψηφίων του συνδυασμού του Γ. Καρατζαφέρη στη υπερνομαρχία Πειραιά-Αθήνας.

Στις 29 Σεπτεμβρη, η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία έκδωσε ανακοίνωση τύπου, που δημοσιεύτηκε

στην εφημερίδα *Ελευθεροτυπία* (30/9), με την οποία κατάγγειλε τη συμμετοχή των χρυσαυγιτών στις εκλογές, τη στιγμή που στην υπόλοιπη Ευρώπη οι ομοϊδέατες τους φυλακίζονται, και κάλεσε τα κόμματα και τους συνδυασμούς να τοποθετηθούν απέναντι στο σκάνδαλο. Η ανακοίνωση είχε σταλθεί με φαξ στους τηλεοπτικούς σταθμούς και το απόγευμα της ίδιας μέρας που έγινε η πρώτη δημοσίευση και μετά τις συνεχιζόμενες έντονες εκκλήσεις της Αντιναζιστικής σε όλα τα κανάλια για να δοθεί η είδηση στο κοινό ο Γιώργος Λιάγκας του "STAR" κάλεσε την εκπρόσωπο

συνέχεια στη σελ. 10

Η ΚΑΤΑΛΥΤΙΚΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ ΤΗΣ "ΑΝΤΙΝΑΖΙΣΤΙΚΗΣ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑΣ" ΣΤΙΣ ΝΟΜΑΡΧΙΑΚΕΣ ΕΚΛΟΓΕΣ

συνέχεια από τη σελ. 1

της Αντιναζιστικής, Άννα Στάη, στο παράθυρο της εκπομπής του "Συνήθης ύποπτος" για μια κατά πρόσωπο αντιπαράθεση με τον Καρατζαφέρη.

Η εκπομπή (βράδυ 30 Σεπτεμβρίου προς 1η Οκτώβρη) είχε θέμα τη συμμετοχή του Γ. Καρατζαφέρη στις εκλογές. Στην αρχή ο Γ. Λιάγκας πήρε συνέντευξη από τον Γ. Καρατζαφέρη για τις γενικότερες θέσεις του και τους στόχους του σ' αυτή την εκλογική αναμέτρηση. Όταν η συζήτηση είχε προχωρήσει, του έθεσε το απροσδόκητο γι' αυτόν ερώτημα της συνεργασίας του με τη "Χρυσή Αυγή" και κάλεσε την Άννα Στάη να εκθέσει την καταγγελία της. Ο Γ. Καρατζαφέρης ήταν τελείως απροετοίμαστος και ισχυρίστηκε ότι απ' όσο γνωρίζει η Χρ. Αυγή είναι νόμιμο κόμμα και δεν έχει σχέση με ναζιστές. Τότε η Άννα Στάη του έδειξε μία ολοσέλιδη αφίσα ενός ναζιστή των Βάφεν Ες Ες που "έδινε δώρο" το περιοδικό της Χρ. Αυγής "Αντεπίθεση" στους αναγνώστες του. Ο Γ. Καρατζαφέρης δεν μπόρεσε να απαντήσει. Η ζωντανή αυτή καταγγελία προκάλεσε τεράστια εντύπωση σε όσους παρακολούθησαν την εκπομπή. Τότε, για πρώτη φορά αποκαλύφθηκε από τηλεοράσεως το σκάνδαλο της καθόδου των θαυμαστών του Χίτλερ στις εκλογές.

Αυτό φάνηκε σε δυο μέρες, όταν την Πέμπτη 3 Οκτώβρη ο Νίκος Ευαγγελάτος του "ALTER" κάλεσε την Άννα Στάη σε τηλεφωνική συνομιλία κατά τη διάρκεια του δελτίου ειδήσεων των 7. Σε παράθυρα βγήκαν για να απαντήσουν στην καταγγελία της Αντιναζιστικής Πρωτοβουλία ο ίδιος ο Γ. Καρατζαφέρης και ο αρχηγός της Χρυσής Αυγής, Ν. Μιχαλολιάκος οι οποίοι στο μεταξύ είχαν ετοιμάσει τη γραμμή υπεράσπισης τους. Αυτή ήταν η εκτόξευση λάσπης στο πρόσωπο της Άννας Στάη για την οποία είπαν ότι υποστηρίζει τους δολοφόνους της 17Ν και ότι συμμετείχε και στην πορεία υπεράσπισης τους !!! Η Α. Στάη ξεκαθάρισε ότι η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία δεν έχει καμία σχέση με τη 17Ν και ότι όλα αυτά είναι χυδαία ψέματα, ξεσκέπασε για μια ακόμα φορά τον Καρατζαφέρη αλλά δήλωσε ότι με τον ναζιστή Μιχαλολιάκο δεν κάνει κανένα διάλογο. Λίγο πριν κλείσει τη σύνδεση, ο δημοσιογράφος κάλεσε την Α. Στάη στην εκπομπή του την επόμενη μέρα για να απαντήσει ολοκληρωμένα. Όμως οι πιέσεις που δέχτηκε ο Ευαγγελάτος για να μην υπάρξει αυτή η δεύτερη εμφάνιση, που ποτέ δεν έγινε, ήταν κατά τα φαινόμενα αρκετά ισχυρές.

Η επόμενη πρόσκληση ήρθε από το Μανώλη Καψή και πάλι από το "STAR". Η Α. Στάη βγήκε σε τηλεοπτικό παράθυρο του "STAR" κατά τη διάρκεια του δελτίου ειδήσεων (4 Ο-

κτώβρη) όπου αυτή τη φορά και ο ίδιος ο δημοσιογράφος κατήγγειλε το γεγονός της συμμετοχής των ναζιστών στις εκλογές, ενώ πίεσε και τους δύο υποψηφίους να πάρουν θέση. Ο μεν Βλαχάκος σε ερώτησή του Μ. Καψή αν ντρέπεται για το γεγονός ότι είναι συνυποψήφιος με τους ναζιστές, απάντησε ότι ντρέπεται για τους υβριστές τους, και ότι αυτός ο ίδιος τους επέλεξε!!! Ο δε Σοφριανόπουλος προσπαθούσε διαρκώς να γυρίσει τη συζήτηση αλλού, ενώ στο τέλος δήλωσε ότι το Ολοκαύ-

φέρη έριξε σωσίβιο το ΠΑΣΟΚ δια μέσου της Φώφης Γεννημάτα που έβαλε βέτο ενάντια στο βέτο Τζαννετάκου ότι η ίδια δε θα συμμετέχει στη συζήτηση χωρίς τον Γ. Καρατζαφέρη. Έτσι ο Γ. Καρατζαφέρης βγήκε στη συζήτηση όπου ξανά μόνο ο Γ. Τζαννετάκος τον κατάγγειλε για τη συνεργασία με τους υποστηρικτές του Χίτλερ και μάλιστα προκάλεσε τον Μ. Γλέζο θυμίζοντας του ότι κάποτε είχε κατεβάσει τη ναζιστική σημαία από την Ακρόπολη να τοποθετηθεί. Ο Γλέζος σιώπησε προ-

νος ενημέρωσε ότι αίθουσα υπάρχει αλλά απαιτείται το αίτημα να σταλεί με φαξ στο Δ.Σ. το οποίο θα δώσει και την άδεια. Τελικά, και αφού υποβλήθηκε το αίτημα, ο υπεύθυνος ενημέρωσε ότι η ΕΣΗΕΑ δεν θα χορηγήσει την αίθουσα με τη δικαιολογία ότι κάποιος άλλοι "την έχουν κλείσει ήδη πριν από σας". Τελικά η Αντιναζιστική έκλεισε συνέντευξη στο ξενοδοχείο ΠΑΡΚ.

Στη συνέντευξη παρευρίσκονταν έλληνες δημοσιογράφοι, ανταποκριτές του ξένου Τύπου, καθώς και τηλεοπτικά κανάλια. Εκ μέρους της Αντιναζιστικής μίλησε η Άννα Στάη, η Ρένα Κούτελου και ο Κώστας Κούτελος. Ήταν εκεί τρία κανάλια: Το ΜΕΓΚΑ, ο ANTENNA και το ΣΤΑΡ και από ραδιόφωνα το ΣΚΑΙ. Βεβαίως, η συνέντευξη δεν προβλήθηκε από κανένα τηλεοπτικό κανάλι, αλλά υπήρξαν ανταποκρίσεις σε μερικές εφημερίδες τον Τύπο.

Τότε ήταν που ο Ν. Χατζηνικολάου στο "MEGA" επανέφερε το θέμα, και μάλιστα, υιοθετώντας τις καταγγελίες της Αντιναζιστικής βομβάρδιζε διαρκώς τον Καρατζαφέρη που κρατούσε στο τηλέφωνο. Μετά έπεσε πάλι σιωπή.

Στη συνέχεια βγήκε ανοιχτά ο Τζαννετάκος να καταγγέλλει διαρκώς το σκάνδαλο και δεν άφησε κανένα να ξεχάσει ότι μέσα στο ψηφοδέλτιο Γ. Καρατζαφέρη βρίσκονται και οι τιμητές του αγκυλωτού σταυρού. Το πολιτικό ζήτημα είχε δημιουργηθεί.

Έτσι παρά τις προσπάθειες που κατέβαλε το καθεστώς για να πνίξει το ζήτημα, η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία κατόρθωσε να παρέμβει και να επηρεάσει τις πολιτικές εξελίξεις πυροδοτώντας αντιδράσεις που ξεπερνούσαν κατά εκατοντάδες και χιλιάδες φορές τις δικές της δυνατότητες απεύθυνσης και επιρροής.

Οι πολιτικές συνέπειες της παρέμβασης στο κεντρικό πολιτικό επίπεδο

Αυτές ήταν οι εξής: Κατ' αρχήν καθυστέρησε για πολλούς μήνες και ίσως έχει υπονομευτεί στρατηγικά η προσπάθεια του σοσιαλφασισμού να δημιουργήσει έναν ισχυρό ακροδεξιό πόλο του φαιοκόκκινου μετώπου που να έχει επικεφαλής του τον ρωσόφιλο πλέον Καρατζαφέρη. Ο σημερινός Κρατζαφέρης έχει πάψει να είναι ο κλασικός ακροδεξιός της προηγούμενης περιόδου. Τώρα πια σε όλη τη γραμμή ταυτίζεται με το ψευτοΚΚΕ. Εκτός από σοβινιστής είναι υστερικός αντιαμερικανός, όπως και αντισημίτης, και το κυριότερο πολύ πιο ανοιχτά από όσο το ψευτοΚΚΕ ζητάει πολιτική αντιδυτική συμμαχία και στρατιωτικούς εξοπλισμούς από τη Ρωσία. Ακόμα και τη 17Ν την θεωρεί όργανο των αμερικανών με τον ίδιο τρόπο που το κάνει το ψευτοΚΚΕ. Αυτός είναι και ο βασικός λόγος για τον οποίο του έδωσε αφάνταστη προ-

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΗΣ ΑΝΤΙΝΑΖΙΣΤΙΚΗΣ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑΣ Για τη συμμετοχή ναζιστών της "Χρ. Αυγής" στο συνδυασμό του Καρατζαφέρη (29/9/2002)

Η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία καταγγέλλει την επίσημη συμμετοχή στο Συνδυασμό του Γ. Καρατζαφέρη για τις νομαρχιακές εκλογές τεσσάρων μελών της ναζιστικής και δολοφονικής "Χρυσής Αυγής", τους Βασίλειο Κολιό, Μιχαήλ Παπαδημητρίου, Νικόλαο Σκάντζο και Ηλία Παναγιώταρο. Ο τελευταίος είναι μέλος της Κεντρικής Επιτροπής της "Χ.Αυγής", τον οποίο ο Γ. Καρατζαφέρης προμοδοτεί στην εφημερίδα του σαν "εκλεκτή υποψηφιότητα".

Την ώρα που σε όλη την Ευρώπη οι ανοιχτοί υπερασπιστές του Χίτλερ βρίσκονται εκτός νόμου στην Ελλάδα προωθούνται σε κρατικά αξιώματα. Πρόκειται για ευθεία πρόκληση στη μεταπολιτευτική δημοκρατία, για πρόκληση απέναντι σε κάθε πατριώτη, για σιχαμερή βεβήλωση κάθε νεκρού του αντιφασιστικού πολέμου 1940-44, για μοναδική ντροπή για την Ελλάδα και στίγμα για όλη τη δημοκρατική Ευρώπη.

Η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία καλεί όλα τα πολιτικά κόμματα να πάρουν θέση και να καταδικάσουν αυτήν την πρώτη απόπειρα ναζιστών να αποκτήσουν ένα μερίδιο εξουσίας σε αυτή τη χώρα. Επίσης καλεί όλους τους συνδυασμούς στις δημοτικές και νομαρχιακές εκλογές, ιδιαίτερα εκείνους για την Υπερνομαρχία της Αθήνας, να καταδικάσουν τον συνδυασμό που εκκολάπτει το αβγό του φιδιού.

(Δημοσιεύτηκε στην *Ελευθεροτυπία*, 30/9/2002)

τωμα αμφισβητείται. Την ίδια μέρα ο Αθανασιάδης του "ALPHA" πρόβαλε στις ειδήσεις βιντεοσκοπημένο απόσπασμα από δηλώσεις της Α. Στάη και ενώ την είχε καλέσει στην εκπομπή του την ειδοποίησε ότι η εκπομπή ματαιώνεται. Ενώ ξαφνικά τα κανάλια ζητούσαν επίμονα από την Αντιναζιστική να εμφανιστεί και να μιλήσει ξαφνικά σαν με μαχαίρι και η Αντιναζιστική και το θέμα πνίγηκε. Με εξαίρεση την αρχική δήλωση στην *Ελευθεροτυπία* και ένα πολύ καλό σημείωμα του Δ.Γουσέτη στην *Αυγή*, στο οποίο αυτός καλούσε το Γλέζο να πάρει θέση, όλος ο υπόλοιπος τύπος επίσης το έπνιξε. (Αργότερα και όταν έγινε η έκρηξη ο Γλέζος απάντησε σε γραμμή εντελώς αντίθετη με αυτή του Γουσέτη λέγοντας ότι δεν θα πρέπει να δημιουργούμε θέμα ακροδεξιού συνδυασμού γιατί αυτό δήθεν εξυπηρετεί το ΠΑΣΟΚ).

Τελικά, ο μόνος που θέλησε να καταγγείλει το γεγονός της καθόδου των ναζιστών στις νομαρχιακές και ταυτόχρονα εκείνος που δέχτηκε τα περισσότερα οικουμενικά πυρά ήταν ο Γιάννης Τζαννετάκος. Πριν την τηλεοπτική συζήτηση όλων των υποψηφίων για την υπερνομαρχία ο Γ. Τζαννετάκος κατήγγειλε τη συνεργασία Γ. Καρατζαφέρη - "Χρ. Αυγής" και δεν δέχτηκε να συμμετέχει με τον Γ. Καρατζαφέρη στο τραπέζι. Αλλά στον Γ. Καρατζα-

φανώς συμφωνώντας με την παλιά θέση του Κ. Καραμανλή ότι για το παρελθόν υπάρχουν ...διαφορετικές προσεγγίσεις.

Τότε η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία αισθάνθηκε την υποχρέωση να επιχειρήσει να συνηρήσει στη δημοσιότητα αυτό το θέμα και να μην επιτρέψει στο καθεστώς να το θάψει μέσα στη σιωπή. Έτσι, την Τρίτη 8-10-02 η εκπρόσωποι της Αντιναζιστικής έδωσαν συνέντευξη τύπου στους έλληνες και ξένους ανταποκριτές σε αίθουσα του ξενοδοχείου "Παρκ". Σ' αυτή την εκδήλωση, η κινητοποίηση του καθεστώτος για να σαμποταριστεί κάθε γνήσια κίνηση αντιναζισμού ήταν κάτι παραπάνω από εμφανές. Η αντίδρασή του εκδηλώθηκε καταρχάς με την άρνηση των φορέων του να παραχωρηθεί αίθουσα στην οργάνωση. Η ένωση Ανταποκριτών Ξένου Τύπου έδωσε αμέσως αίθουσα στην Αντιναζιστική και η Αντιναζιστική κάλεσε όλους τους ξένους ανταποκριτές σε συνέντευξη τύπου για την Δευτέρα 29 Σεπτεμβρίου. Εκείνοι έδειξαν μεγάλο ενδιαφέρον και είπαν ότι θα έρχονταν. Λίγες ώρες μετά μας πήρε τηλέφωνο η Γραμματεία της Ένωσης Ανταποκριτών και μας είπε ότι την αίθουσα την είχε ζητήσει προηγουμένα μια άλλη κίνηση και δόθηκε σε αυτήν. Στη συνέχεια η Αντιναζιστική απευθύνθηκε στην ΕΣΗΕΑ. Ο υπεύθυ-

παγανδιστική, οπότε και πολιτική ισχύ η σημιτολαλιωτική κλίκα. Πιο ειδικά του έδωσε τη δυνατότητα να εξασφαλίσει για το σταθμό του πανελλαδική εμβέλεια. Με αυτό τον τρόπο το κόμμα του Καρατζαφέρη μπόρεσε να γίνει πανελλαδικό. Εκτός από τα προφανή μακροπρόθεσμα καταπληκτικά αποτελέσματα που μπορεί να έχει για τη συγκρότηση του φαιοκόκκινου πόλου ένα τέτοιο ισχυρό κόμμα, είναι προφανή και τα ευεργετικά τακτικά αποτελέσματα. Ένα κόμμα Καρατζαφέρη γύρω στο 5% στερεί κάθε δυνατότητα εξουσίας για τη ΝΔ στις επερχόμενες εκλογές. Μόνο αυτό το κόμμα είναι σε θέση και επιτρέπεται από το καθεστώς να διασπάσει τη ΝΔ, όπως ακριβώς δεν επιτρεπόταν να την διασπάσουν τα φιλελεύθερα ρεύματά της με επικεφαλής τους Μάνο και Αβραμόπουλο. Ταυτόχρονα η ύπαρξη ενός ισχυρού φαιοκόκκινου πόλου προσφέρει στον ρωσόδουλο και απόλυτα υποταγμένο στη σημιτολαλιωτική κλίκα Καραμανλή ένα τέλειο επιχείρημα για να σύρει ολόκληρη τη ΝΔ σε αυτή την πολιτική κατεύθυνση. Ήδη έχει καταφέρει να την σύρει πίσω από το ψευτοΚΚΕ, φαντάζεται κανείς πόσο θα οργιάσει με έναν ισχυρό Καρατζαφέρη, σύμμαχο του ψευτοΚΚΕ. Με τον Καρατζαφέρη η στάση του Καραμανλή θα είναι πάντα διφορούμενη. Θα τον χτυπάει τόσο πολύ ώστε να είναι έξω από τη ΝΔ και έτσι να την εμποδίζει να γίνει κυβέρνηση και τόσο λίγο ώστε να σέρνει τη ΝΔ πίσω του δίνοντας την ελπίδα στους οπαδούς της ΝΔ ότι ίσως έτσι ο Καρατζαφέρης δεχτεί να συμμαχήσει μαζί της. Την αντίστοιχη διφορούμενη στάση απέναντι στη ΝΔ κρατάει και ο Καρατζαφέρης. Το μάθημα του είναι: *“Βοηθάμε την καλή ακροδεξιά ΝΔ, χτυπάμε την κακή φιλελεύθερη”*. Ο Καραμανλής διάλεξε τον συνεπέστερο αντίπαλο του γενικού αντιδυτικού ρεύματος μέσα στη ΝΔ, ρεύμα που ο ίδιος έχει ενισχύσει, τον Τζανετάκο, ακριβώς για να προβοκάρει το κόμμα του και να ενισχύσει θεαματικά τον πόλο Καρατζαφέρη. Ο λόγος για τον οποίο στη Θεσσαλονίκη ο Καραμανλής κατέβασε τον ακροδεξιό Ψωμιάδη ήταν για να διδάξει στο κόμμα του μια “αλήθεια” ότι η ΝΔ μπορεί να νικάει μόνο σαν ακροδεξιά. Σε αυτό το μάθημα συντονίστηκε απόλυτα και ο Καρατζαφέρης ο οποίος για τον ίδιο λόγο, ενώ στη Θεσσαλονίκη έχει τη μεγαλύτερη δύναμή του, δεν κατέβασε συνδυασμό και υποστήριξε Ψωμιάδη. Στο ίδιο ακριβώς μετερίζι ο Λαλιώτης κατήυθνε τα πολιτικά του πυρά αρχικά αποκλειστικά ενάντια στον Τζανετάκο. Η απόλυτη συντριβή, η εκμηδένιση του Τζανετάκου θα σήμαινε την ταχύτατη πολιτική ηγεμονία των φαιοκόκκινων μέσα στη ΝΔ.

Αυτούς τους λογαριασμούς τους χάλασαν σε πολύ μεγάλο βαθμό οι δύο αποκαλύψεις της Αντιναζιστικής που αυτή έφερε μπροστά σε μια εμβρόντητη κοινή γνώμη. Η πρώτη, η συγκεκριμένη και ειδική αποκάλυψη ήταν ότι ο Καρατζαφέρης είχε στο ψηφοδέλιό του τους Χρυσουγίτες. Η δεύτερη, πιο γενικού χαρακτήρα, ήταν ότι η “Χρυσή Αυγή” είναι ναζιστική και όχι ακροδεξιά εθνικιστική. Και οι δυο απο-

καλύψεις είναι προϊόν της μακρόχρονης συστηματικής δουλειάς και της πολιτικής επαγρύπνησης της Αντιναζιστικής Πρωτοβουλίας.

Οι άμεσες πολιτικές επιπτώσεις αυτής της αποκάλυψης, που ο σοσιαλισμός κοίταξε να αποσιωπήσει ή να υποβιβάσει, ήταν οι εξής:

Πρώτον. Ο Καρατζαφέρης και σε ένα βαθμό η γραμμή του υπέστη ένα βαθύ ιδεολογικό και πολιτικό πλήγμα. Ξαφνικά ο “πατριώτης” έγινε ύποπτος μιας άλλου είδους πολιτικής φυσιογνωμίας, της φυσιογνωμίας του φασίστα. Γιατί το κοινό του Καρατζαφέρη είναι καθυστερημένο, αλλά δεν είναι ακόμα φασιστικό. Ακόμα περισσότερο δεν είναι ναζιστικό. Ο έλληνας εθνικιστής δεν μπορεί να ξεχάσει τον χιτλερισμό σαν εχθρό του έθνους και θίγεται στο ενδεχόμενο κάθε συμμαχίας με τα παιδιά των δωσίλογων. Έτσι αντί να χαρεί το ποσοστό του της πρώτης Κυριακής ο Καρατζαφέρης αναλώθηκε στο να προσπαθεί να διατηρήσει το κύρος και τη συνοχή του αβέβαιου και φτωχού σε στελέχη κομματικού μηχανισμού που έχει συγκροτήσει. Από την αποθώωση και τους παιάνες σε μια μεγάλη συγκέντρωση στην Αθήνα, λίγο πριν την αποκάλυψη, πέρασε σε μια σειρά από ατέλειωτους μονολόγους στο κανάλι του στους οποίους προσπαθούσε να αποδείξει ότι δεν είναι φασίστας, αλλά φιλοεβραίος, αντιρατσιστής, φιλελεύθερος κλπ. Αυτή τη φυσιογνωμία προσπάθησε να διατηρήσει και στην αδυνατισμένη ιδεολογικά συγκέντρωσή του στη Θεσσαλονίκη. Έτσι όμως έγινε ανυπόλητος και στον σκληρό του πυρήνα των οπαδών του δίχως να πετύχει να καθυστερήσει την πλατειά βάση του. Είναι χαρακτηριστικό ότι οι ίδιοι οι ναζιστές της “Χρυσής Αυγής” αναγκάστηκαν μετά από αυτές τις δηλώσεις να ανακοινώσουν ότι δεν θα ψηφίσουν Καρατζαφέρη. Αυτός βέβαια ήταν και ένας ελιγμός για να μην εκτεθεί ο σύμμαχός τους παραπέρα, αλλά ήταν και έκφραση της εσωτερικής έκθεσης και αποσύνθεσης του μετώπου τους.

Η πολιτική αυτή ήττα του Καρατζαφέρη εκφράστηκε σε ψήφους τη δεύτερη Κυριακή στην οποία το 70% των ψηφοφόρων του, και παρά τις εκκλήσεις του για το αντίθετο, ψήφισε Τζανετάκο.

Αντίστροφα ο Τζανετάκος από ένας ανυπόλητος, πανταχόθεν βαλόμενος και κυνηγημένος νεκροθάφτης της ΝΔ στον πρώτο γύρο, έγινε ο γνήσιος δημοκρατικός εκφραστής ενός δημοκρατικού κόμματος στον δεύτερο πετυχαίνοντας ένα πολύ αξιοπρεπές ποσοστό σε μια υπερνομαρχία στην οποία πάντα η ΝΔ είναι μειοψηφική. Το ρεύμα καταδίκης και αποδοκιμασίας του Καρατζαφέρη μέσα στη ΝΔ έγινε συντριπτικό όταν προσχώρησε σε αυτό ο Έβερτ. Ο Έβερτ μάλιστα ήταν ο δεύτερος πολιτικός μετά τον Τζανετάκο σε όλο το πολιτικό φάσμα που κατάγγειλε τον Καρατζαφέρη για τη σχέση του με τους ναζιστές. Εδώ ήταν που υπέστη το μεγαλύτερο της χτύπημα η τακτική του Καραμανλή. Αυτός πάντα παριστάνει το κέντρο μέσα στη ΝΔ, όπως άλλωστε κάνει και ο Σημίτης μέσα στο ΠΑΣΟΚ. Ο Καραμανλής θριαμ-

βείει όταν εξοντώνει τους φιλελεύθερους μέσω των σοβινιστών και όταν εξοντώνει τους σοβινιστές βάζοντας μπροστά τους φιλελεύθερους. Όταν ο αρχηγός των σοβινιστών Έβερτ ενώνεται με τον Τζανετάκο και πίσω από αυτόν με τον Σουφλιά, η προσπάθεια του Καραμανλή να συνδιαλλαγεί με τον Καρατζαφέρη αποτυγχάνει. Ήταν λοιπόν φυσικό λίγο μετά την απροσδόκητη δήλωση του Έβερτ να βγει ο Ρουσσόπουλος εκ μέρους του Καραμανλή (αλλά πρέπει αυτό να προσεχτεί, όχι ο ίδιος ο Καραμανλής) και να πει ότι για τη ΝΔ δεν υπάρχει ζήτημα Καρατζαφέρη και δεν συζητάει μαζί του για συνεργασία.

Οι επιπτώσεις της παρέμβασης της Αντιναζιστικής στο επίπεδο της αντιναζιστικής πάλης

Η δεύτερη μεγάλη συνέπεια της πολιτικής επέμβασης της Αντιναζιστικής σε αυτές τις εκλογές ήταν το πλήγμα που δέχτηκαν αυτοί καθ' εαυτοί οι ναζιστές και η συμμαχία τους με τον Καρατζαφέρη.

Για τους ναζιστές η συμμαχία με τον Καρατζαφέρη δεν είναι κάτι το τακτικό. Γενικά αυτοί επιδιώκουν την διείσδυσή τους μέσα σε ευρύτερα πολιτικά μέτωπα. Αυτή είναι μια μέθοδος για την κάλυψη και νομιμοποίησή τους, ενώ σημαίνει ταυτόχρονα μεγαλύτερη πολιτική αποτελεσματικότητα για τη δράση τους. Σε σχέση με την ακροδεξιά, εθνικιστική και φασιστική, συμπεριφέρονται ακριβώς όπως οι κνίτες με τους σοσιαλδημοκράτες και φιλελεύθερους: κάνουν εισοδισμό. Η προηγούμενη απόπειρά τους, ήταν η είσοδός τους στο φασιστικό ψηφοδέλιό της “Πρώτης Γραμμής” του Πλεύρη στις ευρωεκλογές του 1999. Αυτή η επιχείρηση, αν και σε ένα βαθμό τους άνοιξε το δρόμο στην ευρύτερη νομιμοποίησή τους, δεν καρποφόρησε εξ' αιτίας μάλλον της κλασικής ακροδεξιάς αντικομμουνιστικής και αρχαιοπληκτικής γραμμής του Πλεύρη, που αποκόβει τη “Χρυσή Αυγή” από το φαιοκόκκινο μέτωπο και τον ορθοδοξοφασισμό.

Με το ΛΑΟΣ οι ναζιστές είναι στο στοιχείο τους: Μαχητικός αντιαμερικανισμός, λαϊκίστικος αντικαπιταλισμός, ορθοδοξία και φιλορωσισμός, ιδεολογικοπολιτική συμμαχία με το ψευτοΚΚΕ. Από την άλλη μεριά το ΛΑΟΣ, ένα κόμμα βάσης με ελάχιστα στελέχη, με μέσο τύπο μέλους το γνωστό 60 χρόνο αρτηριοσκληρωτικό υπερσυντηρητικό απολίθωμα, έχει ανάγκη από το ριζοσπαστικό, νεαρής ηλικίας συγκροτημένο και τραμπούκικο μηχανισμό των ναζιστών. Ήδη από το 97 ο Καρατζαφέρης ζητάει συνεργασία της ΝΔ με τη “Χρυσή Αυγή” (*“Να τους δώσουμε το υπουργείο Νέας Γενιάς”*) και αντιπαράβει το “δυναμισμό” της στην ΟΝΝΕΔ. Εκείνη η πρόταση, όχι μόνο δεν είχε γίνει δεκτή, αλλά είχε προκαλέσει και κάποιους μελάδες στον Καραμανλή. Τώρα που ο Καρατζαφέρης είχε το δικό του κόμμα πίστεψε ότι μπορούσε να πραγματοποιήσει την πρότασή του.

Το λάθος και των δύο εταίρων είναι το γνωστό λάθος κάθε αντιδραστικού. Υποτιμούν το πολιτικό αισθητήριο των μαζών. Νομίζανε ότι η γενική πολιτι-

κή τους αδιαφορία και για το ΛΑΟΣ και, ιδιαίτερα, για τη “Χρυσή Αυγή” θα έκανε τις μάζες εξ' ίσου αδιάφορες για το μίγμα τους. Αλλά ήταν ακριβώς το μίγμα αυτό που ενεργοποίησε τους φόβους και τις ανησυχίες τους. Για τον πολύ κόσμο οι ναζιστές δεν είναι επικίνδυνοι μόνοι τους, όμως για όλους είναι πολύ επικίνδυνοι όταν πατάνε σε ένα μαζικό ρεύμα. Όλοι καταλάβαινε ότι ένα μαζικό ΛΑΟΣ με ναζιστές σήμαινε μια τεράστια μαζικοποίηση του ναζισμού. Τότε μόνο έγινε αντιληπτός ο κίνδυνος που αντιπροσώπευαν οι ναζιστές, τότε επίσης έγινε αντιληπτή η μαζικότητα των ιδεών τους αφού αυτές υπάρχουν, ή έστω πολλές από αυτές υπάρχουν **ήδη** σε ένα μαζικό κόμμα, γιατί μόνο έτσι εξηγείται πως αυτοί έγιναν δεκτοί σε αυτό. Έτσι έγινε η πολιτική έκρηξη που τραυμάτισε και τους δύο εταίρους του σκοτεινού σχεδίου, σχεδίου που προσπάθησαν να ολοκληρώσουν πατώντας στα νύχια. Άλλωστε γι' αυτό το λόγο βγαίνουν τραυματισμένοι και εκτεθειμένοι ο ΣΥΝ και του ΨευτοΚΚΕ μαζί και ο ισχυρισμός τους με τον οποίο ως τώρα προστάτευαν την “Χρυσή Αυγή” και τον Καρατζαφέρη, ότι δηλαδή δεν υπάρχει κίνδυνος από τους ναζιστές και την ακροδεξιά. Αυτή η ένωση αποκάλυψε τον κίνδυνο που αντιπροσώπευαν και οι δύο.

Η τωρινή αποτυχία αυτού του αμφίπλευρου σχεδίου τραυματίζει καίρια την εισοδιστική στρατηγική της “Χρυσής Αυγής” και την ξαναρίχνει στην μαύρη αραχνιασμένη τρύπα της. Μάλιστα τη ρίχνει ακόμα πιο βαθιά από πριν, όπως επίσης ρίχνει πολύ πιο πίσω από πριν και τον Καρατζαφέρη. Αυτό φάνηκε με το πάθημά των ναζιστών με την εφημερίδα *Απογευματινή*. Αυτή η παλιά εφημερίδα της δεξιάς έχει κάνει τον τελευταίο καιρό μια εξαιρετικά προοδευτική στροφή και γι' αυτό έχει γίνει στόχος μιας λυσσασμένης επίθεσης από τους φαιοκόκκινους. Το μεγάλο της αμάρτημα είναι ότι αντιπαλεύει σε ιδεολογικό και πολιτικό επίπεδο την 17Ν. Η *Απογευματινή* λοιπόν, επειδή δημοσίευσε μια από τις πιο εκτεταμένες ανταποκρίσεις από τη συνέντευξη τύπου της Αντιναζιστικής, δέχτηκε ένα εξώδικο από τη “Χρυσή Αυγή”, το οποίο αυτή καλούσε την εφημερίδα να δημοσιεύσει. Οι ναζιστές επικαλέστηκαν τον νέο φασιστικό νόμο Σημίτη περί τύπου σύμφωνα με τον οποίο αν κάποιος αποκαλέσει κάποιον άλλον ναζιστή, τότε καταδικάζεται αν δεν αποδείξει ότι αυτός ο άλλος ονομάζει και ο ίδιος επίσημα τον εαυτό του ναζιστή. Με αυτό το νόμο έχουν καταδικαστεί σε τεράστια πρόστιμα πολλοί δημοκράτες δημοσιογράφοι από διάφορα φασιστοειδή. Με αυτή τη μέθοδο η “Χρυσή Αυγή” έχει υποχρεώσει πολλές εφημερίδες να δημοσιεύουν τις απαντήσεις της. Η *Απογευματινή* όχι μόνο δεν δημοσίευσε το εξώδικο, αλλά απάντησε σε αυτό με ένα κείμενο μίας ολόκληρης σελίδας μέσα στο οποίο απόδειχνε με πλήθος αποσπάσματα και φωτογραφίες τον ανοιχτά ναζιστικό χαρακτήρα της “Χρυσής Αυγής”. Με αυ-

Η ΚΑΤΑΛΥΤΙΚΗ ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ ΤΗΣ "ΑΝΤΙΝΑΖΙΣΤΙΚΗΣ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑΣ"

συνέχεια από τη σελ. 11

τό τον τρόπο η εφημερίδα αυτή έριχνε το γάντι και στους ναζιστές και στο νόμο περί τύπου. Αν οι ναζιστές κάνανε μήνυση και το δικαστήριο καταδίκασε την εφημερίδα θα αποδεικνυόταν ότι στη χώρα αυτή έχουν το πάνω χέρι και ότι ο νόμος περί τύπου είναι ένα από τα εργαλεία τους. Αν το δικαστήριο αθώωνε την εφημερίδα, και αυτό θα ήταν σχεδόν σίγουρο με τις σημερινές συνθήκες, τότε και ο νόμος θα κουρελιζόταν και η κυβέρνηση θα εκτιθόταν με τον θόρυβο που θα γινόταν γύρω από το νόμο και γύρω από τους νόμιμους και αποθρασυμένους ναζιστές στην Ελλάδα. Γι' αυτό το λόγο προφανώς τα αφεντικά των ναζιστών τους συμβούλευσαν να μην συνεχίσουν ενάντια στην *Απογευματινή*. Έτσι το χτύπημα σε αυτούς ήταν το πιο επώδυνο που έχουν δεχτεί ως τα σήμερα, γιατί ποτέ ένα μαζικό δημοσιογραφικό έντυπο δεν τους αποκάλυψε τόσο ολοκληρωμένα και ποτέ δεν έτυχε αυτή η αποκάλυψη να έρθει μέσα από τον πολιτικό χώρο στον οποίο αυτοί πιο πολύ απευθύνονται. Πάντως αυτή η στάση της *Απογευματινής* πρέπει να έρθει σε αντιπαράθεση με εκείνη του *Βήματος* που αμέσως μετά δημοσίευσε αντίστοιχο εξώδικο της "Χρυσής Αυγής", και μάλιστα ασχολίαστο. Με αυτή τη στάση του το συγκρότημα Λαμπράκη όχι μόνο ενθάρρυνε τους ναζιστές, όχι μόνο διαχωριζόταν από την τακτική της *Απογευματινής*, αλλά άφηνε και εκτεθειμένο τον συντάκτη του Ριχ. Σωμερίτη σε ένα σχόλιο του οποίου ενάντια στη "Χρυσή Αυγή", απευθυνόταν το εξώδικο.

Οι συνέπειες του διπλού πλήγματος που δέχτηκε το μαύρο μέτωπο Καρατζαφέρη - "Χρυσής Αυγής", θα φανούν ακόμα περισσότερο στο μέλλον. Όμως από τώρα κιόλας φαίνεται η λύσσα τους ενάντια στην Αντιναζιστική Πρωτοβουλία και την ΟΑΚΚΕ. Τις αμέσως επόμενες μέρες μετά τις αποκάλυψεις η ιστοσελίδα του ΛΑΟΣ, και ακόμα περισσότερο η φυλλάδα "Χρυσή Αυγή" ήταν γεμάτες άρθρα και σχόλια ενάντια μας. Ο Καρατζαφέρης έφτασε στο σημείο σε μεγάλη συγκέντρωση των οπαδών του να κραυγάζει ενάντια στην "κυρία Στάη" και να καλεί το ακροατήριό του να την αποδοκιμάσει. Είναι αλήθεια πάντως ότι το πλήθος το έκανε αυτό κάπως ανόρεχτα, γιατί εκείνες τις ώρες πιο μεγάλη ήταν η απογοήτευση του από την ξαφνική απομόνωση του Κινήματος παρά το μίσος του ενάντια στην "κυρία Στάη" και τους συνωμότες "εβραιομασόνους" που προφανώς κινούν τέτοιους "εχθρούς του έθνους".

Πως απαντάει ο σοσιαλφασισμός στο δημοκρατικό αντιναζιστικό μέτωπο

Αντίστοιχες πάντως με την οργή που προκάλεσαν στους φασίστες ήταν οι ευνοϊκές αντιδράσεις των δημοκρατικών ανθρώπων και το ενδιαφέρον που γεννήθηκε στους δημοκρατικούς κύκλους

για την Αντιναζιστική Πρωτοβουλία. Με όση φροντίδα την έκρυψαν οι αντιδραστικοί τόσα χρόνια, με τόση ορμή και ακτινοβολία εμφανίστηκε μπροστά στο λαό. Όλοι άρχισαν να αναρωτιούνται γιατί τα κόμματα και η κυβέρνηση δεν ασχολούνται με αυτό το ζήτημα και πως το έβγαλε αυτό στο φως μια μικρή ομάδα ανθρώπων που τολμάει να τα βάζει με μια συμμορία δολοφόνων και άρχισαν να ρωτάνε γι' αυτήν. Κάθε φορά που η Αντιναζιστική έρχεται στην επιφάνεια και ένα μεγάλο τμήμα μιας ριζοσπαστικής δημοκρατικής μάζας αρχίζει να ασχολείται με αυτήν και τη γραμμή της, το φαιοκόκκινο καθεστώς κάνει δύο πράγματα ταυτόχρονα: Πνίγει αμέσως κάθε δημοσιογραφική αναφορά σε αυτήν και δεύτερο στέλνει τους μαχαιροβγάλτες Χρυσάυγιτες να τραμπουκίσουν σε βάρος των καθεστωτικών αντιναζιστών, δηλαδή του ΝΑΡ, του ΥΡΕ, ή της ΟΣΕ προκαλώντας διαδηλώσεις και πολιτικές αντιδράσεις που καθόλου δεν θίγουν ούτε τους ναζιστές, ούτε το καθεστώς. Την πρώτη φορά που το κάνανε ήταν όταν η Αντιναζιστική, έβαλε με ένταση το ζήτημα των σχέσεων του Καρατζαφέρη με τη "Χρ.Αυγή" και είχε αποκαλύψει τη ναζιστική φύση της τελευταίας, ενώ λίγους μήνες πριν είχε πραγματοποιήσει μια μεγάλη συγκέντρωση στην οποία συμμετείχε ένα σημαντικό κομμάτι αριστερής ριζοσπαστικής νεολαίας. Λίγο μετά έγινε η δολοφονική επίθεση στον Κουσουρή του ΝΑΡ. Τώρα, αμέσως πάνω στο μεγάλο σάλιο και πάνω στην έκρηξη του νέου σκανδάλου Καρατζαφέρη και ενώ η Αντιναζιστική έσπαγε την απομόνωση και έβγαине στα κανάλια και στους ανταποκριτές ξένου τύπου, έγινε μετά από πολλά χρόνια η συντεταγμένη και αιματηρή επίθεση ενάντια στον φοιτητή, μέλος του ΥΡΕ, Α. Πραντούνα, στα ΤΕΙ του Αιγαίου. Στην συνέχεια τα πράγματα έγιναν ακόμα πιο επικίνδυνα για τους φαιοκόκκινους όταν εμφανίστηκε το άρθρο της *Απογευματινής* που σχετιζόταν άμεσα με την "Αντιναζιστική" και ακόμα πιο επικίνδυνα όταν στον απόηχο αυτής της μεγάλης μάχης ένα δημοσιογραφικό επιτελείο μέσα στην ίδια τη ΝΕΤ με επικεφαλής τον γενικά αντικίνητη Μεγγρέλη αποφάσισε να κάνει μια δημοσιογραφική έρευνα και μια εκπομπή για την ακροδεξιά με κέντρο το ζήτημα της "Χρυσής Αυγής". Αυτή η έρευνα πήρε ανάμεσα σε άλλους και υλικό και συνέντευξη από την Αντιναζιστική. Αυτή η εκπομπή ανακοινώθηκε επίσημα ότι θα προβληθεί την Κυριακή στις 10 του Νοέμβρη και μάλιστα διαφημίστηκε ότι ανάμεσα στους καλεσμένους της θα ήταν και ο Έβερετ. Χωρίς καμιά εξήγηση ματαιώθηκε. Ρωτήσαμε και μας είπαν ότι η αναβολή έγινε για τεχνικούς λόγους και προσδιορίστηκε για μια Κυριακή μετά την επέτειο του Πολυτεχνείου. Όταν έγινε η εκπομπή στη θέση του Έβερετ, που είχε πάρει μαχητική θέση κατά των ναζιστών ήταν ο φιλελεύθερος Ανδριανόπουλος ο οποίος μετέτρεψε μια εκπομπή κατά της νο-

μιότητας της "Χρυσής Αυγής" σε μια εκπομπή υπέρ της. Στο διάστημα αυτό έγινε και το νέο χτύπημα στα μέλη της ΔΕΑ και προκάλεσε μια κινητοποίηση που η αιχμή της ήταν η καταγγελία των καναλιών και στην οποία συμμετείχαν οι φίλοι της 17Ν που φώναζαν συνθήματα υπέρ της.

Και στις δύο επιθέσεις τα θύματα των επιθέσεων κράτησαν μια γενναία προσωπική στάση και μάλιστα μια σωστή πολιτική στάση, αφού απαίτησαν κυρίως το "εκτός νόμου" για τη ναζιστική συμμορία και σε κάθε περίπτωση και ανεξάρτητα από τις υπόλοιπες πολιτικές τους απόψεις και την κομματική τους θέση πρέπει να αντιμετωπίζονται σαν θύματα του δημοκρατικού αντιφασιστικού αγώνα. Αυτή η πλευρά του ζητήματος δεν πρέπει να μας εμποδίζει να βγάλουμε τα σωστά πολιτικά συμπεράσματα. Ο σοσιαλφασισμός έχει κάθε συμφέρον αυτή τη στιγμή να εμποδίσει τον αντιναζιστικό αγώνα να πάρει βαθιά πολιτικά χαρακτηριστικά. Και δεν εννοούμε σώνει και καλά "ο-ακκίτικα" χαρακτηριστικά, εννοούμε συνεπή δημοκρατικά χαρακτηριστικά. Αυτό σημαίνει ότι ο αντιναζιστικός αγώνας, δηλαδή η πάλη ενάντια στη "Χρυσή Αυγή" δεν μπορεί να είναι αποτελεσματική αν δεν κάνει δύο πράγματα, πρώτο αν δεν αποκαλύψει ότι την νομιμότητά τους αυτοί οι τραμπούκοι την αντλούν κυρίως από τον Σημίτη, τον ΣΥΝ και το ψευτοΚΚΕ και δεύτερο αν δεν ξεσκεπάσει την βαθύτερη ταυτότητα της πολιτικής γραμμής τους με εκείνη των σοσιαλφασιστών. Στη συνέντευξη τύπου η Αντιναζιστική έκανε ακριβώς αυτά τα δυο και αυτό κάνει διαρκώς η ΟΑΚΚΕ. Αυτά τα δυο πράγματα πιο συγκεκριμένα και πιο περιγραφικά σημαίνουν: ενιαία δημοκρατική πάλη ενάντια στην "Χρυσή Αυγή" και ενάντια στην "17Ν". Δεν είναι καθόλου τυχαίο ότι τα ίδια ακριβώς κανάλια, οι ίδιες εφημερίδες και οι ίδιοι δημοσιογράφοι και διανοούμενοι που βάζουν ζήτημα πάλης ενάντια στην 17Ν, είναι σε γενικές γραμμές οι ίδιοι που βάζουν ζήτημα πάλης ενάντια στην ακροδεξιά και στη "Χρυσή Αυγή". Οι δημοκράτες δεν έχουν ακόμα συλλάβει στην πλειοψηφία τους τη δύναμη αυτού του μετώπου και τη δύναμη της αποκάλυψης αυτής της ταύτισης του "φαιού" και του "κόκκινου", δηλαδή την αληθινή φύση του φαιοκόκκινου. Αυτή η αποκάλυψη δεν δυσχεραίνει σήμερα το "φαιό", δυσχεραίνει το "κόκκινο", γιατί μόνο αυτό με την ταύτιση αποκαλύπτεται ότι είναι ένα ψεύτικο κόκκινο, ενώ το φαιό ομολογεί από την αρχή ότι είναι φαιό. Με την συνεπή πάλη ενάντια στους ναζιστές θα φανερωθεί δίπλα τους η 17Ν και δίπλα σε αυτήν ο ΣΥΝ και το ψευτοΚΚΕ και όλο το σύστημα θα τραυματιστεί ιδεολογικά.

Αν η Αντιναζιστική και δίπλα σε αυτήν η ΟΑΚΚΕ αποκτήσει την πολιτική ηγεμονία στην αντιναζιστική πάλη, τότε ολόκληρο το δημοκρατικό στρατόπεδο θα ανακαλύψει μια ώρα αρχύτερα την ναζιστική αχίλλεια φτέρνα του φαιοκόκκινου και μια ώρα αρ-

χύτερα θα συγκροτηθεί ενάντια σε αυτήν ακριβώς. Τη δύναμη ενός τέτοιου μετώπου την έχει διαβλέψει η πολιτική καθοδήγηση του φαιοκόκκινου καθεστώτος. Γι' αυτό το λόγο έχει αναθέσει εδώ και χρόνια σε ένα κομμάτι του, στο πιο φιλικό ή έστω στο πιο επιρρεπές ιδεολογικά προς τη 17Ν, δηλαδή στο κομμάτι Δίκτυο-ΥΡΕ-ΟΣΕ-ΔΕΑ, δηλαδή στα "αριστερά" πολιτικά εξαρτήματα του πολυπρόσωπου ΣΥΝ το καθήκον να είναι εκτός από συμπαραστάτες του ένοπλου σοσιαλφασισμού και οι επίσημοι αντιναζιστές. Για να είναι πολιτικά καλυμμένοι απέναντι στην Αντιναζιστική και να θολώνουν τα νερά υψώνουν και αυτοί το σύνθημα του "εκτός νόμου", ωστόσο στην πράξη το καταργούν γιατί αντί να υποχρεώνουν την αστική τάξη και κυρίως τα υποτιθέμενα αριστερά κόμματα να βγάλουν εκτός νόμου τους ναζιστές, αυτοί κουβαλάνε αυτό το σύνθημα σαν άχρηστο ρετάλι στις κοινές τους "αντιναζιστικές" συγκεντρώσεις με όλον τον τραμπούκικο σοσιαλφασιστικό όχλο. Είναι χαρακτηριστικό ότι όλοι οι παραπάνω συνεργάζονται αδελφικά με τον ΣΥΝ χωρίς να τους ενοχλεί ποσώς που είναι φανατικός αντίπαλος του "εκτός νόμου".

Ίσως ο λόγος που η ΟΣΕ επιμένει να χρησιμοποιεί το παλιό της σύνθημα: "Να κλείσουν τα γραφεία της Χρυσής Αυγής", και όχι το "εκτός νόμου" είναι για να δώσει στο ΣΥΝ τη δυνατότητα να λει: "Να κλείσουν τα γραφεία της "Χ.Α" στο κέντρο της Αθήνας και να μεταφερθούν αλλού". Αυτές οι συγκεντρώσεις, ιδιαίτερα οι τελευταίες, έχουν μόνο ένα αποτέλεσμα, να βάζουν στο λαό το δίλημμα: Με τη 17Ν και τους σπαζοτζαμάκηδες των Εξαρχείων ή με τους Ναζιστές, για να απαντάνε οι πιο καθυστερημένες μάζες: "Με τους Ναζιστές". Άλλωστε αυτή είναι η βασική δουλειά των καθεστωτικών αντιναζιστών, που είναι τελικά αντιναζιστές στη μορφή, να διασπάνε την δημοκρατική ενότητα ενάντια στους ναζιστές και ενάντια στο φαιοκόκκινο μέτωπο γενικότερα. Είναι πραγματικά τερατώδες ότι αυτά τα εξαρτήματα του ΣΥΝ παίρνουν έναν αντιναζιστή νεολαίο και τον κάνουν τελικά να φωνάζει τα βασικά συνθήματα της "Χρυσής Αυγής" που είναι τα "κάτω η παγκοσμιοποίηση", "κάτω η νέα τάξη", "κάτω το διευθυντήριο των Βρυξελλών". Αν το να συσπειρώσουν τη ριζοσπαστική νεολαία δεν το πετυχαίνουν πάντα, το ελάχιστον καθήκον τους, δηλαδή το να διακηρύσσουν σε όλους ότι ο αληθινός μεγάλος εχθρός του ναζισμού είναι οι ίδιοι, δηλαδή ο σοσιαλφασισμός, το πετυχαίνουν τις περισσότερες φορές. Οι επιθέσεις της "Χρυσής Αυγής" ενάντια σε αυτό το ρεύμα έχουν σα στόχο να πείσουν τις μάζες ότι ακριβώς εκεί που βρίσκεται το αίμα βρίσκεται ο πραγματικός ανταγωνισμός ή αλλιώς ότι εκεί βρίσκεται ο πραγματικός εχθρός των ναζιστών. Και εδώ όπως σε όλες τις προβοκάτσιές τους οι σοσιαλφασίστες στηρίζονται στο χαμηλό πολιτικό επίπεδο εκείνων που θέλουν να συσπειρώσουν. Γιατί ένας έμπειρος πολιτικός παρα-

συνέχεια δίπλα

Η λεγόμενη αριστερά απέναντι στους ναζιστές και την Αντιναζιστική

Όπως συνηθίζει ο ΣΥΝ διατήρησε μια διπλή στάση, δηλαδή σε άρθρο στην τελευταία σελίδα της Αυγής ανέφερε το γεγονός της παρουσίας των 4 ναζιστών στο ψηφοδέλτιο Καρατζαφέρη (4/10) από την καταγγελία της Αντιναζιστικής για να βρίσκεται με το ένα ποδάρι μέσα στον αντιφασισμό και σε άλλο σχόλιο στην Αυγή 9/10 για την συνέντευξη τύπου χτύπησε την Αντιναζιστική που στρέφεται “ενάντια στα κόμματα”. Ολόκληρο το άρθρο που υπογράφει ο δημοσιογράφος Κ.Πουλακίδας έχει ως εξής:

“Αντιναζιστική Πρωτοβουλία” κατά των κομμάτων!

Εκτός νόμου πρέπει να τεθεί η “Χρυσή Αυγή”, τόνισαν χτες σε συνέντευξη Τύπου στελέχη της Αντιναζιστικής Πρωτοβουλίας, με αφορμή την αποκάλυψη ότι 4 μέλη της συμμετέχουν στο ψηφοδέλτιο Καρατζαφέρη για την υπερνομαρχία. Πρόκειται για τους Β. Κολιό, Μ. Παπαδημητρίου, Ν. Σκάντζο και Ηλ. Παναγιώταρο, μέλος της Κεντρικής Επιτροπής της “Χρυσής Αυγής”. Η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία τόνισε ότι η “Χρυσή Αυγή” είναι “ναζιστική συμμορία” και επέκρινε την κυβέρνηση που δεν τη θέτει εκτός νόμου και δεν εφαρμόζει το άρθρο 4 της διεθνούς αντιρατσιστικής σύμβασης που έχει υπογράψει. Ωστόσο εντύπωση προκάλεσε η στάση τους έναντι των κομμάτων, τα οποία τα κατηγορήσαν, συλλήβδην, ότι ανέχονται τη “Χρυσή Αυγή”, περιορίζοντας το αντιφασιστικό μέτωπο μόνο στην πρωτοβουλία τους. Η Άννα Στάη “εξήγησε” ότι αυτό γίνεται επειδή οι θέσεις της “Χρυσής Αυγής” “ταυτίζονται με τις θέσεις του γενικού πολιτικού καθεστώτος στην

Ελλάδα”, ενώ ο Κώστας Κούτελος ισχυρίστηκε ότι ΚΚΕ, ΣΥΝ “σήμερα μοιράζονται τις ίδιες κοινές ιδέες” με την “Χρυσή Αυγή”. Στην συνέντευξη τύπου ο ίδιος δημοσιογράφος είχε ρωτήσει ακριβώς τι εννοούμε όταν λέμε πως “ΚΚΕ και ΣΥΝ σήμερα μοιράζονται τις ίδιες κοινές ιδέες με τη Χρυσή Αυγή”. Και του απαντήσαμε ότι η ακριβής έκφραση μας ήταν “ότι η λεγόμενη αριστερά των ΚΚΕ και ΣΥΝ μοιράζονται σήμερα τις ίδιες κοινές θέσεις σε μια σειρά μεγάλα εσωτερικά και διεθνή ζητήματα” γεγονός που μπορούσε να διαπιστώσει και από τα μαγνητοφωνημένα πρακτικά. Ωστόσο στο άρθρο επέμεινε στη διαστρέβλωση. Σε επιστολή που στείλαμε στην εφημερίδα Αυγή στις 10/10 τονίσαμε αυτό ακριβώς το γεγονός και βεβαίως η “Αυγή” δεν τη δημοσίευσε.

Ο στόχος αυτής της κίνησης του Πουλακίδα και της “Αυγής” ήταν να απομονώσουν και να εκθέσουν την Αντιναζιστική στη βάση του ΣΥΝ χωρίς ωστόσο επιτυχία μια που η συνεχιζόμενη σιωπή του ΣΥΝ για τους ναζιστές επιβεβαίωσε τη θέση μας.

Το λεγόμενο ΚΚΕ μέσα από τις στήλες του Ριζοσπάστη επιτέθηκε ανοιχτά στην Αντιναζιστική χρησιμοποιώντας τη συνηθισμένη τακτική του ψέματος. Σε σχόλιο του στη σελ. 14 στις 9/10 έγραφε:

“Ολοι Φώφη; Πρόθυμους συμμαχούς στον... αγώνα του κατά της “ακροδεξιάς” φαίνεται ότι βρήκε ο γραμματέας του ΠΑΣΟΚ, Κ. Λαλιώτης, στους επικεφαλής μιας ομάδας που αυτοαποκαλείται “Αντιναζιστική Πρωτοβουλία”. Οι εκπρόσωποι της παραπάνω “μη κυβερνητικής οργάνωσης” παραχώρησαν χτες συνέντευξη Τύπου για να ζητήσουν το “κλείσιμο” της “Χρυσής Αυγής” και να καλέσουν τους πολίτες να καταψηφίσουν τους συνδυασμούς εκείνους που στα ψηφοδέλτιά τους συμμετέχουν ακροδεξιοί. Οι κύριοι αυτοί έκαναν και ένα βήμα παραπέρα, καταγγέλλοντας κάθε αριστερό που δεν είναι ΠΑΣΟΚ ότι “βαδίζει στο ίδιο πολιτικό πλαίσιο με τη “Χρυσή Αυγή”, εμφανίζοντας ανύπαρκτες δηλώσεις και παρερμηνεύοντας άλλες, εκδηλώνοντας εν τέλει έναν αστείο, αλλά και ύπουλο αντικομμουνισμό”.

Ήταν πιο εύκολο για τον Περισσό να μας βγάλει ΠΑΣΟΚ αντιτρέποντας κάθε πραγματικότητα αφού δεν μπορούσε να θάψει το γεγονός και δεν μπορούσε να το κάνει γιατί είχε γίνει πολιτικό ζήτημα πρώτης γραμμής. Τόσο σημαντικό που σε συνέντευξη τύπου που έδωσε η γ.γ του λεγόμενου ΚΚΕ Α. Παπαρήγα στο ξενοδοχείο Τιτάνια στις 9/10 της έγινε ερώτηση για την Αντιναζιστική Πρωτοβουλία και στην απάντησή της κάλυψε πλήρως τους ναζιστές αποδεικνύοντας έτσι τη θέση μας για την πολιτική ενότητα φαιών και “κόκκινων”. Το σχετικό απόσπασμα δημοσιεύτηκε στο “Ριζοσπάστη” της 10 Οκτώβρη στη σελ.10 και υπότιτλο “Με αντεπίθεση στη νέα τάξη πραγμάτων αντιμετωπίζονται εθνικισμός και ρατσισμός”. Το δημοσιεύουμε παρακάτω ολόκληρο.

“Σε ερώτηση σχετικά με την εμφάνιση μιας αντιναζιστικής οργάνωσης η οποία τυγχάνει ιδιαίτερης προβολής, αλλά και με την παρέμβαση του προέδρου της Βουλής για το θέμα των απεργών εργαζομένων στο Δήμο Θεσσαλονίκης, η Αλέκα Παπαρήγα τόνισε: “Είναι βέβαια δύο ξεχωριστά πράγματα. Έχω την εντύπωση ότι η κυβέρνηση παραμένει πάρα πολύ επηρεασμένη από την υπόθεση των γαλλικών εκλογών, παρά το γεγονός ότι το αποτέλεσμα δεν ήταν ανάλογο με αυτό που επιδιώχθηκε στη Γαλλία, δηλαδή ο λεπενισμός κλπ.

Στην κοινωνία που ζούμε υπάρχει έδαφος και βάση για την ανάπτυξη των ακροδεξιών ή φασιστικών ή ρατσιστικών και εθνικιστικών απόψεων και εμείς δεν το υποτιμάμε αυτό. Αλίμονο όμως εάν το κίνημα πάει πίσω και παλεύουμε με τα συνθήματα της περιόδου της χούντας, για να μην έρθει η χούντα!

Το κίνημα πρέπει να πάει πιο μπροστά με πιο ριζοσπαστικά συνθήματα, να βάλει τα πραγματικά συνθήματα που χρειάζεται ο τόπος για βαθιές αλλαγές στο κοινωνικό και πολιτικό επίπεδο. Ας το πω με μια φράση: για αντεπίθεση στη νέα τάξη πραγμάτων, ακριβώς για να μη βρίσκει έδαφος ούτε ο εθνικισμός, ούτε ο ρατσισμός, ούτε όλα τα άλλα.

Δεν αντιμετωπίζονται τέτοια φαινόμενα ούτε με τις αντιναζιστικές Οργανώσεις. Μάλλον κάνουν διαφήμιση και μάλλον ενδιαφέρονται να κεντρίσουν το ζήτημα αυτό παρά να το αντιμετωπίσουν. Πρέπει να πάμε μπροστά. Δε θα αντιμετωπίσουμε τις μνήμες της χούντας, πηγαίνοντας πίσω. Δεν ξέρω ποιος επιδιώκει αυτό το πράγμα, αλλά θα πέσει στο λάκκο που ανοίγει με αυτό τον τρόπο”.

Εμείς δε στηρίζουμε την πολιτική μας στο χτες κανενός”

Αποκαλυπτική η Παπαρήγα δεν μιλάει πουθενά για ναζιστές και δηλώνει καθαρά ότι δεν χρειάζεται σήμερα ο αντιναζισμός γιατί “εμείς δεν στηρίζουμε την πολιτική μας στο χτες κανενός” αθωώνοντας έτσι εκτός από τους χουντικούς και τους ναζιστές, μάλιστα κυρίως αυτούς αφού η δικιά τους αποδειγμένη κτηνωδία αφορά ένα παρελθόν 50 χρόνων. Αυτό το τονίζει ακόμα περισσότερο παρακάτω. Επίσης ξεκαθαρίζει μια και καλή ότι το κόμμα της είναι ενάντια στο να βγουν αυτοί εκτός νόμου, ακριβώς όπως και η κυβέρνηση και το ΠΑΣΟΚ. Ένα σύνθημα υπάρχει για τον Περισσό και αυτό είναι “ενάντια στη νέα τάξη πραγμάτων” και φυσικά εκεί κρίνονται και όλες οι πολιτικές δυνάμεις, άρα και οι ναζιστές που βεβαίως παίρνουν άριστα αφού είναι πρώτοι και καλύτεροι ενάντια στη “νέα τάξη πραγμάτων”.

“Συμπληρώνοντας επ’ αυτού συνεχίζει ο Ριζοσπάστης- ομιλήτρια τόνισε: “Είναι επικίνδυνη αυτή η συζήτηση και ακόμη πιο επικίνδυνη όταν γίνεται προεκλογικά. Άλλο πράγμα να συνειδητοποιείς ότι μπορεί να υπάρχει βάση στην ανάπτυξη τέτοιων αντιλήψεων που τις προκαλεί όμως η νεοφιλελεύθερη πολιτική και η νέα τάξη πραγμάτων κι άλλο πράγμα να είσαι χαμένος μέσα σε αυτή την πολιτική και να εμφανίζεσαι σαν ο σημαιοφόρος του αντιναζισμού και του αντιφασισμού”.

Πάντως έχω καταλάβει κι ένα άλλο: όποιος τελικά υποτάσσεται στο ΠΑΣΟΚ, όποιο κι αν ήταν το παρελθόν του, εξαγνίζεται. Είναι σαν την Κολυμβήθρα του Σιλωάμ! Θα σας το πω καθαρά: όποιος κι αν είσαι, ότι κι αν σε βαραίνει, έστω και υποταχτείς στην κυβέρνηση και γενικότερα αν υποταχθείς στο σύστημα, εκεί γίνεσαι αγνός. Το παρελθόν έχει φύγει! Ενώ για όλους τους άλλους μπορεί να θυμούνται από τη στιγμή που γεννήθηκαν, αν περπάτησαν στραβά, ή δεν περπάτησαν. Πριν 30 - 40 και 50 χρόνια!

Αν κάνουμε μια τέτοια αναδρομή, χαθήκαμε. Ξέρετε ότι το Κομμουνιστικό Κόμμα Ελλάδας που θα είχε λόγους να κάνει τέτοιες αναδρομές, δεν τις κάνει αυτές τις αναδρομές, που αν θέλαμε θα μπορούσαμε. Και έχουμε λόγους να μιλάμε για προπατορικά αμαρτήματα.

Όμως δε στηρίζουμε την πολιτική μας στο χτες κανενός. Ούτε στο καλό χτες του ενός και στο κακό χτες του άλλου, ούτε τίποτε. Υπάρχει το σήμερα. Ή, το σύγχρονο και το κοσμογονικό υπάρχει όταν μιλάμε για τα προβλήματα των εργαζομένων και όταν μιλάμε για τη γενική πολιτική, και όχι όταν πάμε πίσω 50 και 60 χρόνια. Τώρα πάμε στη Μικρασιατική καταστροφή και στο 1821!

Είναι επικίνδυνη αυτή η συζήτηση και ο νους μου όλο πάει σε αυτές τις δυνάμεις κρούσης: Ότι θέλουν να οξύνουν τις πολιτικές, εθνικές και θρησκευτικές διαφορές στο εσωτερικό μιας χώρας. Εκεί πάει ο νους μου” (οι υπογραμμίσεις είναι δικές μας)

Υπάρχει ένα μέτωπο δηλώνει η Παπαρήγα, το αντινεοφιλελεύθερο και το αντινεοταξικό μέτωπο. Είναι η νέα τάξη και ο νεοφιλελευθερισμός που γεννάει το ναζισμό και όποιος αντιστέκεται σ’ αυτούς, ανεξάρτητα από το οποιοδήποτε παρελθόν του είναι καλοδεχούμενος, ενώ όποιος βάζει τα ξεπερασμένα παζήματα πριν 50 και 60 χρόνια διασπάει την εθνική ενότητα και υπηρετεί τις δυνάμεις κρούσης, δηλ. τη νέα τάξη. Πραγματικά δεν μπορούσε να είναι πιο καθαρή η συνηγορία των ναζιστών. Γιατί σαφώς στα σημερινά πολιτικά ζητήματα κρίνεται κάθε πολιτική δύναμη, αλλά πουθενά και ποτέ η αριστερά και οι δημοκράτες δεν ξεχνάνε το παρελθόν κανενός, πολύ περισσότερο δεν το διαγράφουν. Ειδικά δεν ξεχνάνε το ναζισμό.

Όμως το γεγονός είναι ότι στο σήμερα οι ναζιστές της “Χρυσής Αυγής” και το λεγόμενο ΚΚΕ όπως και η “αριστερά” ενόχως μοιράζονται κοινές θέσεις σε όλα τα μεγάλα ζητήματα, βρίσκονται στο ίδιο πολιτικό στρατόπεδο και έχουν τον ίδιο κοινό εχθρό, είναι και οι δύο αντιαμερικάνοι, αντιευρωπαίοι και πάνω απ’ όλα ρωσόφιλοι. Πότε συνέβηκε αυτό στην ιστορία να ταυτίζονται στα βασικά τους συνθήματα οι προοδευτικοί με τους αντιδραστικούς; Πως γίνεται οι δοσίλογοι που κυνηγούσαν και δολοφονούσαν τους δημοκράτες και τους κομμουνιστές στη δεκαετία του 1940-1950 θύματα να βρίσκονται σήμερα στο ίδιο πολιτικό μέτωπο; Γιατί ασφαλώς δεν άλλαξαν οι ναζιστές. Πάντα οι δημοκράτες και οι κομμουνιστές προτού ξεκαθαρίσουν τους λογαριασμούς τους με τη φιλελεύθερη αστική τάξη ξεκαθάριζαν πρώτα και πάνω απ’ όλα με το φασισμό και το ναζισμό και μάλιστα σε ενότητα με την πρώτη.

ΠΑΡΕΜΒΑΣΗ...

τηρητής θα σημείωνε ότι το μεγάλο πλήγμα που ήταν η αποκάλυψη του μετώπου Καρατζαφέρη-ναζιστών το έδωσε η Αντιναζιστική και μια χούφτα αστοί δημοκράτες, χωρίς σε όλο αυτό το διάστημα τα παραπάνω αντιναζιστικά εξαρτήματα του ΣΥΝ να δώσουν ούτε μια ανακοίνωση τύπου ακριβώς για να μην φέρουν σε δύσκολη θέση το αφεντικό τους που την ίδια στιγμή και σε όλους τους τόνους δήλωνε ότι δεν υπάρχει ακροδεξιός κίνδυνος στην Ελλάδα. Είναι σίγουρο ότι οι μέθοδοι της λογοκρισίας και του αντιπερισπασμού μπορούν να έχουν ικανοποιητικά αποτελέσματα για αρκετό καιρό όταν τις χειρίζονται έμπειροι προβοκάτορες, όμως δεν μπορούν να ανακόψουν για πάντα γνήσια κοινωνικά και πολιτικά ρεύματα. Άλλωστε έχουν και τα όριά τους και είναι επικίνδυνες. Στην συγκεκριμένη περίπτωση η βία των ναζιστών ενάντια στα μέλη των τροτσικιστικών ομάδων δυναμώνει και το αντιναζιστικό μίσος στους κόλπους τους και προκαλεί μια

σειρά πολιτικά ερωτηματικά για την πολιτική γραμμή των ναζιστών, τη νομιμότητά τους και για τη στάση της ψευτοαριστεράς απέναντί τους.

Αντικειμενικά λοιπόν αυτές οι επιθέσεις προκαλούν μια αποσύνθεση και πρόσθετες εντάσεις στο εσωτερικό του φαιοκόκκινου μετώπου. Άρα όλο το ζήτημα για το αριστερό και δημοκρατικό κίνημα είναι η επίμονη και μεθοδική πολιτική δουλειά για την αποκάλυψη των ναζιστών, για την δημιουργία του πιο πλατιού δημοκρατικού μετώπου εναντί τους, για την διεύρυνση αυτού του μετώπου ώστε να συμπεριλαμβάνει μέσα του και την πάλη ενάντια στο σοσιαλφασισμό, ιδιαίτερα τον 17νοεμβρίτικο. Στιγμές σαν και αυτή των δημοτικών εκλογών του Οκτώβρη, όπου ο πολιτικός ρόλος ενός τέτοιου μετώπου μπορεί να γίνει καθοριστικός θα υπάρξουν περισσότερες. Όσο οι φαιοκόκκινοι θα ανεβαίνουν στην εξουσία τόσο πιο πολύ θα εκτίθενται και τόσο πιο γοργά θα ενώνονται οι δημοκράτες εναντίον του.

ΝΕΕΣ ΕΠΙΘΕΣΕΙΣ ΒΙΑΣ ΤΩΝ ΝΑΖΙΣΤΩΝ ΤΗΣ "ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ"

Η νομιμότητα της "Χρυσής Αυγής" σημαίνει πολιτική ασυλία για τη δολοφονική δράση των ναζιστών. Μέσα σε ενάμιση μήνα είχαμε δύο απρόκλητες αιματηρές επιθέσεις. Η πρώτη στις 3 Οκτώβρη το μεσημέρι μέσα στο ΤΕΙ Αθήνας και η δεύτερη στο κέντρο της Αθήνας στις 16 Νοέμβρη το βράδυ στο κέντρο της Αθήνας.

Στις 3/10 μια ομάδα από 10 μέλη των ναζιστών πήγαν στο ΤΕΙ Αθήνας για να μοιράσουν προκηρύξεις που έφεραν την υπογραφή "Μέτωπο Νεολαίας-Χρυσή Αυγή" προπαγανδίζοντας τη γιορτή της νεολαίας τους που πραγματοποιήθηκε σε ανοιχτό χώρο στην Κυψέλη. Μπήκαν στο χώρο των ΤΕΙ και σύμφωνα με τις μαρτυρίες έφεραν στις μπλούζες τους ναζιστικά σύμβολα και πραγματοποιούσαν ναζιστικούς χαιρετισμούς. Κάποια στιγμή ένας ναζιστής άρχισε να σκίζει αντιφασιστικές αφίσες από το ταμπλό της φοιτητικής παράταξης Ματσέτα. Όταν ομάδα σπουδαστών διαμαρτυρήθηκε οι ναζιστές επιτέθηκαν εναντίον τους και ένας απ' αυτούς έβγαλε μαχαίρι τραυματίζοντας σοβαρά στο χέρι τον 21χρονο φοιτητή Α. Πραντούνα ο οποίος μεταφέρθηκε αρχικά στο νοσοκομείο Λοιμωδών στο Αιγάλεω και μετά στο Θριάσιο όπου του δόθηκαν οι πρώτες βοήθειες. Ο φοιτητής είναι μέλος της Ματσέτα, της YRE και της οργάνωσης "Ξεκίνημα". Φεύγοντας οι ναζιστές αστεϊεύονταν μεταξύ τους και απειλούσαν ότι θα επανέλθουν.

Στην εφημερίδα τους "Χρ.Αυγή" αρ.φ. 440 της 10/10/02 σελ. 10 οι ναζιστές παραδέχονται ουσιαστικά την επίθεση αυτή ρίχνοντας την ευθύνη στο θύμα: "Η αλήθεια επαναλαμβάνουμε είναι ότι πράγματι έγινε ένα επεισόδιο για το οποίο υπεύθυνοι είναι οι μαρξιστές τραμπούκοι..."

Η διοίκηση του ΤΕΙ αποφάσισε την ίδια μέρα να κλείσει τα ΤΕΙ και να παραμείνουν κλειστά και την επομένη μέρα. Στις 7 Οκτώβρη οι σπουδαστές της Σχολής Διοίκησης Οικονομίας, όπου είναι μέλος το θύμα, εκδίδει την ακόλουθη ανακοίνωση που υπογράφουν οι σπουδαστικές παρατάξεις της ΠΑΣΠ (ΠΑΣΟΚ), ΠΣΚ ("ΚΚΕ") και ΔΑΠ/ΝΔΦΚ (ΝΔ) :

"Το Δ.Σ. του Σπουδαστικού Συλλόγου της Σ.Δ.Ο. αναφορικά με τα γεγονότα της Πέμπτης 3/10/02 καλεί τους φοιτητές να συμμετάσχουν στην πορεία που θα πραγματοποιηθεί στα Προπύλαια και θα καταλήξει στη Βουλή με ώρα συνάντησης 12.00 π.μ. Καταδικάζουμε την άναδρη και φασιστική επίθεση σε μέλος του σπουδαστικού μας συλλόγου. Καταγγέλλουμε την ναζιστική οργάνωση "Χρυσή Αυγή", όλους αυτούς που την στηρίζουν πολιτικά, και που ενστρενίζονται και εγκολπίζουν τέτοιες απόψεις. Καλούμε όλη την ακαδημαϊκή κοινότητα και όλους τους φοιτητές να δώσουν μαζικά το πα-

ρόν, στέλνοντας έτσι ένα ισχυρό μήνυμα σε όλους του υπεύθυνους".

Η παραπάνω ανακοίνωση είναι σημαντική γιατί για πρώτη φορά βάζει το ζήτημα της καταγγελίας όσων καλύπτουν πολιτικά τη νομιμότητα των ναζιστών. Το γεγονός αυτό ήταν που μας έκανε να παραβρεθούμε τη μέρα της συγκέντρωσης στα Προπύλαια στην οποία μοιράσαμε την παρακάτω ανακοίνωση:

Η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία στέκεται στο πλευρό των σπουδαστών των ΤΕΙ και χαιρετίζει την απόφαση τους να βάλουν μπροστά στο λαό και με μαζικούς όρους το τεράστιο ζήτημα της ναζιστικής δολοφονικής συμμορίας της Χρυσής Αυγής.

Η επίθεση της περασμένης Πέμπτης είναι η πρώτη αιματηρή που κάνουν οι ναζιστές μέσα σε πανεπιστημιακό χώρο και αποτελεί μια μεγάλη προειδοποίηση για όλους τους δημοκράτες. Το αληθινά τερατώδες και ανησυχητικό με τους ναζιστές στη χώρα μας δεν είναι τόσο η ύπαρξη τους όσο η γενικευμένη, πολύχρονη και συστηματική ανοχή του επίσημου πολιτικού κόσμου στην οργανωτική τους ανάπτυξη και την τρομοκρατική δράση τους.

Η πρώτη απάντηση στους ναζιστές και τη βία τους περνάει μέσα από την καταγγελία μέσα σε όλο το λαό αυτής της πολιτικής ανοχής. Γι' αυτό το λόγο το κεντρικό αίτημα του αντιναζιστικού αγώνα σήμερα πρέπει να είναι το "Εκτός νόμου η Χρ. Αυγή" ώστε να είναι κύρια το πολιτικό καθεστώς, τα κόμματα και το κράτος που θα αναλαβαίνουν από δω και μπρος την ευθύνη για τη βία των ναζιστών και όχι τα θύματα αυτής της βίας ή κάποιες συνειδητές μειοψηφίες. Για τον ίδιο λόγο επίσης το κίνημα κατά των ναζιστών είναι υποχρεωμένο, προκειμένου να καταχτήσει την κοινή γνώμη, να λειτουργεί στο φως της πιο πλατειάς δημοσιότητας και, κυρίως να διαχωρίζεται απόλυτα και να καταδικάζει αποφασιστικά την βία των κάθε λογής κουκουλοφόρων που εδω και χρόνια το εκθέτει και το απομονώνει από το λαό. Η πάλη ενάντια στους ναζιστές μαχαιροβγάλτες είναι πολύ σοβαρή υπόθεση για να μετατραπεί σε πάλη συμμοριών.

Αυτές είναι κατά τη γνώμη μας οι βασικές προϋποθέσεις της συγκρότησης ενός πλατειού μετώπου ενάντια στους ναζιστές ενώ η τελική νίκη πάνω τους και η διάλυση τους θα μπορέσει να πραγματοποιηθεί μόνο με την

αποκάλυψη και την συντριβή της πολιτικής και ιδεολογικής τους πλατφόρμας που τα βασικά της στοιχεία είναι παρόντα και πανίσχυρα σε όλους τους χώρους του πολιτικού φάσματος. Σε κάθε περίπτωση αυτοί που τους στηρίζουν και από το σκοτάδι τους καθοδηγούν έχουν σηκώσει μια πέτρα που τελικά θα πέσει στα πόδια τους.

Αθήνα, 10/10/02

Ωστόσο η Αντιναζιστική δεν συμμετείχε στην πορεία εκτιμώντας επί τόπου ότι το πολιτικό πλαίσιο της πορείας όπως εκφραζόταν από τη σύνθεση των δυνάμεων που βρισκόταν εκεί όχι μόνο δεν έδινε επαρκείς εγγυήσεις για μια διαδήλωση που θα έκφραζε αλλά έκθετε βαθεία και πρόσβαλε τον αντιναζιστικό αγώνα.

Στην συγκέντρωση κυριαρχούσαν σαν παρουσία το YRE (Νεολαία ενάντια στο ρατσισμό στην Ευρώπη) και ένα μεγάλο μπλοκ αναρχικών. Στην καταγγελία της επίθεσης στις 3/10 η YRE σε ανακοίνωση της ανάμεσα στ' άλλα έλεγε ότι: "Πιστεύουμε ότι η επίθεση εντάσσεται μέσα στο γενικό κλίμα των ημερών, όπου συγκεκριμένη μερίδα του τύπου (ΣΤΑΡ, ΑΛΤΕΡ, ΧΩΡΑ, ΚΑΡΦΙ κτλ.) και ακροδεξιών, βουλευτών και μη, (Καρατζαφέρης, Ανδρουλάκος, Βορίδης) επιχειρούν -εκτός των άλλων- να σκοφαντήσουν (μέσω της ταύτισης με τις μεθόδους της 17N) οργανώσεις και κινήματα της αριστεράς και να παρεμποδίσουν με όλα τα μέσα τη δράση τους". Δηλαδή σύμφωνα με αυτήν την προκήρυξη οι πολιτικοί υπεύθυνοι της επίθεσης είναι εκείνοι, και κυρίως ο τύπος, που εκείνη τη στιγμή χτυπούσαν την 17N.

Η πορεία, στην οποία συμμετείχαν περίπου 500 άτομα έφτασε στη Βουλή όπου οι σπουδαστές επέδωσαν ψηφίσματα στα κόμματα και στον πρόεδρο της Βουλής και μετά διαλύθηκε. Τα συνθήματα τα οποία ακούστηκαν από όλους και περισσότερο από το μπλοκ των αναρχικών εκτός από λίγα θετικά όπως: "Ακούστε καλά τι λένε οι φοιτητές "έξω οι φασίστες από τις σχολές", "Όταν τα βρίσκουν στη Βουλή η μόνη αντιπολίτευση είμαστε εμείς", "Η Χρυσή Αυγή είναι στη Βουλή και ο Καρατζαφέρης καθοδηγεί", "Να κλείσουν τα γραφεία της "Χρυσής Αυγής", αυτής της συμμορίας της φασιστικής", ήταν συνθήματα ενάντια στην παγκοσμιοποίηση και ενάντια στον τύπο. Ειδικά από τους αναρχικούς ήταν συνθήματα και υπέρ της 17N. Μόλις εμφανίστηκε η αστυνομία άρχισαν να φωνάζουν "Νάτοι οι εκσυγχρονιστές, πήραν τα ρόπαλα και βάλανε στολές", "Τρομοκράτες δεν είναι οι εργάτες, είναι του

NATO οι στρατοκράτες". Ήταν μια κίνηση η οποία ξεκίνησε με θετικούς όρους, αλλά όχι μόνο δεν μπόρεσε να δημιουργήσει το πολιτικό ζήτημα και να συγκινήσει το λαό, αλλά εξέθετε βαθεία τον αντιναζισμό και μάλιστα έπαιξε πολιτικά το παιχνίδι των ναζιστών.

Από μια άλλη μεριά, την ακριβώς αντίθετη, η φοιτητική παράταξη ΠΚΣ ("ΚΝΕ") αρνήθηκε να συνυπογράψει την σχετική έκκληση στο Οικονομικό Πανεπιστήμιο Αθήνας και τη Φιλοσοφική Αθήνας, επικαλούμενη το επιχειρήμα ότι η κινητοποίηση αποπροσανατολίζει το λαϊκό κίνημα! Όμως αυτή η έκκληση ήταν πολύ σωστά διατυπωμένη. Η ΠΚΣ συνυπέγραψε μόνο την αρχική έκκληση της Σ Δ Ο .

Η δεύτερη δολοφονική επίθεση σημειώθηκε το βράδυ του Σαββάτου 16 Νοέμβρη στη συμβολή των οδών 3ης Σεπτεμβρίου και Σολωμού (κάτω από τα γραφεία της Νεολαίας του ΣΥΝ) σε μικρή απόσταση από τα γραφεία των ναζιστών. Σύμφωνα με τα ρεπορτάζ της τηλεόρασης όταν νεολαίοι υπερασπίστηκαν μετανάστες από το Μπαγκλαντές στους οποίους επιτέθηκαν οι ναζιστές τότε πάνω από 10 μέλη της "Χρ.Αυγής" τους επιτέθηκαν και μαχαίρωσαν τον Πάρη Χρυσό, μέλος της ΔΕΑ, στο μηρό και τη Χρυσάνθη Τσιμπίδου την οποία αφού έριξαν στο έδαφος άρχισαν να την κλωτσάνε στο κεφάλι. Η επίθεση σύμφωνα με καταγγελίες έγινε μπροστά στα μάτια αστυνομικών που παρέμειναν αδιάφοροι μπροστά στις εκκλήσεις των θυμάτων για βοήθεια. Η εκδοχή της αστυνομίας είναι ότι το περιστατικό αντιλήφθηκαν δύο τροχονόμοι οι οποίοι ειδοποίησαν την άμεση δράση.

Τα θύματα μεταφέρθηκαν στο νοσοκομείο όπου τους παρασχέθηκαν οι πρώτες βοήθειες. Στη συνέχεια αναγνώρισαν από φωτογραφίες τρεις από τους ναζιστές μαχαιροβγάλτες, τον Θεόδωρο Μαγκώτσο, που συνελήφθηκε, του απαγγέλθηκαν κατηγορίες για "επικίνδυνη σωματική βλάβη και απλή σωματική βλάβη από κοινού" και αφέθηκε ελεύθερος, ενώ καταζητούνται οι Δημ. Παπαγεωργίου και Χαράλαμπος Κουσουμβρής. Ο τελευταίος είναι γνωστός για τη δολοφονική του δράση μια που είχε καταδικαστεί πριν λίγο καιρό σε ποινή φυλάκισης 1 χρόνου με τριετή αναστολή για την εγκληματική επίθεση ενάντια σε μέλη του ΣΕΚ στην Φωκίωνος Νέγρη το 1996. Ο Κουσουμβρής είναι στέλεχος των ναζιστών και υπεύθυνος για τις ταχυδρομικές επιταγές και αντικαταβολές στη θυρίδα που διατηρούν οι ναζιστές στο ταχυδρομικό γραφείο της Ομόνοιας επί της 3ης Σεπτεμβρίου.

Η Αντιναζιστική Πρωτοβου-

λία καταδίκασε την δολοφονική επίθεση με την παρακάτω ανακοίνωση τύπου

Η νέα απρόκλητη αιματηρή επίθεση των ναζιστών της "Χρυσής Αυγής", η δεύτερη σε ενάμιση μήνα, και η πολλοστή τα τελευταία χρόνια ενάντια σε μετανάστες και πολίτες που τους υπεράσπισαν μέσα στο κέντρο της Αθήνας αποτελεί μια επιπλέον πρόκληση για το λαό και μια ακόμα προειδοποίηση για το ολοένα συρικνούμενο επίπεδο του πρακτικού πολιτικού δημοκρατισμού στη χώρα μας. Τεράστιες ευθύνες για τη συνεχιζόμενη κτηνώδη τρομοκρατική δράση των ναζιστών έχουν: πρώτα απ' όλα η κυβέρνηση που όχι μόνο τους παρέχει ατιμωρησία και πλήρη νομιμότητα την ώρα που συστηματικά, σχεδόν καθημερινά ασκούν βία, αλλά ποτέ δεν τους έχει καταγγείλει πολιτικά, ύστερα όλα τα κοινοβουλευτικά πολιτικά κόμματα που επίσης ανέχονται αυτή τη δραστηριότητα, σπανίως την καταγγέλλουν, ενώ επιμένουν στο ότι αυτή η αποκρουστική συμμορία πρέπει να συνεχίσει να λειτουργεί νόμιμα, και με κάθε άνεση και, μόνη αυτή μέσα σε όλη την Ευρώπη, να διακινεί το ναζιστικό έντυπο υλικό της που πάντα αποτελεί κάλεσμα σε βία και εξόντωση και τέλος οι δικαστικές αρχές για το ότι συνεχίζουν να μην διερευνούν και να μην ασκούν, όπως οφείλουν, αυτεπάγγελτη δίωξη σε βάρος αυτής της συμμορίας και να μην εμποδίζουν καθ' οιονδήποτε τρόπο την βίαιη δράση τους και την παράνομη, σύμφωνα με τη διεθνή αντιρατσιστική σύμβαση και το σύνταγμα, προπαγάνδη των ρατσιστικών τους θέσεων. Η αντιμετώπιση της ναζιστικής δολοφονικής συμμορίας (όπως εκείνης της "17N") δεν μπορεί να είναι έργο των θυμάτων και των αντιναζιστών, αλλά του δημοκρατικού κράτους που πρέπει να θέσει εκτός νόμου τη "Χρ. Αυγή" όπως γίνεται σε όλη την Ευρ. Ένωση. Έτσι, θα διευκολυνθεί και η πάλη για τη συντριβή της πολιτικής και ιδεολογικής πλατφόρμας των ναζιστών, που βασικά της στοιχεία βρίσκονται σε όλο το πολιτικό φάσμα.

Αθήνα, 17 Νοεμβρίου 2002

Είναι χαρακτηριστική η στάση του ΣΥΝ που στην επίσημη ανακοίνωση του ζητάει τη σύλληψη των δραστών και την απομάκρυνση των γραφείων τους από το κέντρο της Αθήνας!!! (Ελευθεροτυπία, 18/11)

Λες και αν απομακρυνθούν τα γραφεία των ναζιστών και πάνε στην περιφέρεια θα σταματήσει η δολοφονική τους δράση και θα σταματήσουν να κυκλοφορούν τα έντυπα της.

ΟΙ ΙΣΠΑΝΟΙ ΒΓΑΖΟΥΝ ΕΚΤΟΣ ΝΟΜΟΥ ΤΟ ΚΟΜΜΑ ΤΗΣ ΕΤΑ

Με τη δικαστική απαγόρευση του πολιτικού σκέλους της ΕΤΑ, του βασκικού κόμματος "Μπατασούνα", το ισπανικό κράτος χτύπησε τη ναζιστική τρομοκρατία στο κέντρο της. Το μέτρο χαιρετίστηκε ως μια μεγάλη αντιναζιστική νίκη από τους λαούς της Ισπανίας προκαλώντας, ταυτόχρονα, σοβαρές αντιδράσεις στη Χώρα των Βάσκων.

Τον Απρίλη η κυβέρνηση Α-θνάρ πραγματοποίησε αλλαγές στο νόμο περί κομμάτων. Στην αναθεώρησή του αναφέρεται ότι οποιοδήποτε κόμμα, πολιτική ή κοινωνική οργάνωση που υποστηρίζει ενεργητικά ή παθητικά την τρομοκρατία μπορεί να τεθεί εκτός νόμου, αρκεί να προηγηθεί σχετικό αίτημα της κυβέρνησης ή ομάδας 50 βουλευτών προς το Ανώτατο Δικαστήριο (*Κ. Ελευθεροτυπία*, 11-4). Σημειώνουμε πως, σύμφωνα με το νόμο, παθητική υποστήριξη θεωρείται και η μη καταδίκη μιας τρομοκρατικής επίθεσης. Ο εισαγγελέας Μπαλτάθαρ Γκαρθόν έκρινε την τρίχρονη αναστολή δραστηριοτήτων του Μπατασούνα λόγω της συμμετοχής του στο δίκτυο της ΕΤΑ. Η απόφαση του δικαστηρίου όριζε "το κλείσιμο όλων των γραφείων που διαθέτει το πολιτικό σκέλος της ΕΤΑ, τη συντηρητική κατάσχεση όλων των περιουσιακών στοιχείων του και την αναστολή όλων των δη-

μόσιων, ιδιωτικών και θεσμικών δραστηριοτήτων του υπό οποιαδήποτε ονομασία" πλην των δραστηριοτήτων των εκλεγμένων εκπροσώπων του "εντός των αυστηρών ορίων της άσκησης της εντολής τους" (*Ελευθεροτυπία*, 27-8). Λίγο αργότερα η βουλή επικύρωσε την απόφαση με 295 ψήφους έναντι 10 κατά και 29 αποχές ζήτησε απ' το Ανώτατο Δικαστήριο να θέσει εκτός νόμου το Μπατασούνα.

Πρόκειται για το πρώτο αποφασιστικό βήμα προς την οριστική συντριβή της βασκικής σοσιαλφασιστικής τρομοκρατίας. Η ισπανική κυβέρνηση, σε αντίθεση με την κρυφοκνίτικη κυβέρνηση Σημίτη, φρόντισε να χτυπήσει το πολιτικό κέντρο των τρομοκρατών, την πολιτική τους έκφραση όπως είναι το Μπατασούνα και όχι απλά να προβεί στην ξαφνική σύλληψη μιας ολιγομελούς επιχειρησιακής ομάδας προκειμένου να παρουσιάσει έργο προς τα έξω και να πάρει τα

εύσημα της Δύσης. Άλλωστε, και στον τομέα των συλλήψεων η ισπανική κυβέρνηση σημειώνει διαρκώς επιτυχίες. Τόσο η ηγεσία της χώρας όσο και οι λαϊκές μάζες βρίσκονται σε ανοιχτή πολιτική αντιπαράθεση με την τρομοκρατία της ΕΤΑ κι αυτό φαίνεται από τις μαζικότερες διαδηλώσεις που κάθε τόσο συγκλονίζουν τις μεγάλες πόλεις της Ισπανίας, ακόμα και στην ίδια την περιοχή των Βάσκων, με το σύνθημα "Φτάνει Πια". Πολύ σωστά η κυβέρνηση απαγόρευσε την πολιτική έκφραση των τρομοκρατών αφού με την προπαγάνδη του εθνικού διαμελισμού, του εθνορατσισμού, της καταπάτησης των στοιχειωδών δημοκρατικών δικαιωμάτων για τους μη βάσκους και την αποδοχή των δολοφονικών επιθέσεων το Μπατασούνα ταυτίζει την ιδεολογία του με τη ναζιστική βία και γίνεται η δεξαμενή της ΕΤΑ μετατρέποντας τη βασκική νεολαία σε συμμορία δολοφόνων. Αντίθετα, σε ό,τι αφορά την ελληνική "αντιτρομοκρατική επιχείρηση", η "17N" αντιμετώπιστηκε είτε ως απλή συμμορία του κοινού ποινικού δικαίου είτε ως ομάδα αγωνιστών πολιτικών κρατουμένων. Κανένας πολιτικός φορέας

μέχρι πρόσφατα δεν κατέβασε κόσμο στους δρόμους εναντίον της (με εξαίρεση πάντα την συγκέντρωση της ΟΑΚΚΕ κατά της 17N στην Κάνιγγος το 1989, συγκέντρωση που πάντα παρωπάται από σοσιαλφασίστες και φιλελεύθερους). Το αντίθετο συνέβη, και οι βασικές πολιτικές θέσεις της 17N όπως είναι ο αντιαμερικανισμός, ο ναζιστικός αντικαπιταλισμός, ο σοβινισμός κι ο αντισημιτισμός διαμορφώνουν την κυρίαρχη ιδεολογία του έθνους.

Η κίνηση απαγόρευσης του Μπατασούνα χαιρετίστηκε απ' το 80% των ισπανών πολιτών σύμφωνα με δημοσκοπήσεις. Όχι όμως και από τα εθνικιστικά κόμματα των Βάσκων. Καθώς οι αστυνομικές δυνάμεις εισέβαλαν στα γραφεία του κόμματος για εφαρμόσουν το νόμο, το Μπατασούνα κάλεσε τους εκλεγμένους αντιπροσώπους του να καταλάβουν οι ίδιοι τα γραφεία, ενώ η βασκική κυβέρνηση, που ελέγχεται απ' το εθνικιστικό κόμμα των βάσκων (PNV), θεώρησε άκυρη την εισαγγελική εντολή και δήλωσε ότι θα υποβάλει αγωγή στο ανώτατο δικαστήριο κατά του Γκαρθόν για παρεμπόδιση του έργου της δικαιοσύνης. Α-

ντίστροφα, η κεντρική κυβέρνηση απειλεί με προσφυγή στο Συνταγματικό δικαστήριο κατά της βασκικής. Είναι γεγονός ότι στη Χώρα των Βάσκων, όπου κυριαρχούν πολιτικά οι εθνικιστές, η απαγόρευση του Μπατασούνα αντιμετωπίστηκε με ανάμικτα, αν όχι εχθρικά, συναισθήματα. Παντού στην περιοχή έχουν αναγραφεί συνθήματα υπέρ του Μπατασούνα ενώ στα μπαλκόνια των σπιτιών κρέμονται πανώ που καλούν τον κόσμο σε εξέγερση. Στα μέσα Σεπτεμβρη, με την ανοχή της τοπικής κυβέρνησης πραγματοποιήθηκε διαδήλωση 50.000 ατόμων που αντιδρούσαν στην απαγόρευση. Ο Γκαρθόν τη χαρακτήρισε παράνομη διότι υποκινήθηκε απ' την ΕΤΑ. Όμως ακόμα και οι πιο μετριοπαθείς εθνικιστές δε συμφωνούν με τις ενέργειες του Γκαρθόν θεωρώντας τις "πολιτικό σφάλμα". Ο επικεφαλής της τοπικής κυβέρνησης Ιμπαρέτσε, που πρόσκειται στο (PNV), πρότεινε δημοψήφισμα (το αργότερο την άνοιξη του 2005) για την αυτοδιάθεση της χώρας των βάσκων σε μια ελεύθερη χαλαρή σύνδεση που θα κατοχυρώνει ανεξάρτητη δικαιοσύνη, αυτόνομη παρουσία στα ευρωπαϊκά όργανα, δυνατότητα ξεχωριστής υπογραφής διεθνών συμφωνιών, απόλυτη ανεξαρτησία σε θέματα οικονομικής πολιτικής και εσωτερικής ασφάλειας και πλήρη αναγνώριση βασκικής ταυτότητας (*Κ. Ελευθεροτυπία*, 6-10). Για το σκοπό αυτό, μάλιστα, ο Ιμπαρέτσε προβλέπει στη συνεργασία και με το Μπατασούνα υπό την προϋπόθεση ότι το τελευταίο θα αποκηρύξει τη δράση του (στο ίδιο). Αυτό σημαίνει ότι ο εθνικισμός σήμερα δεν μπορεί να πολεμήσει τον σοσιαλφασισμό αλλά είναι η μεγάλη πολιτική και ιδεολογική του δεξαμενή.

Με άλλα λόγια, το χτύπημα της τρομοκρατίας προκάλεσε ρήγμα στις σχέσεις Βάσκων - κεντρικής κυβέρνησης στρέφοντας τα σχετικά μετριοπαθή στοιχεία των πρώτων στο πλευρό της ΕΤΑ. Αυτό οφείλεται στην πολύχρονη αδυναμία της ισπανικής αστικής τάξης να τα βάλει αποφασιστικά με τη ναζιστική τους πολιτική πλατφόρμα με μαζικές καμπάνιες και συζητήσεις μπροστά στο βασκικό λαό. Μέχρι τώρα έκανε αστυνομικές μόνο συλλήψεις αφήνοντας ασύδοτη τη δημιουργία του Μπατασούνα μέσα στα σχολεία και τη νεολαία κι έτσι δημιούργησε ένα κλίμα ανάπτυξης του βασκικού εθνικισμού. Η απειλή διαμελισμού της Ισπανίας και η δημιουργία ενός ναζιστικού φιλορώσικου προτεκτοράτου στα δυτικά της Ευρώπης κρέμεται πλέον απειλητικά πάνω απ' τα κεφάλια των ευρωπαϊκών λαών.

NAP-NAZI: ΜΑΖΙ

Βασικό συστατικό της ιδεολογίας του ναζισμού αποτελεί ο αντισημιτισμός. Η αντισημιτική προπαγάνδα, δηλαδή το κάλεσμα για πογκρόμ κατά των εβραίων, υπηρετεί τα σχέδια των πιο αντιδραστικών κοινωνικών τάξεων και των πιο σκοτεινών πολιτικών δυνάμεων που επιδιώκουν να ανέλθουν στην εξουσία εκπροσωπώντας τις χειρότερες πλευρές του κεφάλαιου. Γι' αυτούς ο εβραϊός αντιπροσωπεύει τις τράπεζες, τα δυτικά μονοπώλια και γενικά το εμπορευματικό κεφάλαιο, αλλά δεν τους ενοχλεί ποτέ το κρατικοχρηματιστικό μονοπώλιο. Προϋπόθεση, λοιπόν, για την άνοδο αυτού του κεφάλαιου στην εξουσία είναι η φυσική εξόντωση των εβραίων, η πρακτική δηλαδή που εφαρμόστηκε από το Χίτλερ κι έμεινε παγκοσμίως γνωστή ως Ολοκαύτωμα. Οι ιδεολογικοί του απόγονοι, με διάφορους τρόπους, όχι μόνο αρνούνται ιστορικά τη σφαγή των εβραίων από το γερμανικό ναζισμό του '30-'40 αλλά και βγάζουν αφρούς όταν γίνεται λόγος για ένα τέτοιο ζήτημα.

Η εφημερίδα της "Χρυσής Αυγής", στο φύλλο 442 της 24-10, καταφέρει ενάντια στη λεγόμενη "βιομηχανία του ολοκαυτώματος". Σύμφωνα με τους αρθρογράφους τα τεκταινόμενα στη Μέση Ανατολή οφείλονται σε ένα διαβολικό σχέδιο που έχει τις ρίζες του στην εβραϊκή θρησκεία. "Απέναντι σε όλα αυτά", γράφουν, "η σιωνιστική προπαγάνδα που ελέγχει ασφυκτικά το παγκόσμιο επίπεδο τα ΜΜΕ, αντιπαραθέτει την περίφημη βιομηχανία του "ολοκαυτώματος".

Έχουν φτάσει στο σημείο μέχρι και στα σχολικά βιβλία των παιδιών του δημοτικού (και στην Ελλάδα!) να συμπεριλαμβάνουν την διδασκαλία του "ολοκαυτώματος" και του "ημερολογίου της Άννας Φρανκ". Λίγοι γνωρίζουν ότι όλη αυτή η ιστορία άρχισε να πλάθεται 20 ολόκληρα χρόνια μετά το τέλος του Β' Παγκοσμίου Πολέμου. Εάν ανατρέξει κανείς σε παλαιές ελληνικές εφημερίδες δεν θα βρει πουθενά να υπάρχουν αναφορές στο περίφημο "ολοκαύτωμα", όπως δεν υπήρχαν μέχρι και τη δεκαετία του '70 τα περίφημα μνημόσυνα του "ολοκαυτώματος".

Και για να γίνουν πιο πειστικοί καταφεύγουν σε ανάλογο κείμενο των εξίσου "ευαισθητοποιημένων συναγωνιστών" τους, του NAP. "Σχετικά με όλα αυτά, γράφει η αριστερή (και όχι

"νεοναζιστική") εφημερίδα "ΠΙΠΙΝ" τα παρακάτω", γράφουν οι χρυσαυγίτες και παραθέτουν στην εφημερίδα τους το απόσπασμα του "ΠΙΠΙΝ" (20-10): "ΕΦΡΙΑΝ όσοι παρευρέθηκαν στην έκθεση βιβλίου της Φρανκφούρτης. Χαρακτηριστικό της έκθεσης η πληθώρα εκδόσεων για το... Ολοκαύτωμα! Την ώρα που το κράτος των ανθρωπόμορφων σιωνιστικών τεράτων διαπράττει γενοκτονία εναντίον των Παλαιστινίων, την ώρα που όλος ο κόσμος εύχεται με ανήμπορη λύσσα να γίνει κάτι και να πληρώσει το Ισραήλ με ποταμούς αίματος τα ατιμώρητα εγκλήματα που διαπράττει, οι δολοφόνοι του Τελ Αβιβ εξαγοράζουν και δωροδοκούν εκδοτικούς οίκους για να εκδίδουν βιβλία για τα ναζιστικά εγκλήματα πριν από... εξήντα χρόνια. Με απύθμενο θράσος, αποβλέπουν έτσι όχι μόνο να αποσπάσουν την προσοχή των λαών από τη σφαγή που διαπράττουν σε βάρος των Παλαιστινίων, αλλά και να κερδίσουν και τη... συμπάθεια της παγκόσμιας κοινής γνώμης προς τους δήμιους!

Αηδιαστικοί έμποροι-ακόμη και του αίματος του λαού τους- οι σιωνιστές δολοφόνοι!" (σ.σ. οι υπογραμμίσεις δικές μας).

Τα τάγματα εφόδου του ψευτοΚΚΕ δεν υστερούν σε τίποτα από τους "συναγωνιστές" τους της "Χρυσής Αυγής". Βγάζουν σπυράκια μόλις ακούνε μηνύες ή καταγγελίες περί ολοκαυτώματος, αν μπορούσαν θα φίμωναν και τους ίδιους τους φορείς των καταγγελιών, ανακαλύπτουν πίσω από την όλη υπόθεση συνωμοσίες των εβραίων, ενώ ανοιχτά "εύχονται με ανήμπορη λύσσα να πληρώσει με ποταμούς αίματος" ο ισραηλινός λαός την προσήλωσή του στο ιδανικό της εθνικής κυριαρχίας. Αυτά τα φαρμακερά λόγια δείχνουν ολοκάθαρα τι σημαίνει για τον πλανήτη η ενδυνάμωση του φαιοκόκκινου μετώπου. Επίσης εξηγούν περίφημα γιατί με ένα μέλος του να έχει αγγίξει το θάνατο από επίθεση του ναζιστή Ανδρουτσόπουλου, το NAP δεν κάνει από τότε ως τα σήμερα πολιτικό ζήτημα την ατιμωρησία του Ανδρουτσόπουλου, δεν κάνει πολιτικό ζήτημα εκείνη την επίθεση, δεν συμμετέχει με κανέναν τρόπο σε οποιαδήποτε καμπάνια ενάντια στους ναζιστές της "Χρυσής Αυγής".

Η ΠΟΡΕΙΑ ΤΗΣ 28/11 ΚΑΤΑ ΤΗΣ “ΧΡΥΣΗΣ ΑΥΓΗΣ” ΠΟΥ ΗΤΑΝ ΥΠΕΡ ΤΗΣ “17Ν”

Η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία δεν συμμετείχε στην πορεία της 28ης Νοέμβρη που διοργάνωσε η Πρωτοβουλία για τη δημιουργία του Ελληνικού Κοινωνικού Φόρουμ κατά της “Χρυσής Αυγής” και διαχώρισε δημόσια τη θέση της με ανακοίνωση τύπου. Μια διαδήλωση ενάντια στο ναζισμό πρέπει να απευθύνεται στην πλατιά δημοκρατική κοινή γνώμη, να ενώνει όλους τους δημοκράτες και να απομονώνει τους ναζιστές. Οι διοργανωτές έκαναν το ακριβώς αντίθετο εντάσσοντας στην πορεία το μπλοκ των φίλων και υπερασπιστών της δολοφονικής συμμορίας της 17Ν.

Στην “ουρά” το αναρχικό μπλοκ φώναζε συνθήματα όπως “Λευτεριά σ όσους είναι στα κελιά” και υπέρ του Χρ. Τσουτσουβή. Όμως κανείς δεν μπορεί να κατηγορήσει αυτή την παρουσία σαν προβοκατόρική ή τους αναρχικούς σαν “παιδιά που έκαναν ανοησίες” γιατί τους κάλυπτε πολιτικά η κεφαλή της πορείας, δηλ οι διοργανωτές και η πλατφόρμα τους. “Η αποθράσυνση της “Χρυσής Αυγής δεν είναι τυχαία... Με αφορμή τη σύλληψη των μελών της 17Ν και την εκστρατεία της τρομοκρατίας που εξαπολύθηκε από κυβέρνηση και ΜΜΕ, μια σειρά ακροδεξιοί αστέρες (Βορίδης, Ανδρουλάκος), κρυφοί και φανεροί υποστηρικτές φασιστικών αντιλήψεων, βρήκαν βήμα και νομιμοποίηση. Αντίθετα, η Αριστερά ποινικοποιούνταν και έπρεπε να απολογηθεί για την ιστορία των αγώνων της”, γράφουν στην προκήρυξη τους. Το να αποδίδει κανείς τις επιθέσεις βίας των ναζιστών στην “τρομοκραγνεία” των ΜΜΕ, δηλ. στην εκστρατεία του τύπου ενάντια στη 17Ν, είναι ασύλληπτη υποκρισία. Και για να διευκολυνθεί ο ισχυρισμός τους, οι διοργανωτές προσθέτουν και την κυβέρνηση η οποία βρέθηκε στο ίδιο στρατόπεδο (δηλώσεις κυβερνητικού εκπροσώπου, καταδικές καναλιών από το ΕΣΡ) με τους κατηγορούμενους του τύπου, εμποδίζοντας την ιδεολογική και πολιτική πάλη ενάντια στη 17Ν.

Στην πραγματικότητα οι διοργανωτές κατασκευάζουν ένα δίπολο όπου στη μια πλευρά τοποθετούν την “καταδικαζόμενη αριστερά” και από την άλλη τους αντιπάλους της ακροδεξιούς, όσους καταφέρονται (συνήθως πρόκειται για τους αστούς φιλελεύθερους) ενάντια στη 17Ν με οποιοδήποτε τρόπο και τελικά τους ναζιστές. Ο “αριστερός” πόλος κατηγορεί τον άλλο ότι ευθύνεται για τη ναζιστική βία και οι ναζιστές, που τους βολεύει αφάνταστα αυτή η αντίθεση, κατηγορούν τους αντιναζιστές σαν υπερασπιστές της 17Ν. Απέναντι σ’ αυτό το δίπολο οι δημοκράτες καλούνται να δαλέξουν τον ένα ή τον άλλο πόλο, δηλ. είτε να είναι με τους φίλους της 17Ν ενάντια στους ναζιστές είτε με τους τελευταίους ενάντια στη 17Ν. Εκείνος που σ’ αλήθεια κερδίζει απ’ αυτό το δίλημμα είναι οι ναζιστές μια που κανένας δημοκράτης δεν μπορεί να βανδισει με τους δολοφόνους της 17Ν.

Όμως η 17Ν είναι μια άλλη μορφή του ναζισμού σε διαφορετική κλίμακα που εξοντώνει πρόσωπα της αστικής τάξης επειδή ανάμεσά στα άλλα και από τη φύση τους

είναι υπεύθυνοι για τα εργατικά ατυχήματα. Αυτή η θεωρία που αναπαράγεται και επαναλαμβάνεται απ’ όλη τη λεγόμενη αριστερά δεν έχει καμιά σχέση με την επαναστατική δημοκρατία και το μαρξισμό. Ωστόσο όσο και να καταδικάζουν στα λόγια τη 17Ν η ανάλυση τους βρίσκεται πιο κοντά σ’ αυτήν παρά στα θύματα της. Είναι ολότελα φυσικό λοιπόν που η λεγόμενη αριστερά δεν έκανε κύριο την καταδίκη της 17Ν αλλά το αντιΜΜΕ μέτωπο και είναι ολότελα φυσικό που οι ναζιστές απάντησαν παριστάνοντας τα θύματα της τρομοκρατίας, ενώ στο παρελθόν την έχουν υποστηρίξει. Μέσα σ’ αυτή την τανάλια εκείνος που συνθλίβεται είναι ο αντιναζισμός.

Το παραπάνω ήταν ένα, το πιο χαρακτηριστικό, από τα σημεία της πλατφόρμας και του πολιτικού πλαισίου της πορείας. Το δεύτερο ήταν η πάγια θέση αυτών των δυνάμεων για “ανοιχτά σύνορα”. Η διαδήλωση ξεκίνησε με το σύνθημα “ Πράνομο είναι ο φασισμός και όχι οι μεταναστες, σύνορα ανοιχτά για όλους τους εργατες” και με αυτό έκλεισε. Στην προκήρυξη τους οι διοργανωτές γράφουν:

“Η αποθράσυνση της “Χρυσής Αυγής “ δεν είναι τυχαία. Η ρατσιστική πολιτική της κυβέρνησης, της αστυνομίας και των ΜΜΕ ενάντια στους μετανάστες, το κλίμα εθνικισμού που καλλιεργείται με αφορμές όπως πρόσφατα το Κυπριακό, είναι το έδαφος που τρέφει τους φασιστές”. Η ρατσιστική πολιτική βρίσκεται σύμφωνα μ’ αυτή την αντίληψη σε δυο σημεία που ήταν καθαρά τόσο στα συνθήματα όσο και στα πανό της πορείας, στο ότι δεν έχουμε “ανοιχτά σύνορα” και δεν προχωράμε στη “νομιμοποίηση όλων των μεταναστών”.

Στην πραγματικότητα ο ρατσισμός βρίσκεται στην μαζική και απότομη εισαγωγή ξένης φτηνής εργατικής δύναμης και στην άρνηση απόδοσης πολιτικών δικαιωμάτων στους μετανάστες αρχίζοντας από τους πιο παλιούς. Η μαύρη εργατική δύναμη έσπασε τα κατακτημένα από τους ντόπιους εργάτες μεροκάματα φτιάχνοντας ένα τεράστιο μίσος που χώρισε ξένους και ντόπιους εργάτες. Χωρίς πολιτικά δικαιώματα πετάχτηκαν στο περιθώριο και σε γκέτο οι μετανάστες και έγιναν αντικείμενο της αστυνομικής βίας και κάθε βίας από τους δουλοκτήτες. Ωστόσο οι πιο παλιοί ενσωματώθηκαν σιγά σιγά και άρχισαν να ζητάνε τα δικαιώματα τους με απεργίες (αύξηση μεροκάματος, δωρο κλπ.) Απέναντι σ’ αυτή την πάλη κάθε

συνδικαλιστική γραφειοκρατία τους άφησε ακάλυπτους και η εργοδοσία προχώρησε στην απόλυση τους(π.χ. Μαραθόνας) και την αντικατάστασή τους με νέα εισαγωγή πιο φτηνών εργατών. Σήμερα τα “ανοιχτά σύνορα” σημαίνουν κάλεσμα σε ένα εφεδρικό στρατό κολασμένων που θα τους μετατραπούν αμέσως σε απεργόσπαστες διασπώντας βαθύτερα την ενότητα της εργατικής τάξης δυναμώνοντας έτσι αλματώδικα τον ρατσισμό και τους ναζιστές. Το γενικό σύνθημα “νομιμοποίηση όλων των μεταναστών” αποτελεί ρατσιστική διμαγωγία δίχως πρώτα και πάνω απ’ όλα αγώνα α)για περιφρούρηση του κατώτατου μεροκάματος που έχει διαμορφωθεί σε κάθε κλάδο για εργοδότες και εργάτες β) για απόδοση πολιτικών δικαιωμάτων αρχίζοντας από τους πιο παλιούς μετανάστες και γ) να μπει τέρμα στο δουλεμπόριο ξένης φτηνής εργατικής δύναμης.

Νομιμοποίηση και ανοιχτά σύνορα είναι μια αντίφαση γιατί κάθε νέα φουρνιά εξαθλιωμένων

θα αποθνήσκει δημιουργώντας μια κόλαση ξενοφοβίας και ρατσισμού που θα εξασφαλίσει μαζική βάση στους ναζιστές και πογκρόμ στους μετανάστες.

Το τρίτο σημείο της πλατφόρμας των διοργανωτών ήταν το σύνθημα της αφίσας, του κεντρικού πανό και της συνθηματολογίας, δηλ. το να “κλείσουν τα γραφεία της “Χρυσής Αυγής”.

“Το σύνθημα αυτό είναι κάτι παραπάνω από ώρμιο. Οι ναζι δεν είναι πολιτική οργάνωση σαν τις άλλες, αλλά συμμορία δολοφόνων. Έχουμε μια συστηματική εγκληματική δράση αυτής της οργάνωσης που κρατάει για χρόνια... Δεν μπορεί λοιπόν να αναγνωριστεί το δημοκρατικό δικαίωμα της νόμιμης πολιτικής δράσης γι’ αυτούς που τρομοκρατούν, τραυματίζουν ή δολοφονούν...”

Απαιτούμε από την κυβέρνηση να κλείσει τα γραφεία της “Χρυσής Αυγής”. Να σταματήσει η νομιμοποίηση των φασιστικών συμμοριών”.

Αν πάρουμε στα σοβαρά την παραπάνω επιχειρηματολογία διαπιστώνουμε την εξής αντίφαση. Την ίδια εγκληματική δράση με διαφορετικό προσώπιο είχε και η 17Ν. Αφού λοιπόν είναι σωστό να κλείσουν τα γραφεία της “Χρ. Αυγής” γιατί οι διοργανωτές βάδισαν πολιτικά με τους υπερασπιστές της 17Ν; Γιατί στην πραγματικότητα το “κλείσιμο των γραφείων” των ναζιστών είναι ένας εύκολος τρόπος να ξεφύγουν από τις συνέπειες της θέσης “εκτός νόμου οι ναζιστές”. Για να το κάνουν πιο σφαιρικό ή αλλιώς για να περδέξουν τους αντιναζιστές το συνοδεύουν με το σύνθημα “εκτός νόμο οι φασιστικές συμμορίες” που βρίσκονταν στα πλακάτ της ΔΕΑ. Φασίστες υπάρχουν σε όλους τους πολιτικούς χώρους χωρίς να είναι αναγκαστικά και πάντα ναζιστές.

Η πάλη ενάντια τους αφορά κυρίως στην αποκάλυψη και την συντριβή των ιδεών τους που σε μερικές περιπτώσεις είναι και ιδέες ενός μεγάλου τμήματος του λαού. Αυτό μπορεί να το πραγματοποιήσει μια επαναστατική δημοκρατία, μια σοσιαλιστική επανάσταση και αφού οι φασίστες έχουν εκτεθεί στις μάζες σαν σφαγείς του λαού. Ιστορικά θα μπορούσε να το κάνει ένας νικηφόρος ΔΣΕ. Όμως οι διοργανωτές δεν κάνουν ένα λάθος αριστερισμού αλλά μια δεξιά υπέρβαση του “εκτός νόμου”. Γι’ αυτό και στην επιχειρηματολογία είναι πιο αριστεροί από το σύνθημα. Γιατί το “εκτός νόμου” είναι ένα σύνθημα για τις πλατιές δημοκρατικές μάζες του λαού, για τους μικροαστούς ακόμα και τους αστούς δημοκράτες. Αποτελεί την πιο πλατιά ενότητα ενάντια στους πολιτικούς απόγονους των δωσίλογων. Αυτό σημαίνει ότι το αντιναζιστικό κίνημα απαιτεί από το αστικό κράτος να εφαρμόσει βία πάνω στους ναζι, δηλ. αναγνωρίζει την αστική δημοκρατία σαν πρόδο απέναντι στο ναζισμό. Είναι πάλη για δημοκρατισμό στην οποία σπρώχνει και εξαναγκάζει και την ίδια την αστική τάξη. Αυτή η πάλη κατ’ επέκταση είναι ταυτόχρονα πολιτική και ιδεολογική πάλη ενάντια στην πολιτική γραμμή του ναζισμού.

Μια τέτοια πάλη όμως δεν μπορούν να τη δώσουν εκείνες οι δυνάμεις του τροτσικισμού που απεχθάνονται κάθε αντιφασιστικό μέτωπο και ορκίζονται στη “σοσιαλιστική επανάσταση” παρά μόνο αν αρνηθούν τον εαυτό τους. Γι’ αυτές η παρανομία των ναζιστών είναι υπόθεση του εργατικού κινήματος και της υποτιθέμενης αριστεράς και όχι της αστικής τάξης. (Αν σήμερα προχώρησαν τόσο πολύ είναι εξαιτίας της πολιτικής πίεσης που άσκησε η καταγγελία της Αντιναζιστικής). Έτσι εξηγείται πως η στρατιωτική αντιμετώπιση των ναζιστών από την κυρίαρχη τάξη του αναρχισμού έδινε τελικά τον ρυθμό και τον τόνο κάθε διαδήλωσης κατά της “Χρ. Αυγής” μέχρι σήμερα. Αν συνολικά μόνο η “αριστερά” θα καταργήσει τους ναζιστές γιατί να μην τους αντιμετωπίσει προσωρινά και η πάλη συμμοριών του αναρχισμού αφού και οι δυο περιφρονούν τις διαθέσεις του λαού; Είναι γι’ αυτό που το Δίκτυο για τα Πολιτικά και Κοινωνικά Δικαιώματα που πάντα είχε την επιβλεψη και διοργάνωση αυτών των διαδηλώσεων αρνιόταν πεισματικά να κάνει ζήτημα το “εκτός νόμου”, το οποίο θεωρητικά το δεχόταν. Αν τώρα βρισκόταν στη μέση της πορείας με πανό που έγραφε “Καμιά ελευθερία στους εχθρούς της ελευθερίας” είναι γιατί κάρηκε με την υπεράσπιση των εγκλείστων της 17Ν.

Πώς να υποστηρίξουν ακόμα το “εκτός νόμο” όταν αυτό θα τους έφερνε σε σύγκρουση με τον πολιτικό τους κηδεμόνα, τον ΣΥΝ, με τον οποίο οι περισσότερες ορ-

γανώσεις που συμμετείχαν (ΔΕΑ, Δίκτυο, ΥΡΕ, ΣΕΚ) διατηρούν μαζί του πέρα απ’ τους πολιτικούς και οργανωτικούς δεσμούς; Πώς να το κάνουν όταν το εκτός νόμου απαιτεί απ’ όλα τα πολιτικά κόμματα να πάρουν θέση και τα αποκαλύπτει σαν προστάτες της νομιμότητας των ναζιστών; Είναι χαρακτηριστικό ότι ο ΣΥΝ που κράτησε μια μακάρια σιωπή για τη συμμετοχή των ναζιστών στο ψηφοδέλτιο Καρατζαφέρη στην τελευταία επίθεση βίας έβγαλε ανακοίνωση που ζητάει να μεταφερθούν τα γραφεία των ναζιστών έξω από το κέντρο της Αθήνας. Απ’ την άλλη η Νεολαία του ΣΥΝ παρουσία του βουλευτή Π. Λαφαζάνη συμμετείχε στην πορεία με πανό που έγραφε “να κλείσουν τα γραφεία της “Χρ. Αυγής”. Σύνολο 15 άτομα, η μικρότερη αριθμητικά συμμετοχή μπλοκ της πορείας. Προηγούμενα το μέλος της Πολιτικής Γραμματείας του ΣΥΝ Δ. Στρατούλης, στη συνέντευξη τύπου που έδωσαν τα δύο θύματα (Π. Χρυσός, Χ. Τσιμπίδου) διατύπωσε τη θέση ότι “η Χρ. Αυγής” πρέπει να απογραμμετωθεί όχι γι’ αυτά που λέει αλλά γι’ αυτά που πράττει. Η εφημερίδα του ΣΥΝ, *Αυγή*, τιλοφορούσε τα άρθρο για τη συνέντευξη με το “εκτός νόμου”. Και “εκτός νόμου” λοιπόν και “να μεταφερθούν τα γραφεία “. Το καλάθι έχει φρούτα για όλους, για όλα τα γούστα και τις προτιμήσεις.

Μέχρι τώρα ο ΣΥΝ άφηνε τις μειοψηφίες να δίνουν την πάλη με τη “Χρ. Αυγή” γιατί τώρα ανάλαβε ξαφνικά να ανεβεί στη σκηνή και να κατέβει στο πεζοδρόμιο; Η απάντηση βρίσκεται στην καταλυτική πολιτική επέμβαση της Αντιναζιστικής με την καταγγελία της και τις υποψίες που κίνησε η εκκωφαντική σιωπή του. Ο αντιναζισμός πρέπει πάντα να είναι υπόθεση της “αριστεράς” και να είναι εγκλωβισμένος στα δεσμά των εγκλείστων του Κορνδαλλού.

Γιατί για τις επιθέσεις των ναζιστών ευθύνεται αποκλειστικά η ασύλληπτη για ευρωπαϊκή δημοκρατική χώρα νομιμότητα τους και η κάλυψη και προστασία που τους δίνουν όλα τα κοινοβουλευτικά κόμματα. Η εξήγηση γι’ αυτό βρίσκεται στην ταύτιση της πολιτικής γραμμής “Χρ. Αυγής” με το πολιτικό καθεστώς και τη λεγόμενη αριστερά: ο εθνικός αντιαμερικανισμός, ο καλυμένος ή ανοιχτός αντιευρωπαϊσμός, ο αντισημιτισμός που καλύπτεται πίσω από τον αντισιωνισμό, ο μικροαστικός αντικαπιταλισμός και η ρωσοφιλία. Πάνω στο παραπάνω πολιτικό θερμοκήπιο οργανώνει και αναπτύσσεται ο ναζισμός. Η ταυτόχρονη αποκάλυψη αυτής της πραγματικότητας σημαίνει και αποκάλυψη των προστάτων του και αληθινό αντιναζιστικό δημοκρατικό κίνημα. Αυτό θέλει να εμποδίσει ο ΣΥΝ και οι σύμμαχοι του. Η πορεία της 28ης Οκτώβρη ήταν ένα ανάχωμα σ’ αυτή την διαδικασία και δώρο για τους ναζιστές.

ΤΟ ΚΟΜΜΑ ΤΩΝ ΦΙΛΩΝ ΤΗΣ “17Ν” ΚΑΙ Η ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ ΤΟΥ

Δεν περιμέναμε ότι ο τίτλος του κύριου άρθρου της τελευταίας “Νέας Ανατολής”: “Οι εκτελεστές στη φυλακή, η πολιτική της 17Ν στην εξουσία” θα επιβεβαιωνόταν τόσο σύντομα. Ίσως μόνο να χρειαζόταν μια διευκρίνιση: “Οι εκτελεστές στη φυλακή, το κόμμα των φίλων της 17Ν στην εξουσία”, αλλά τότε που γράψαμε το άρθρο μας δεν ήταν δυνατό να φανταστούμε ότι το καθεστώς θα δημιουργούσε αυτό το κόμμα τόσο γρήγορα και τόσο γρήγορα θα τόλμαγε να επιβάλλει την εξουσία του.

Η ιδρυτική πράξη του κόμματος ήταν η παράδοση του Κουφοντίνα στις αρχές ταυτόχρονα με τη δήλωσή του ότι αναλαμβάνει την πολιτική ευθύνη για τις πράξεις και τις θέσεις της 17Ν. Αυτή η δήλωση ήταν και το σύνθημα για να αλλάξουν τις απολογίες τους και τη γενική πολιτική στάση τους όλοι οι υπόλοιποι κρατούμενοι. Όσο γρήγορα είχαν ομολογήσει και όσο πρόθυμα είχαν καρφώσει ο ένας τον άλλο, τόσο γρήγορα μετατράπηκαν σε “αγωνιστές” που απλά υπέκυψαν για λίγο στα υποτιθέμενα βασανιστήρια της αντιτρομοκρατικής, και στα καταλόγια της ΣΙΑ. Αυτήν όλη τη διαδικασία μεταστροφής την κάλυψε πολιτικά και τη στήριξε νομικά το ρεύμα του εξωκοινοβουλευτικού σοσιαλφασισμού, που στην ηγεσία του βρίσκονται το εργολαβικό απόσπασμα του Συνσπισμού που ονομάζεται Δίκτυο, καθώς και το ΝΑΡ που έχει πια γίνει ένα πολιτικό εξάρτημα του ψευτοΚΚΕ και διεκπεραιώνει για λογαριασμό του όλες τις πολιτικές βαριές και ανθυγιεινές εργασίες που δεν πρέπει να αναλαμβάνει το ίδιο.

Η πολιτική και νομική κάλυψη της 17Ν συνοψίζεται στη θέση ότι οι κατηγορούμενοι, μέλη της 17Ν είναι πολιτικοί και όχι ποινικοί κρατούμενοι. Αυτή η θέση τους βολεύει αφάνταστα ακριβώς επειδή έχει διπλή ερμηνεία. Γιατί το βασικό με το “κόμμα των φίλων της 17Ν” είναι ότι δεν θα πρέπει να εμφανίζεται καθαρά σαν τέτοιο. Αν εμφανιζόταν καθαρά σαν τέτοιο θα σήκωνε μια πολιτική ευθύνη που ελάχιστη θα πλήγανε το ίδιο, αλλά θα συνέντριβε πολιτικά τους καθωσπρέπει προστάτες του που είναι η ίδια η σημερινή πολιτική εξουσία.

Το διφορούμενο σε αυτόν τον χαρακτηρισμό είναι ότι επιτρέπει σε κάποιον να εννοεί με αυτόν αλλά όλοι οι 17νοεμβριτες, σκοτώνοντας, έχουν υπηρετήσει μια πολιτική και έναν πολιτικό στόχο, πράγμα που προφανώς ισχύει, ή να εννοεί με αυτόν ότι είναι κατηγορούμενοι για τις πολιτικές τους ιδέες, ιδέες μάλιστα προοδευτικές και αντικαθεστωτικές, πράγμα που δεν ισχύει. Βεβαίως αυτός που μιλάει πραγματικά με την πρώτη έννοια δεν θα ονόμαζε ποτέ **πολιτικούς κρατούμενους** ανθρώπους που σκότωναν με σύστημα και ψυχρά άλλους ανθρώπους ενάντια στη διάθεση του λαού και της συντριπτικής πλειοψηφίας της κοινωνίας. Αυτούς θα τους ονόμαζε ψυχρούς δολοφόνους και δεν θα ζητούσε καθόλου καλύτερη μεταχείριση από τους συνηθισμένους ποινικούς κρατούμενους. Μόνο ένας φίλος τους θα τους ονόμαζε πολιτικούς κρατούμενους, γιατί έτσι τους ελαφραίνει ποινικά και κυρίως τους ελαφραίνει ηθικά και πολιτικά καθώς αυτός ο χαρακτηρισμός είναι τιμητικός και χρησιμοποιείται από τους λαούς και τους δημοκράτες για ανθρώπους που αντιστάθηκαν με λόγια ή με πόλεμο στους δυνάστες και στους δήμιους κάθε είδους.

Ίσως κάποιος μας αντιτείνει ότι το κόμμα των φίλων της 17Ν έτσι κι αλλιώς θα γεννιόταν αφού υπάρχει μέσα στην κοινωνία και είναι ισχυρή η πολιτικοϊδεολογική γραμμή της 17Ν. Ασφαλώς το υπόβαθρο, η μήτρα αυτής της γέννησης υπάρχει, αλλά χρειάζεται και η μαμή της και αυτή είναι

το πολιτικό καθεστώς. Χωρίς την άμεση και δραστήρια ανάμειξη και στήριξη σύσσωμου του πολιτικού καθεστώτος αυτό το κόμμα δύσκολα θα είχε γεννηθεί, ενώ οπωσδήποτε δεν θα είχε γεννηθεί τόσο νορίς.

Τι εννοούμε; Εννοούμε ότι υπήρξε μελετημένη, συντονισμένη κυβερνητική και διακομματική στήριξη του κόμματος σε όλα τα επίπεδα: νομικό, δημοσιογραφικό, στρατιωτικό-αστυνομικό, και δικαστικό.

Το πρώτο και αποφασιστικό βήμα ήταν η στήριξη που έδωσε το πολιτικό καθεστώς στην ομάδα των δικηγόρων της 17Ν.

Δικηγόρος των 17νοεμβριτών δεν σημαίνει κιόλας πολιτική φιλία, ή πολιτική ανοχή της 17Ν. Κάθε κατηγορούμενος έχει το δικαίωμα ενός συνηγόρου όπως και κάθε δικηγόρος έχει δικαίωμα να επιλέγει τον πελάτη του. Για τους κατηγορούμενους όμως που μισεί ο λαός δύσκολα βρίσκεται συνήγορος και όταν βρίσκεται κινείται σε μια υπερασπιστική γραμμή που ο λαός μπορεί να αναγνωρίσει σα δίκαιη, όπως για παράδειγμα όταν αναγνωρίζει την ενοχή του κατηγορούμενου και αναζητεί τα ελαφρυντικά της πράξης του. Για την περίπτωση της έλλειψης συνηγόρου για εγκλήματα που απεχθάνεται ο λαός, η δικονομία προβλέπει και τον διορισμό συνηγόρου από το κράτος. Στην περίπτωση των 17νοεμβριτών αυτοί βρήκαν δικηγόρους που ήταν διατεθειμένοι να ακολουθήσουν μια υπερασπιστική γραμμή που ήταν σε σύγκρουση με τις διαθέσεις της μεγάλης πλειοψηφίας του λαού. Σύμφωνα με αυτήν τα μέλη της 17Ν που συνελήφθησαν και ομολόγησαν, είτε δεν υπήρξαν μέλη της 17Ν, είτε υπήρξαν, αλλά υπήρξαν παλιά, οπότε τα εγκλήματά τους έχουν παραγραφεί, ή υπήρξαν ως πρόσφατα, αλλά έπαιξαν έναν περιφερειακό ρόλο και ποτέ δεν ανακατεύτηκαν σε δολοφονίες. Σε κάθε περίπτωση οι κατηγορούμενοι είναι σήμερα πολιτικοί κρατούμενοι.

Για να σταθεί αυτή η υπερασπιστική γραμμή πρέπει να αποδειχτεί ότι οι ομολογίες των κατηγορουμένων, και οι πρώτες, χωρίς τους δικηγόρους τους, και οι δεύτερες, μπροστά τους, είναι άκυρες. Για να είναι άκυρες πρέπει να είναι προϊόν βιασμού της συνείδησης με την ωμή βία ή με φάρμακα. Αυτό σημαίνει ότι όχι μόνο οι ίδιοι οι κατηγορούμενοι είναι νομικά αθώοι ως προς τις βασικές κατηγορίες, αλλά ότι είναι αθώοι και πολιτικά, γιατί αυτή η βία που ασκήθηκε πάνω τους με στόχο την τάχα άδικη ενοχοποίηση τους δείχνει ότι οι διώκτες τους, εν προκειμένω οι πολιτικές και οι δικαστικές αρχές είναι οι βασανιστές και οι σκευωροί, δηλαδή όχι μόνο είναι ποινικά ένοχοι, αλλά κυρίως πολιτικά ένοχοι, αφού μόνο φασίστες και φασιστικά καθεστάτα εφαρμόζουν τέτοιες μεθόδους εξόντωσης των αντιπάλων τους. Αυτάματα οι κατηγορούμενοι βρίσκονται στο στρατόπεδο των κοινωνικών και πολιτικών θυμάτων και διώκονται όχι γι’ αυτό που είναι, δηλαδή στυγνοί δολοφόνοι, αλλά για το ευρύτερο πολιτικό στρατόπεδο που υποτιθέεται πως εκπροσωπούν παρά τα προσωπικά ελαττώματα και αδυναμίες τους, παρά τα πολιτικά τους λάθη, τις αποτυχημένες “ατομικές” μεθόδους τους κλπ, δηλαδή το στρατόπεδο του αντικαπιταλισμού,

του αντιιμπεριαλισμού και της κοινωνικής αλλαγής. Σαν τέτοιοι μπορεί να είναι, και προφανώς είναι, πολιτικοί κρατούμενοι. Και βέβαια σαν πολιτικοί κρατούμενοι ενός ανοιχτού ή κρυφού φασιστικού καθεστώτος δεν μπορεί να μην δέχονται και την αντίστοιχη μορφή βίας. Έτσι, σύμφωνα με αυτή τη λογική, η πρώτη και άμεση υποχρέωση κάθε πολιτικού συμπαραστάτη τους και κάθε έντιμου συνηγόρου είναι η καταδίκη των βάρβαρων συνηθών κράτησής τους και η ανάπτυξη του δημοκρατικού κινήματος για καλύτερες συνθήκες κράτησής τους και η επιεικής δικαστική αντιμετώπισή τους.

Αυτή εδώ δεν ήταν η αρχική υπερασπιστική γραμμή. Η αρχική υπερασπιστική γραμμή δεχόταν την αξιοπιστία των ομολογιών τους και περιοριζόταν στην αναζήτηση ελαφρυντικών. Σε όσες περιπτώσεις οι δικηγόροι δεν δέχτηκαν να αλλάξουν την αρχική υπερασπιστική γραμμή αντικαταστάθηκαν. Θα εξηγήσουμε στο τελευταίο μέρος του άρθρου μας γιατί άλλαξε η αρχική γραμμή και γιατί σε μερικές περιπτώσεις χρειάστηκε και αλλαγή δικηγόρου. Εκείνο που θέλουμε τώρα να αποδείξουμε είναι ότι αυτή η γραμμή δεν είναι απλά η πολιτική θέληση κάποιων κατηγορούμενων ή κάποιων συνηγόρων, αλλά είναι η θέληση του καθεστώτος.

Αν το καθεστώς είχε θέση κατά της 17Ν, ή ακόμα ήταν αδιάφορο απέναντί της, θα άφηνε τα πράγματα να εξελιχθούν σύμφωνα με τη μέση συνείδηση των μαζών. Οι μάζες ένοιωσαν αμέσως ότι η νέα υπερασπιστική γραμμή ήταν φιλική προς τη 17Ν. Και το ένοιωσαν όταν η πρώτη που εκδηλώθηκε σε αυτή τη γραμμή ήταν η συνήγορος του Κουφοντίνα, δηλαδή του πρώτου κρατούμενου που υπεράσπισε πολιτικά τις δολοφονίες της 17Ν και ταυτόχρονα του πιο αδίσταχτου από όλους τους φονιάδες. Η Κούρτοβικ όχι μόνο δεν αισθάνθηκε την ανάγκη να διαχωριστεί πολιτικά στοιχειώδως από τον πελάτη της, όχι μόνο δεν είπε δυο λόγια συμπάθειας για τα θύματά του, όχι μόνο μετέφερε ασχολίαστες στο κοινό τις θέσεις του, αλλά ήταν και η πρώτη που έδωσε στους φονιάδες και μάλιστα στον χειρότερο από αυτούς τον τίτλο του πολιτικού κρατούμενου. Αυτό ήταν ακόμα πιο προκλητικό στο βαθμό που ίδια ήταν και συνήγορος της Σωτηροπούλου της μοναδικής από τις κρατούμενες που χαϊρέτησε την στάση του Κουφοντίνα να υπερασπίσει τις δολοφονίες. Για τη στάση της αυτή η Κούρτοβικ και όλη η ομάδα των συνηγόρων της 17Ν δέχτηκε την κριτική του τύπου και της τηλεόρασης.

Το κόμμα των φίλων της 17Ν ισχυρίζεται ότι ο τύπος και τα κανάλια δεν στράφηκαν ενάντια στη 17Ν και στην ομάδα των συνηγόρων της, επειδή στράφηκε εναντίον της η κοινή γνώμη, αλλά ότι αντίστροφα ήταν τα ΜΜΕ που διαμόρφωσαν σύμφωνα με τη δικιά τους γραμμή την κοινή γνώμη. Δεν υπάρχει αντιδραστικό ρεύμα στον κόσμο που να μην ισχυρίζεται ότι οι μάζες είναι ένας απόλυτος δούλος των ΜΜΕ. Η αλήθεια είναι ότι τα ΜΜΕ διαμορφώνουν μέχρι ενός σημείου τη συνείδηση των μαζών και μάλιστα εκεί που οι μάζες δεν έχουν στοιχεία και άμεση γνώση. Όμως τα ΜΜΕ δεν έχουν μεγάλη ισχύ εκεί που οι μάζες ξέρουν, και για τη 17Ν ξέρουν και είναι πεπεισμένες ότι είναι τουλάχιστον μια δολοφονική συμμορία. Οι Τράγκας, Κακαουνάκης και Ευαγγελάτος δεν είναι για τη δημοσιογραφική τους διεισδυτικότητα που έγιναν διάσημοι, αλλά για

τον λαϊκισμό τους. Όμως δεν είναι αυτοί που κατασκεύασαν την αρνητική εικόνα για τη 17Ν και τους δικηγόρους της στις μάζες. Το μόνο που έκαναν ήταν, ακριβώς σαν λαϊκιστές να τις ακολούθησαν. Αν αυτοί ήταν εντός καθεστωτικής γραμμής, όπως για παράδειγμα όταν διαμορφώνανε τις μάζες σε ζητήματα έξω από τη συνείδησή τους, όπως για το Κόσσοβο και για τον Οτσαλάν, τότε δεν θα υπήρχε κανένα πρόβλημα με αυτούς. Τώρα όμως βρέθηκαν “εκτός γραμμής”. Η τηλεοπτική επίθεση στην Κούρτοβικ, πολύτιμο στέλεχος της πιο πολύτιμης εργολαβικής ομάδας του ΣΥΝ που λέγεται Δίκτυο, ήταν το όριο που τα ΜΜΕ δεν έπρεπε να διαβούν. Η αντίδραση ήταν ακαριαία.

Σε επίπεδο πολιτικής προπαγάνδας και κυβερνητικής σηματοδότησης απάντηση ταχύτατα η ΝΕΤ με μια εκπομπή του πρόθυμου Θεοδωράκη. Αυτός κάλεσε αμέσως και έβαλε στο ίδιο τραπέζι την Κούρτοβικ με τον πιο επίσημο νομικό εκπρόσωπο του κράτους, τον συνταγματολόγο Δ. Τσάτσου. Δεν έχει τόσο σημασία τι ειπώθηκε εκείνη τη μέρα, όπως το ότι αποδείχτηκε ότι ο Τσάτσος είχε στρατολογηθεί στην εκπομπή μέσα από την απέχθεια που έχουν μερικοί διανοούμενοι της ελίτ για την τηλεοπτική χυδαιότητα και δεν ανησυχούν καθόλου για τα δεσμά που χαλκεύει για τα ΜΜΕ η κυβέρνηση, ή ότι η Κούρτοβικ καιροσκοπικά έκρυβε τη γραμμή της για τη 17Ν. Εκείνο που έχει σημασία είναι ότι η δικηγόρος του Κουφοντίνα καλύφθηκε πολιτικά και προστατεύτηκε σε ένα πολύ ψηλό επίπεδο.

Αλλά η πολιτική κάλυψη δεν φτάνει. Κιόλας πριν από την εκπομπή είχε μπει σε κίνηση ο καθεστωτικός μηχανισμός βίας για να διδάξει στους δημοσιογράφους με γλαφυρό τρόπο τα όρια. Μια ομάδα τραμπούκων ξυλοκόπησε τους οπερατέρ που τόλμησαν να περιμένουν την Κούρτοβικ έξω από το γραφείο της, ενώ προηγούμενα είχε μεσολαβήσει ανάλογη καταγγελία από τα Δίκτυο. Ο ξυλοδαρμός δημοσιογράφων και οπερατέρ συνεχίστηκε για μερικές μέρες σε διάφορα σημεία και περιπτώσεις καμιά κυβέρνηση και κανένα κόμμα δεν αντέδρασε, και το κυριότερο κανένας δεν κάλεσε την Κούρτοβικ να καταδικάσει τους τραμπούκους.

Αλλά ποιος να καταδικάσει; Η κυβέρνηση ήδη μετά την παράδοση του Κουφοντίνα ξεκίνησε την επίθεση σε εκείνα τα ΜΜΕ, κυρίως το ΣΤΑΡ και το ΑΛΤΕΡ και λιγότερο τον ΑΛΦΑ, που επέμεναν να απαιτούν τη διαλεύκανση της υπόθεσης της 17Ν και αστυνομικά, και, κυρίως, πολιτικά. Αστυνομική διαλεύκανση σήμαινε να εξαρθωθεί ολόκληρη η 17Ν και οι διάφορες μεταμορφώσεις και συμμαχίες της, και πολιτική διαλεύκανση σήμαινε να αναζητηθούν οι πολιτικές ευθύνες και οι πολιτικοί δεσμοί της αυτοαποκαλούμενης αριστεράς και του ΠΑΣΟΚ με την τρομοκρατία. Αυτή η διπλή διαλεύκανση συνέχιζε να είναι το κύριο θέμα των καναλιών και οι δημοσιογράφοι άρχισαν να χώνουν τη μύτη τους σε απαγορευμένες περιοχές. Άρχισαν για παράδειγμα να αναρωτιούνται και να ερευνούν ποιοι ήταν αυτοί που έκρυβαν τον Κουφοντίνα, γιατί το παραμύθι με το νησάκι Αγκίστρι στο οποίο αυτός παραθέριζε μόνος του και ενώ τον αναζητούσε όλη η Ελλάδα έμπαζε από πα-

ΟΧΙ ΣΤΟ ΣΧΕΔΙΟ ΑΝΑΝ

ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΕΝΤΑΞΗ

ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ ΣΤΗΝ Ε.Ε.

Στην ώρα του και το σχέδιο Ανάν. Ένα έκτρωμα που σάπιζε για κάμποσα χρόνια στην κοιλιά του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ ήρθε στο φως τη στιγμή που είχε γίνει ικανοποιητικά σάπιο και το διπλωματικό περιβάλλον που θα το δεχόταν.

Το σχέδιο Ανάν δεν είναι μια χειρότερη έκδοση της Ζυρίχης, όπως λένε οι σοβινιστές επικριτές του, είναι μια επανέκδοση του εκτρώματος της Βοσνίας. Η συνταγή για τη δημιουργία ενός τέτοιου εκτρώματος είναι απλή: Τεμαχίζουμε

Ακάθεκτοι, αφ' ότου δημιούργησαν τον Φρανκενστάιν της Βοσνίας, οι χειρουργοί του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ, κάτω από την καθοδήγηση του δόκτορα Μένγκελε, δηλαδή του ρώσικου σοσιαλμπεριαλισμού που μόνο αυτός ξέρει να ενώνει τόσο καλά, επειδή μόνο αυτός ξέρει και τόσο καλά να τεμαχίζει, δημιουργούν τώρα το επονομαζόμενο "Κράτος της Κύπρου".

Η καρδιά του σχεδίου, το ζήτημα της διακυβέρνησης

Το σχέδιο Ανάν προσπαθεί μέσα σε 150 σελίδες να περιγράψει με τις πιο απίθανες λεπτομέρειες τη μελλοντική ζωή του εκτρώματος και τους μηχανισμούς με το οποίο θα συνεργάζονται τα σάπια με τα ζωντανά μέλη και οι ζωντανοί άνθρωποι με τη φρίκη του παρελθόντος τους κάτω από την καθοδήγηση των χειρουργών. Πρόκειται για λεπτομερείς οδηγίες χρήσης οι οποίες, όπως είναι γνωστό, αφορούν μηχανήματα και όχι ζωντανούς οργανισμούς. Στους ζωντανούς οργανισμούς η ζωή παρασταίνεται με την καρδιά. Σε ένα κράτος η καρδιά είναι η ικανότητά του να παίρνει πολιτικές αποφάσεις, δηλαδή να διαθέτει την εσωτερική ικανότητα να κατευθύνει την ύπαρξή του λύνοντας τις αντιθέσεις του με τις άλλες κρατικές οντότητες και λύνοντας τις εσωτερικές του αντιφάσεις. Από το έκτρωμα λείπει ακριβώς η καρδιά και γι αυτό δεν χρειάζεται να διαβαστούν 150 σελίδες. Το καταλαβαίνει κανείς καλά από τα λίγα σημεία του που αφορούν το κεντρικό του σύστημα διακυβέρνησης. Όταν μιλάμε για κεντρικό σύστημα διακυβέρνησης εννοούμε το σύστημα διακυβέρνησης του κεντρικού ομασπονδιακού κράτους το οποίο περιλαμβάνει τα δύο ομόσπονδα κρατικά μορφώματα, εκείνο της βόρειας τουρκοκυπριακής και εκείνο της νότιας ελληνοκυπριακής κοινότητας, τα οποία το σχέδιο ονομάζει "συστατικά κράτη". Αυτό το κεντρικό σύστημα λοιπόν συγκροτείται από μια νομοθετική και μια εκτελεστική εξουσία. Η νομοθετική εξουσία εκφράζεται με δύο σώματα, τη Γερουσία και τη Βουλή των Αντιπροσώπων. Η Γερουσία θα αποτελείται από ίσο αριθμό Γερουσιαστών από κάθε συστατικό κράτος, ενώ η Βουλή των Αντιπροσώπων θα εκφράζει με κάποια προσέγγιση την αναλογία πληθυσμού των δύο υποκρατιδιών ή "συστατικών κρατών", όπως ονομάζονται στο σχέδιο. Τέτοια διπλά νομοθετικά σώματα και τέτοιες αναλογίες μέσα σε αυτά, υπάρχουν σε πολλά ομοσπονδιακά κράτη, μονοεθνικά ή πολυεθνικά. Εκείνο που δεν υπάρχει πουθενά, σε κανένα κράτος του κόσμου, οπότε και σε καμιά Ελβετία και σε κανένα Βέλγιο, ούτε ασφαλώς υπήρξε ποτέ, είναι η παρακάτω παράγραφος του σχεδίου όταν αφορά μόνο δύο εθνότητες:

"Οι αποφάσεις θα απαιτούν την έγκριση των δύο Σωματίων με απλή πλειοψηφία, που θα περιλαμβάνει το ένα τέταρτο των γερουσιαστών που ψηφίζουν από κάθε "συστατικό κράτος". Αυτό σημαίνει ότι κάθε νομοθετική απόφαση πρέπει να ψηφίζεται και από τα δύο σώματα. Αλλά καμιά απόφαση δεν θα βγαίνει αν δεν την ψηφίζει υποχρεωτικά τουλάχιστον το ένα τέταρτο, το 25%, των εκπροσώπων κάθε υποκρατιδίου. Αυτό σημαίνει ότι όποτε η μία από τις δύο εθνότητες είναι κάπως συμπαγής στη διαφωνία της με την άλλη, νόμος και νομοθετική εξουσία δεν θα υπάρχουν.

Και δεν θα υπάρχει στην περίπτωση μη συμπαγούς πλειοψηφίας και των δύο εθνοτήτων ούτε εκτελεστική εξουσία. Γιατί η κυβέρνηση, το λεγόμενο "Προεδρικό Συμβούλιο", που θα αποτελείται από 6 υπουργούς, 4 ελληνοκύπριους και 2 τουρκοκύπριους θα μπορεί να αποφασίζει μόνο αν στην πλειοψηφία, δηλαδή τους 4 ψήφους θα περιλαμβάνεται οπωσδήποτε και ένας ψήφος τουρκοκύπριου, ή αναλογικά αν δίνει τη συγκατάθεσή της η μισή τουρκοκυπριακή κοινότητα. Έχουμε λοιπόν ένα κράτος σε όλες τις αποφάσεις του οποίου θα ισχύει το ουσιαστικό βέτο της μιας εθνότητας πάνω στην άλλη. Για να μην υπάρχει αμφιβολία ότι αυτή είναι η πρόθεση των χειρουργών οι τελευταίοι έχουν φροντίσει να την εκδηλώσουν, από την πρώτη στιγμή που αυτό

το έκτρωμα θηλήσει να υπάρξει, με την εξής πρόβλεψη: Για τα τρία πρώτα χρόνια της ύπαρξης του κράτους θα υπάρχει όχι ένας, αλλά δύο ακριβώς ισότιμοι αρχηγοί κράτους, ένας από κάθε εθνότητα που για να πουν και να κάνουν κάτι θα πρέπει να συμφωνούν μεταξύ τους. Η σύγχρονη χειρουργική χωρίζει πάντα τα σιαμαία αναλαμβάνοντας μάλιστα τον κίνδυνο να τερματίσουν την ανυπόφορη ζωή τους. Αντίθετα οι χειρουργοί του ΟΗΕ ενώνουν δυο πλάσματα, τραυματισμένα είναι αλήθεια, για να δημιουργήσουν ένα σιαμαίο. Επειδή ωστόσο διαβλέπουν την διεθνή κατακραυγή χωρίζουν και οι ίδιοι τα σιαμαία μετά από τα τρία χρόνια. Αλλά τώρα αντί για έναν πρωθυπουργό με δυο κεφάλια, δημιουργούν έναν πρωθυπουργό για κάθε δέκα μήνες. Σύμφωνα δηλαδή με το σχέδιο ο πρόεδρος του κράτους εναλλάσσεται με τον αντιπρόεδρο κάθε δέκα μήνες, ενώ πάνω από 20 μήνες δεν μπορεί να παραμείνει ένας πρόεδρος από την ίδια εθνότητα. Έτσι τη θέση του δικέφαλου τέρατος την παίρνει το πρακτικά ακέφαλο κράτος, δηλαδή μια κρατική εξουσία χωρίς συνέχεια και σταθερή έκφραση, ένα κράτος με μια κινηματογραφικά εναλλασσόμενη κεφαλή.

Οι δημιουργοί του, για να προλάβουν τις αντιρρήσεις του έκπληκτου παρατηρητή που αμέσως θα τους προβάλει την ένσταση ότι αυτό το δημιούργημα διαρκώς θα παραλύει από τα αμοιβαία βέτο, έχουν φροντίσει να ενσωματώσουν μέσα του και το ξεπέρασμά αυτής της παράλυσης: Έχουν προβλέψει ένα όργανο που θα λύνει τις διαφορές και θα ξεπερνάει διαρκώς κάθε εμπλοκή. Έχουν λοιπόν εφεύρει έναν υπέρτατο διαιτητή ο οποίος ονομάζεται Ανώτατο Δικαστήριο και το οποίο θα αποτελείται από τρεις τουρκοκύπριους, τρεις ελληνοκύπριους και τρεις μη Κύπριους δικαστές που θα διορίζονται σε αυτή τη θέση με ευθύνη του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ. Κάθε μπλοκάρισμα στη λειτουργία του κράτους θα σημαίνει χοντρικά ότι οι τρεις ελληνοκύπριοι θα εξουδετερώνονται αμοιβαία από τους τρεις τουρκοκύπριους, που σημαίνει ότι την τελική απόφαση θα την παίρνουν οι υπόλοιποι τρεις, δηλαδή το Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ. Νάτος λοιπόν ο χειρουργός στη θέση του πραγματικού κυβερνήτη, πράγμα που θα έπρεπε να το περιμένει κανείς από την αρχή, αφού αυτός είναι ο δημιουργός του κράτους. Σαν κυβερνήτης που είναι αυτός κρατάει και την στρατιωτική εξουσία. Το κεντρικό κράτος και τα υποκρατίδια αφοπλίζονται σταδιακά και μόνο στρατιωτικά υπολείμματα επιβιώνουν από τους δύο ως χθες αντιμέτωπους σοβινισμούς, τον τουρκικό και τον ελληνικό δίπλα στις λίγες στρατιωτικές δυνάμεις του ΟΗΕ. Αλλά ο ΟΗΕ δεν χρειάζεται πολλές δυνάμεις, αφού υποτίθεται δεν φοβάται καμιά δύναμη ανώτερη από αυτόν. Σαν υπόλοιμο ωστόσο από την προηγούμενη εποχή μένει λίγος στρατός από κάθε πλευρά και μια συνθήκη εγγύησης, δηλαδή η γενική δυνατότητα ανάμειξης και επέμβασης στο νησί όλων των παλιών τοπικών και δεύτερης γραμμής προστατών και τραμπούκων, της Ελλάδας, της Τουρκίας και της Αγγλίας. Αυτή η συμπυκνωμένη επικύρωση της ανύπαρκτης κρατικής κυριαρχίας της Κύπρου που εκθέσαμε, αυτή η έλλειψη εσωτερικής δημοκρατίας με την απόλυτη κυριαρχία του εθνικού βέτο και αυτή η κατάσταση του θεσμοποιημένου προτεκτοράτου δεν υπάρχει σε καμιά Ελβετία και κανένα Βέλγιο και δεν υπήρξε σε καμιά Κύπρο της Ζυρίχης. Γιατί σε καμιά από αυτές τις περιπτώσεις δεν υπάρχει παραλυτικό βέτο σε όλες τις πλευρές της κρατικής ζωής. Στην Ελβετία αποφασίζει η πλειοψηφία των καντονιών ή των κατοίκων. Στο Βέλγιο τα κεντρικά σώματα αποφασίζουν με πλειοψηφία και στη Ζυρίχη το βέτο περιλάμβανε μόνο μερικές, είναι αλήθεια σημαντικές, πλευρές της δράσης του κράτους, όπως είναι οι βασικές αποφάσεις της εξωτερικής πολιτικής. Το ότι τα σημεία του βέτο και της κυριαρχίας του ΟΗΕ είναι και τα ουσιαστικά αποδεικνύεται από το ότι είναι και αυτά που προτείνονται από τον Ανάν σαν τα πιο ισχυρά και αδιαπραγμάτευτα αυτού του σχεδίου. Γιατί το σχέδιο προτείνεται λίγο πολύ σαν βάση συζήτησης και πίσω από την σχετικότητα της διατύπωσης "βάση συζήτησης" κρύβονται όλοι οι καιροσκόποι που το υποστηρίζουν. Όμως

ένα ζωντανό κράτος, δηλαδή το ακρωτηριάζουμε μέσα στο αίμα και τον πόνο χιλιάδων ανθρώπων που τους έχουμε ξεριζώσει και τους έχουμε καταστρέψει τον πλούτο. Μετά, και ενώ οι άνθρωποι ξαναβρίσκουν μια ζωή και αναζητούν ένα δίκιο, συγκολλάμε τα νεκρά μέλη πάνω σε ότι υπάρχει ζωντανό. Και μάλιστα τα συγκολλάμε έτσι ώστε να δικαιωθούν οι τεμαχιστές χειρουργοί. Δηλαδή βάζουμε ότι ζωντανό έχει απομείνει να κουβαλάει στις πλάτες του και να ζει διαρκώς με το σάπιο.

οι ίδιοι αυτοί, και πρώτοι και καλύτεροι οι επικεφαλής των δύο κυπριακών κοινοτήτων, εκφράζουν τις λιγότερες ενστάσεις του ή και καθόλου ενστάσεις. Πάνω σε αυτά τα σημεία. Το έδαφος στο οποίο έχουν διαλέξει να συγκρουστούν με το σχέδιο οι δύο σοβινισμοί είναι μόνο εκείνο στο οποίο συγκρούονται και μεταξύ τους, δηλαδή στο εδαφικό και στους εποίκους, δηλαδή στα εξωτερικά και δευτερεύοντα σημεία του και όχι στην ουσία του. Αυτό είναι φυσικό γιατί αν διαφωνούσαν στο ζήτημα της διακυβέρνησης θα συγκρούονταν με το σχέδιο στο βάθος του, δηλαδή με τον μπεριαλισμό και θα ενώνονταν μεταξύ τους. Αλλά τότε δεν θα ήταν σοβινιστές και αυτό δεν θα ήταν το Κυπριακό, θα ήταν ένα άλλο πρόβλημα.

Το σχέδιο Ανάν και ο μπεριαλισμός. Τι δεν βλέπουν οι φιλελεύθεροι αντιεθνικιστές

Μερικοί ήσυχτοι άνθρωποι αποκαμωμένοι από την ατέλειωτη ενδοκυπριακή και ελληνοτουρκική διένεξη τρέφουν την ελπίδα ότι ίσως έτσι γλιτώσουν από τα βάσανά τους αφού η Κύπρος θα γίνει ένα διεθνές προτεκτοράτο, δηλαδή ένας ισχυρός τρίτος θα επιβάλει την ισχύ του απέναντι στους δυο αδιόρθωτους μικροτραμπούκους της περιοχής. Δυστυχώς αυτή η ελπίδα δεν αντέχει λεπτό στην εξέταση της πραγματικότητας. Αυτός ο ισχυρός τρίτος δεν είναι ένας ενιαίος τρίτος, αλλά ο ίδιος σπαράσσεται από αντιθέσεις και μάλιστα ευρύτερες και βαθύτερες από αυτές τις τοπικές αντιθέσεις που καμώνεται πως θέλει να λύσει ή που θέλει να λύσει. Ακόμα χειρότερα αυτές οι τελευταίες είναι αντανάκλαση, είναι αποτελέσματα, και ακόμα περισσότερο για μερικά από τα μέλη του, είναι εργαλείο των δικών τους παγκόσμιων πολεμικών και ηγεμονικών σχεδίων. Στην πραγματικότητα το Συμβούλιο Ασφαλείας του ΟΗΕ είναι ο κατ' εξοχήν χώρος στον οποίο εκφράζονται στο ψηλότερο δυνατό πολιτικό επίπεδο οι ενδοϊμπεριαλιστικές αντιθέσεις και, πιο ειδικά, οι αντιθέσεις ανάμεσα στις δυο υπερδυνάμεις. Ύστερα από αυτά καταλαβαίνει κανείς ότι το ταλαιπωρημένο νησάκι δεν είναι για τους κυρίαρχους του το αντικείμενο της συνεργασίας του, αλλά το λάφυρο και το εργαλείο του στρατηγικού ανταγωνισμού τους. Η Κύπρος στο βάθος φεύγει με αυτό το σχέδιο ακόμα περισσότερο από τα χέρια των τοπικών τραμπούκων για να αναλάβουν απ' ευθείας να την ξεσκίσουν και να την χρησιμοποιήσουν οι εντολείς των τελευταίων, οι μεγάλοι τραμπούκοι και δυνάστες του πλανήτη. Πιο συγκεκριμένα η Κύπρος, με το σχέδιο Ανάν περνάει στην κύρια πλευρά στην υπηρεσία του μεγαλύτερου και κτηνωδέστερου από αυτούς τους τελευταίους, του ρώσικου σοσιαλμπεριαλισμού. Η πρώτη και πιο ουσιαστική διαφορά των ΗΠΑ με τη Ρωσία στη συγκεκριμένη υπόθεση είναι ότι οι ΗΠΑ συμμετείχαν στην κατασκευή ενός τέρατος για να διατηρήσουν σε σχετική ισορροπία αυτό που υπάρχει, ενώ η Ρωσία συνέλαβε πρώτη και ηγήθηκε ιστορικά αυτής της κατασκευής για να ανατρέψει μέσα από αυτήν, κάθε ισορροπία, κάθε εθνότητα και κάθε υγεία, που μπορούσε ακόμα να επιβιώνει στις διεθνείς σχέσεις. Η δεύτερη διαφορά βρίσκεται στο ότι ενώ οι ΗΠΑ και η φίλη τους η Αγγλία εμφανίζονται σαν οι μοναδικοί δημιουργοί του σχεδίου, η Ρωσία, ο βασικός δημιουργός του έχει δουλέψει στο παρασκήνιο και μέσω τρίτων και έχει φροντίσει η παρουσία του να είναι σχεδόν άρατη. Δεν είναι τυχαίο ότι οι θερμότεροι υπερασπιστές του σχεδίου στην Κύπρο, στην Ελλάδα και την Τουρκία, είναι οι ρωσόφιλοι ΑΚΕΛ, Σημίτης, Κωστανοπούλου, και στην Τουρκία το τοπικό ψευδοκομμουνιστικό κόμμα και ο Ερντογάν.

Βεβαίως μεγάλη θερμότητα για αυτό το σχέδιο έχουν και τα αιώνια θύματά και βαποράκια της ρώσικης διπλωματίας, οι φιλελεύθεροι, που αναγνωρίζουν όλα τα αρνητικά του σχεδίου, με εξαίρεση ως συνήθως την επέμβαση της Ρωσίας που ούτε καν την υπολειτουργούν, αλλά θεωρούν αυτά τα

της Δύσης, αν αποτολμούσε να δείξει αδιαλλαξία. Έτσι τελικά αναγκάστηκαν Ντενκτάς και Τουρκία να απαντήσουν και αυτοί με ένα “ναι” στο σχέδιο Ανάν σα βάση συζητήσης, ένα “ναι” είναι αλήθεια διφορούμενο και με όρους, αλλά πάντως ένα “ναι”.

Η μεγάλη κατάποση

Ύστερα από αυτό το δεύτερο καίριο “ναι” ήρθε η ώρα της Ε.Ε για τη δικιά της μεγάλη κίνηση, που είναι και ο κεντρικός στόχος όλου του σχεδίου. Έπρεπε τώρα η Ε.Ε να δεχτεί χωρίς όρους στους κόλπους της τη διασπασμένη Κύπρο και να δεσμευτεί ταυτόχρονα ότι θα δεχτεί να ξεκινήσει σε μια συγκεκριμένη ημερομηνία ενταξιακές διαπραγματεύσεις για την Τουρκία. Αυτό είναι το νόημα των διατυπώσεων του τύπου “ένταξη χωρίς ουρές και υποσημειώσεις” που επαναλαμβάνουν σαν μηχανάκια οι ρωσόδουλοι για την Κύπρο, και το “ημερομηνία για μια ημερομηνία” που έχει καθιερωθεί για την Τουρκία. Από τα δύο αυτά χάπια το βασικό είναι το πρώτο. Αν η Ε.Ε καταπιεί το πρώτο ολόκληρο είναι αδύνατο να αποφύγει να καταπιεί και το δεύτερο. Ακόμα και αν δεν το καταπιεί στην Κοπεγχάγη θα το καταπιεί οπωσδήποτε στην Αθήνα το 2003. Γιατί ένταξη της Κύπρου χωρίς όρους σημαίνει : ένταξη χωρίς λύση του κυπριακού, δηλαδή ένταξη της μισής Κύπρου σε σύγκρουση με την άλλη μισή, δηλαδή είσοδος στην Ε.Ε μιας θεσμοποιημένης σύγκρουσης με την Τουρκία και μιας διεθνούς κρίσης. Απέναντι σε αυτή την διαρκή κρίση η Ε.Ε έχει δύο διεξόδους: ή να αναστείλει την ένταξη της Κύπρου ή να διαλέξει τη μεγαλύτερη καταστροφή να αρχίσει να εντάσσει και την Τουρκία. Κανονικά πρέπει να κάνει το πρώτο. Αλλά για να εμποδίσει αυτή τη διέξοδο είναι εδώ η Ελλάδα του Σημίτη που εκβιάζει την Ε.Ε με ένα καίριο βέτο, ότι αν δηλαδή δεν καταπιεί αμάσητη την Κύπρο τότε η Ελλάδα δεν θα επιτρέψει την διεύρυνση της Ε.Ε με τις χώρες της κεντρικής και ανατολικής Ευρώπης. Αλλά γυμνή η βία δεν είναι ποτέ ασφαλής, γι' αυτό χρειάζεται και το πρόσχημά της βίας. Ο Σημίτης λει στην Ε.Ε: Κύριοι η Ελλάδα, η Κύπρος και η Τουρκία δέχονται να συζητήσουν το σχέδιο Ανάν. Ειδικά η Ελλάδα και η Κύπρος κάνουν θυσίες γι' αυτό, εσείς λοιπόν γιατί δεν δεχόσαστε τουλάχιστον την Κύπρο; Λυπούμεθα αλλά θα υποστείτε το βέτο μας.

Για να αντισταθεί σε αυτό το βέτο η Ε.Ε πρέπει να είναι ενωμένη, όπως πρέπει να είναι ενωμένες ενάντια στην Ελλάδα και να την θεωρήσουν υπεύθυνη για τον αποκλεισμό τους στην περίπτωση του βέτο οι 9 προς ένταξη χώρες πλην της Κύπρου. Ολόκληρη η προσοχή της ελληνικής διπλωματίας τα τελευταία χρόνια είναι προσανατολισμένη στο να διασπάσει ένα τέτοιο ενδεχόμενο μέτωπο. Αυτό είναι το νόημα όλων των φαινομενικά ανεξήγητων αλληπαλλήλων ταξιδιών και συναντήσεων του Σημίτη με τους ηγέτες όχι μόνο των μεγάλων χωρών της Ένωσης, αλλά και των μικρών για τις οποίες αυτό το καθεστώς ποτέ δεν έδειξε πολιτικό ενδιαφέρον ή συμπάθεια. Είναι χαρακτηριστικές οι περιπτώσεις της Σλοβενίας, της Ουγγαρίας της Σλοβακίας, η μικρών χωρών της ευρωπαϊκής περιφέρειας σαν την Πορτογαλία. Στον καθένα υπόσχονται κάτι και κάποιο αντάλλαγμα προσφέρουν για ένα “ναι” στην ένταξη της Κύπρου.

Παρ' όλα αυτά οι αντιρρήσεις για την άνευ όρων ένταξη της Κύπρου υπάρχουν και πρέπει να είναι έντονες. Άλλωστε δεν έχουν κρυφτεί οι έντονες αντιρρήσεις της Ολλανδίας ή της Δανίας και η ελληνική διπλωματία πάντα φοβάται μήπως πίσω από αυτούς τους δυο μικρούς είναι κρυμμένοι και κάποιοι πιο μεγάλοι, ιδιαίτερα η Γαλλία και η Αγγλία που από όλες τις μεγάλες ευρωπαϊκές χώρες είναι εκείνες που περισσότερο δρουν και σκέφτονται με όρους παγκόσμιας πολιτικής. Για να καμφθούν τέτοιου είδους αντιστάσεις χρησιμοποιείται ένα εργαλείο που την τρομακτική του διπλωματική αποτελεσματικότητα την δίδαξε πρώτος ο Ανδρέας Παπανδρέου. Πρόκειται για τις στρατιωτικές παραγγελίες για τις οποίες οι αρχηγοί όλων των μεγάλων κρατών που παράγουν όπλα έχουν γίνει οι πιο αποτελεσματικοί πλασιέδες. Όταν 15 μέρες πριν από την κρίσιμη συνεδρίαση στην Κοπεγχάγη το ΚΥΣΕΑ, δηλαδή η κυβέρνηση, αποφασίσει να αγοράσει από την Γαλλία, την Αγγλία, την Γερμανία και την Ολλανδία όπλα συνολικής αξίας 1,5 δισεκατομμυρίων Ευρώ ξέρεε καλά ότι θα κάνει πολλούς από τους τελευταίους να δουν πιο αισιόδοξα την κατάποση της Κύπρου. Αν δεν το κάνουν τότε το συμβόλαιο πώλησης δεν θα υπογραφεί γιατί τίποτα δεν υπογράφεται το ΚΥΣΕΑ να επιμένει στην απόφασή του, ιδιαίτερα αν πρόκειται για το ύψιστο εθνικό συμφέρον το οποίο τώρα είναι η ένταξη της Κύπρου στην Ε.Ε, και μάλιστα άνευ όρων. Αυτός είναι λοιπόν ένας δεύτερος ελληνικός εκβιασμός και δελεασμός για τις τελευταίες κρίσιμες μέρες.

Έτσι οι έλληνες σοσιαλιστές, υπονομευτές της Ευρωπαϊκής ενότητας αντιμετωπίζουν με κάποια ανησυχία, αλλά και αισιοδοξία το ευρωπαϊκό συμβούλιο της Κοπεγχάγης.

Δεν είναι τυχαίο πάντως το γεγονός ότι όσο εξελίσσονται θετικά γι' αυτούς τα πράγματα με την ένταξη της Κύπρου τόσο εξελίσσονται θετικά και σχετικά με την ένταξη της Τουρκίας. Είναι γεγονός ότι από τα δυο αυτά ζητήματα το δεύτερο είναι που συζητιέται περισσότερο ανοιχτά και περισσότερο έντονα στους κόλπους της Ε.Ε προφανώς επειδή όλοι φοβούνται να συζητήσουν το αληθινό πρόβλημα που είναι η ένταξη της Κύπρου για να μην εμπλακούν σε μια διένεξη με την Ελλάδα, οπότε το πρόβλημα θα γίνει ενδοευρωπαϊκό. Αλλά το ότι αυτή η συζήτηση άναψε μόλις πρόσφατα είναι ακριβώς επειδή λόγω του κυπριακού μπήκε με ορμή το ζήτημα της ένταξης της Τουρκίας. Τώρα λοιπόν πετάχτηκε ο Ζισκάρ ντ Εστέν επικεφαλής του οργανισμού που ετοιμάζει το ευρωπαϊκό σύνταγμα (Συνθήκη για το μέλλον της Ευρώπης) για να πει ότι η είσοδος της Τουρκίας θα σήμαινε “το τέλος της Ευρώπης”. (Συνέντευξη στην *Μοντ*, 9 του Νοέμβρη). Μέχρι εκείνη τη στιγμή η παράλυτη Ευρώπη πίστευε ότι το ζήτημα δεν θα έμπαινε ποτέ. Έτσι ενώ αρνιόταν κάθε τόσο στους κεμαλιστές την είσοδο, δείχνοντας πραγματική περιφρόνηση στην πιο δυτική πλευρά της Τουρκίας που προσπαθεί με πάθος να εφαρμόσει τους όρους της ένταξης και δείχνοντας τόση ασυνέπεια στις υποσχέσεις της, τώρα βρέθηκε ξαφνικά μπροστά σε μια Τουρκία του Ερντογκάν να χτυπάει δυνατά την πόρτα της, όχι απλά για να την ανοίξει αλλά για να την σπάσει. Έτσι λοιπόν, για την ευκολία τους και την μανία τους, μανία όλων των αστών να ξεσπάνε στους πιο αδύνατους κάθε φορά, άρχισαν να συζητάνε το πρόβλημα ανάποδα με αποτέλεσμα να γίνονται απωθητικοί στην Τουρκία, δηλαδή στην πλευρά που ως χθες πίστεψε σε αυτούς περισσότερο. Από την άλλη η Ελλάδα, η πλευρά που τους υπονομεύει και που για τόσες δεκαετίες τους έκοβε την ενότητα με την Τουρκία, σηκώνει τώρα δίπλα στην Τουρκία την σημαία της ένταξης της και γίνεται έτσι στα μάτια της ο μεγαλύτερος φίλος και προστάτης της.

Αλλά δεν είναι μόνο η Τουρκία και η Ελλάδα που πιέζουν για την ένταξη της Τουρκίας. Έχει μπει στο παιχνίδι με περισσότερο πάθος ως συνήθως όταν πρόκειται για να υπονομεύσει τα ίδια τα στρατηγικά της συμφέροντα η ηλιθιοδέστερη ηγεσία που είχε ποτέ μια υπερδύναμη. Η προεδρία Μπους αφοσιωμένη όσο κανείς άλλος στο σχέδιο Ανάν και στη συμμαχία με τη Ρωσία προσπαθεί να πείσει την Ε.Ε να δεχτεί μέσα της την Τουρκία. Η στρατηγική αρχή των ΗΠΑ ήταν πάντα η ενότητα της Ε.Ε με την Τουρκία. Σωστή αρχή, αλλά εδώ έχουμε να κάνουμε με την ένταξη της Τουρκίας μέσα στην Ευρώπη κάτω από όρους που θα οξύνουν διαρκώς τις ευρωτουρκικές σχέσεις και όπως είπαμε θα αποσυνθέτουν την ίδια την Ευρώπη. Αλλά υπάρχει μια επιπλέον αιτία που κάνει τις ΗΠΑ να πιέζουν αφόρητα και να βιάζονται να βάλουν την Τουρκία μέσα στην Ε.Ε. Θέλουν να πείσουν την Τουρκία να μπει στο πλευρό τους στον πόλεμο ενάντια στο Ιράκ και αυτή, και σωστά, ως τώρα αντιστέκεται. Η ένταξη στην Ε.Ε είναι το αντάλλαγμα που πρέπει να πληρώσουν οι ΗΠΑ στην Τουρκία για να ελπίζουν να την σύρουν στον πόλεμο. Αυτή είναι διπλωματία: Να πιέξεις την Τουρκία να αποδεχτεί ένα σχέδιο που κάνει τη Ρωσία ηγεμόνα στην Κύπρο και το Αιγαίο, να πιέξεις την Ευρώπη να χώσει αυτόν τον ηγεμόνα στα σπλάχνα της και να κάνεις ότι μπορείς για να παραδώσεις το Ιράκ και όλο τον κόλλο μια ώρα αρχύτερα στο Κρεμλίνο.

Αυτή είναι η ιμπεριαλιστική παρακμή. Στη βάση της βρίσκεται η κοινότητα ιδεολογίας και σε ένα βαθμό συμφερόντων ανάμεσα στους δυτικούς ιμπεριαλιστές και τους ανατολικούς φασίστες σοσιαλϊμπεριαλιστές. Η κοινή εκμεταλλευτική τους φύση και ο κοινός τους φόβος απέναντι στους λαούς, ιδιαίτερα απέναντι στους λαούς του τρίτου κόσμου, δίνει στους σοσιαλϊμπεριαλιστές την δυνατότητα να γίνονται οι επίσημοι διαχειριστές όλων αυτών των αντιθέσεων γιατί στα δικά τους σπλάχνα αυτές οι αντιθέσεις έχουν την μεγαλύτερη ένταση, και γιατί αυτοί έχουν έρθει στην εξουσία σαν ειδικοί στην κατάπνιξη επαναστάσεων.

Μπορεί ένα δημοκρατικό κίνημα να εκμεταλλευτεί τις αντιθέσεις, αντιθέσεις που σε μακροπρόθεσμη βάση θα οξύνονται, ανάμεσα στους δυτικούς και τους ανατολικούς ιμπεριαλιστές, αλλά δεν μπορεί να στηρίζεται σε αυτές. Πρέπει να στηρίζεται στις δικές του δυνάμεις και στις δικές του αρχές. Στην προκειμένη περίπτωση, στο κυπριακό, μόνο ένα δημοκρατικό κίνημα των λαών, της Ελλάδας, της Κύπρου και της Τουρκίας μπορεί να υιοθετήσει μια στάση αρχής και να καταδικάσει το σχέδιο Ανάν. Φαινομενικά δείχνουν και οι σοβινιστές σε όλες αυτές τις χώρες να είναι σε θέση να κάνουν το ίδιο. Όμως δεν μπορούν να είναι συνεπείς σε αυτή τη θέση και αναγκάζονται είτε να την εγκαταλείψουν είτε να γίνουν εντελώς άδικοι και να απομονωθούν. Οι Τούρκοι σοβινιστές καταδικάζουν το σχέδιο αλλά θέλουν την Τουρκία μέσα στην Ε.Ε την ώρα που έχουν προσαρτήσει έδαφος μιας τρίτης χώρας. Οι Έλληνες σοβινιστές καταδικάζουν το σχέδιο, αλλά θέλουν την ένταξη της Κύπρου, δηλαδή να μεταφέρουν στο κέντρο της Ευ-

ρώπης, δίχως έμπρακτη αυτοκριτική, τις παλιές αμαρτίες τους. Αλλά αυτή η απαίτησή τους δεν στέκει ούτε από την άποψη του πολιτικού ρεαλισμού. Αυτός είναι λόγος για τον οποίο αυτοί κατατροπώθηκαν στην ΚΕ του ΠΑΣΟΚ πριν μερικές μέρες. Ήδη ο πιο έξυπνος από τους αντιπάλους του σχεδίου, ο Πάγκαλος αναγκάστηκε να δηλώσει εν όψει της Κοπεγχάγης ότι δεν πρέπει η Ελλάδα να απορρίψει το σχέδιο. Εννοούσε ότι έπρεπε η Ελλάδα να κάνει την απατεωνιά να βάλει πρώτα την Κύπρο μέσα και μετά να καταγγείλει το σχέδιο. Η ίδια απατεωνίστικη διάθεση παραλύει και όλη τη νότια Κύπρο απέναντι στο σχέδιο. Αλλά με τέτοιες απάτες μικρομεσείων δεν γίνεται διεθνής διπλωματία. Παίρνω την Ε.Ε, αλλά αφήνω τον Ανάν δεν γίνεται. Η μόνη αστική θέση που έχει κάποια συνέπεια είναι η θέση του Μάνου για διχοτόμηση και ένταξη της νότιας Κύπρου. Αλλά αυτή δικαιώνει ιστορικά και τον ελληνικό και τον τούρκο σοβινισμό, νομιμοποιεί την πολιτική των εθνοκαθάρσεων και από την άποψη του πολιτικού ρεαλισμού καταρρέει σαν ευρωπαϊκή θέση μπροστά στο πρόβλημα της Τούρκικης ένταξης.

Αν σήμερα η ΟΑΚΚΕ είναι σε θέση να εκφράσει μια σαφή και πειστική θέση ενάντια στο σχέδιο Ανάν είναι γιατί από την πρώτη στιγμή που άρχισε να γίνεται λόγος για την είσοδο της Κύπρου στην Ε.Ε, από το 1995, αποκάλυψε και κατήγγειλε τις καταστροφικές συνέπειες που θα είχε για όλους τους λαούς της περιοχής και πιο πολύ για τους ευρωπαϊκούς, μια τέτοια εξέλιξη. Αυτή είναι μια τοποθέτηση που δεν μπορεί να την κάνει κανείς εθνικιστής. Γιατί φαίνεται σήμερα στα μάτια του και στα μάτια των ιδίων των κατοίκων της νότιας Κύπρου, ότι αφού το νότιο κομμάτι του νησιού λειτουργεί αυτόνομα και αφού έχει δημοκρατία και ψηλά οικονομικά στάνταρ, δικαιούται να μπει στην Ε.Ε. Όμως αυτό είναι το μερικό και το μερικό είναι πάντα φαινομενικό. Ένα κομμένο χέρι δεν είναι χέρι γιατί δεν είναι ζωντανό. Κανείς δεν θα μπορεί να δει την νότια Κύπρο αν δεν τη δει σε σχέση με την Ελλάδα και σε σχέση με το βόρειο κομμάτι της. Η σημερινή αθλιότητα του λαού της βόρειας Κύπρου δεν είναι αποτέλεσμα μόνο της τουρκικής βίας, αλλά ακόμα περισσότερο και πολύ πιο πριν από αυτήν είναι προϊόν της ελληνικής και ελληνοκυπριακής βίας. Αν ο νότος είναι πιο πλούσιος από το βορά δεν είναι μόνο χάρη στο αναμφισβήτητο ψηλότερο μορφωτικό του επίπεδο και τον πιο ανοιχτό στον έξω κόσμο χαρακτήρα του, είναι και επειδή δέχτηκε τεράστια κεφάλαια από το ονομαζόμενο εθνικό κέντρο, δηλαδή από τον παράγοντα που καταπίεσε το βορά και διέσπασε εθνικά το νησί, είναι και σε ένα μέρος επειδή δέχτηκε να γίνει βάση ενός εξαιρετικά βρώμικου χρηματιστικού κεφάλαιου που είναι εκείνων των ρώσικων οφ-σορ εταιρειών. Το πιο βασικό ωστόσο είναι ότι η δημοκρατία της είναι δημοκρατία που οικοδομήθηκε και εξακολουθεί να είναι δομημένη πάνω στην εθνική υπεροχή και ακόμα περισσότερο πάνω στο εθνικό απαρτχάιντ και την εθνοκάθαρση. Σαν τέτοια η κυπριακή δημοκρατία εκφράζεται εξωτερικά με μια φωνή που ανήκει στην μεγάλη διεθνή χορωδία του φασισμού και της φρίκης. Με τους σέρβους σφαγείς ενάντια στη Βοσνία και στο Κόσοβο, με τη Ρωσία ενάντια στην Τσετσενία και με τους ισλαμοφασίστες ενάντια στο Ισραήλ και τη Δύση. Εκεί χτυπάει σήμερα η καρδιά της Κύπρου όποιος ελιγμούς και αν κάνουν οι ηγέτες της για να καλύπτονται. Θα παρατηρήσει κανείς ότι ίδια και χειρότερα χτυπάει και η καρδιά της Ελλάδας και όμως εκείνη μπήκε στην Ευρώπη. Όμως η Ελλάδα μπήκε στην Ευρώπη επειδή εκείνη την εποχή έβγαине από μια πελώρια ήττα ο σοβινισμός της στην Κύπρο και γι αυτό το λόγο ήταν και η πιο δημοκρατική Ελλάδα όλων των εποχών. Είναι η λιγότερο σοβινιστική Ελλάδα που μπήκε στην Ε.Ε και μάλιστα από το λιγότερο σοβινιστικό και περισσότερο δυτικόφιλο κομμάτι της αστικής της τάξης που τόσο σκληρά συγκρούστηκε με το ρωσόφιλο και το σοβινιστικό ακριβώς στο ζήτημα της ένταξης της Ελλάδας στην Ε.Ε. Αντίθετα τώρα η Κύπρος μπαίνει στην Ευρώπη κάτω από την καθοδήγηση της Ρωσίας και των ρωσόφιλων στην Κύπρο και στην Ελλάδα. Και μπαίνει σε μια εποχή που η σοβινιστική μεγαλοϊδεατική ιδεολογία και ο αντιδυτικισμός έχουν δυναμώσει όσο ποτέ πριν και έχουν αρχίσει να ζητάνε ιστορική εκδίκηση από τη Δύση, ειδικά από την Αγγλία και τις ΗΠΑ, για το κυπριακό. Η είσοδος τώρα της Κύπρου στην Ε.Ε θα αποτελέσει μια πελώρια ενθάρρυνση και μια επιβράβευση στον ελληνικό σοβινισμό. Έτσι θα καθυστερήσει και η διαδικασία αληθινής επίλυσης του κυπριακού, που όπως είπαμε παραπάνω έχει σαν βασική του προϋπόθεση μια μεγάλη ήττα του ελληνικού σοβινισμού, και ακόμα περισσότερο μια μεγάλη ήττα του μεγάλου και ιστορικού προστάτη του που είναι η ιμπεριαλιστική Ρωσία.

Αρκετή είναι για την Ευρώπη μια σημερινή, μια αντιευρωπαϊκή και ρωσόφιλη Ελλάδα, δεν χρειάζεται και μια τέτοια Κύπρος και μια τέτοια Τουρκία, ούτε βέβαια χρειάζεται και το διαβατήριο όλων αυτών που είναι το σχέδιο Ανάν.

ΤΟ ΚΟΜΜΑ ΤΩΝ ΦΙΛΩΝ ΤΗΣ "17Ν" ΚΑΙ Η ΚΥΡΙΑΡΧΙΑ ΤΟΥ

συνέχεια από τη σελ. 20

δικαστικά και διοικητικά όργανα του κράτους. Φαίνεται περισσότερο στην ικανότητά του να ασκεί την κρατική βία και τον καταναγκασμό μέσα από αυτό που υποτίθεται ότι είναι οι αντιπροσωπευτικές οργανώσεις του λαού. Η ανατριχιαστική δύναμη του 17νοεμβρίτικου καθεστώτος βρίσκεται στην ικανότητά του να χρησιμοποιεί όργανα σαν το Δικηγορικό σύλλογο της Αθήνας και σαν την ΕΣΗΕΑ και την ΠΟΕΣΥ. Γιατί αυτή η ικανότητα δεν είναι η έκφραση της ισχύος μιας κυβέρνησης, αλλά η συνδυασμένη ισχύς όλων των βασικών πολιτικών δυνάμεων της χώρας που έχουν την εξουσία σε αυτούς τους φορείς. Στο σημείο αυτό θα ανακαλύψει κανείς και την κρυμμένη πολιτική αλήθεια της περιόδου, που είναι η στήριξη που δίνει η Νέα Δημοκρατία στην πολιτική του φιλοδεκαεφτανοεμβρίτικου καθεστώτος. Γιατί καμιά απόφαση δεν θα μπορούσε να βγει στο δικηγορικό σύλλογο χωρίς την ενεργή συμμετοχή της ΝΔ, ούτε θα υπήρχε ομοφωνία στην ΕΣΗΕΑ και την ΠΟΕΣΥ, ούτε θα υπήρχε ομοφωνία και αποτελεσματικότητα στο επίσης διακομματικό ΕΣΡ. Στην πιο κρίσιμη στροφή, στον πιο αποφασιστικό ελιγμό του κυριαρχικού πολιτικού μπλοκ ΠΑΣΟΚ-ΣΥΝ-ΚΚΕ, που ήταν η μισοαπόρριψη της 17Ν, ήταν η ΝΔ που το προστάτευε και το έσωσε. Αυτή είναι η ΝΔ του Καραμανλή, του Καραμανλή που έχει επιβάλει στη ΝΔ σαν ύψιστη πολιτική αρχή τη στρατηγική συμμαχία με το ψευτοΚΚΕ, δηλαδή με τον πιο σκληρό πυρήνα όλου του δεκαεφτανοεμβρίτικου καθεστώτος, με το κόμμα που η πολιτική του πλατφόρμα είναι ατόφια η πολιτική πλατφόρμα της 17Ν.

Η στάση του Καραμανλή δεν αποκαλύπτεται μόνο στο ζήτημα της πολιτικής βίας υπέρ της 17Ν και της των αντιπάλων της, εκφράζεται και άμεσα πολιτικά. Έτσι ο Καραμανλής όχι μόνο στήριξε από την πρώτη στιγμή τον κυβερνητικό ισχυρισμό περί πλήρους εξάρθρωσης της 17Ν και έδωσε απόλυτη στήριξη και πλήρη εμπιστοσύνη στους αστυνομικούς χειρισμούς του σκοτεινού Χρυσοχοίδη, αλλά στη συνέχεια πρωτοστάτησε στην πολιτική εκστρατεία για την διακοπή και το σταμάτημα κάθε πολιτικής και ιδεολογικής πάλης ενάντια στη 17Ν. Το σύνθημα που απαιτεί την άμεση παύση αυτής της πάλης είναι το "καλείς διάλογο με τους τρομοκράτες" και είναι δικό του. Αυτό κμώνεται πως είναι πολύ αδιάλλακτα δημοκρατικό, πολύ αντιδεκαεφτανοεμβρίτικο σύνθημα. Στην πραγματικότητα είναι η εξασφάλιση ότι μόνο η 17Ν, μόνο το κόμμα των σοσιαλφασιστών φίλων της 17Ν, μόνο ο σκληρός πυρήνας του φιλοδεκαεφτανοεμβρίτικου καθεστώτος, το ψευτοΚΚΕ και ο ΣΥΝ, θα έχουν από δω και μπρος το δικαίωμα να μιλάνε υπέρ της πολιτικής γραμμής της 17Ν. Πρέπει να είναι κανείς πολύ βλάκας ή πολύ φίλος της 17Ν για να ισχυριστεί ότι η αστυνομική συντριβή αυτής της συμμορίας είναι δυνατή χωρίς την πολιτική και ιδεολογική συντριβή της πολιτικής πλατφόρμας της, ότι είναι δυνατό οι σφαίρες της να υπάρχουν και να κινούνται έξω από το περιβλήμα των προκηρυξιών της.

Αυτός είναι ο λόγος για τον οποίο αρέσει πολύ στον Σημίτη και τον Καραμανλή να επαναλαμβάνουν ότι οι δολοφόνοι είναι πάνω απ' όλα ποινικοί εγκληματίες. Αυτοί κάνουν το αντίστροφο από αυτό που κάνουν οι

ανοιχτοί υπερασπιστές της 17Ν. Αυτοί οι τελευταίοι μετατρέπουν την ποινική νομική φύση των δολοφόνων σε πολιτική, ενώ οι προηγούμενοι μετατρέπουν την πολιτική φύση των εγκλημάτων σε απλή ποινική. Έτσι οι πρώτοι γίνονται οι ενεργητικοί υπερασπιστές της πολιτικής πλατφόρμας της 17Ν, ενώ οι δεύτεροι εξασφαλίζουν για τους πρώτους το απόλυτο μονοπώλιο στη σφαίρα των ιδεών και της πολιτικής. Στην πραγματικότητα οι Σημίτης και Καραμανλής δεν θα μπορούσαν να κινηθούν διαφορετικά, ακόμα και αν η στάση τους δεν είχε δόλο, ακόμα δηλαδή και αν δεν ήταν οι ίδιοι διαμορφωτές της παραπάνω τακτικής απέναντι στην 17Ν. Γιατί όχι μόνο η Καραμανλική ΝΔ δεν υπάρχει πια χωρίς το ψευτοΚΚΕ, αλλά δεν υπάρχει πια ούτε το σημαντικό ΠΑΣΟΚ δίχως τη στρατηγική ιδεολογική και πολιτική του υποταγή στον ΣΥΝ. Είναι ποτέ δυνατόν να ανοίξει πόλεμο ο οποιοσδήποτε νεοδημοκράτης με την πολιτική πλατφόρμα του ΨευτοΚΚΕ και ο οποιοσδήποτε τοπικός φεοδάρχης του ΠΑΣΟΚ με την πολιτική πλατφόρμα του ΣΥΝ και με τα παιδιά του, τους εργολάβους της Γένοβας;

Τα δύο μεγάλα κόμματα έχουν υποδουλωθεί στη 17Ν και τους φίλους της με μαζικές ψηφοφορίες, με γλυκές έδρες σε Δήμους και Συνδικάτα και περισσότερο απ' όλα με υποσχέσεις για μια νέα βοσκή στις εύφορες κρατικές κοιλάδες. Αντιστάσεις θα υπάρχουν πάντα όσο το αστραφτερό λεπίδι της τρομοκρατίας θα κρέμεται πάνω από τους γυμνούς λαιμούς της δυτικόφιλης αστικής τάξης, αλλά πόλεμος με τη 17Ν όσο θα είναι στην εξουσία της ΝΔ και του ΠΑΣΟΚ ο Καραμανλής και ο Σημίτης δεν θα υπάρξει.

Το επαναστατικό προλεταριάτο ενάντια στο κόμμα των φίλων της "17Ν"

Οι μόνοι που μπορούν να κηρύξουν πόλεμο στη 17Ν είναι εκείνοι που δεν δεσμεύονται από ποικιλόμορφες δουλειές απέναντι στο σημερινό κράτος ή από σχέσεις συννοχής με τους ρωσόδουλους. Σαν τάξη, σαν ανεξάρτητος πολιτικός παράγοντας, έναν τέτοιο ρόλο μπορεί να τον παίξει μόνο το συνειδητό προλεταριάτο. Γιατί μόνο αυτό, αντίθετα ακόμα και από τους πιο ριζοσπάστες δημοκράτες της φιλελεύθερης αστικής τάξης, δεν χρειάζεται να συμβιβαστεί για να διατηρήσει κάποια κυριαρχία μέσα στο σημερινό κρατικό μπλοκ εξουσίας, ακριβώς γιατί μόνο αυτό δεν έχει καμιά εξουσία, ακριβώς γιατί με το σοσιαλφασισμό στην εξουσία αυτό πεθαίνει κάθε μέρα. Γιατί είναι ο σοσιαλφασισμός που γκρεμίζει τα εργοστάσια όπου δουλεύει και είναι αυτός που διαλύει μέσα στις νέες, διαρκώς ανανεούμενες στρατιές των διεθνών ανέργων δυνάμεις, το μεροκάματο του και το συνδικαλισμό του.

Το μοναδικό πρόβλημα για την εργατική αριστερά είναι να αποδείξει ότι ο χειρότερος εχθρός της είναι το κόμμα που εμφανίζεται σαν επαναστατική αριστερά, είναι δηλαδή να αποκαλύψει και να διαλύσει, να κάνει εντελώς ανυπόληπτο και μισητό μέσα στην τάξη το κόμμα των φίλων της 17Ν.

Είναι γεγονός ότι η ίδια η σύλληψη της 17Ν αποκάλυψε μέσα στις πλατειές μάζες περισσότερες από χίλιες αναλύσεις τον άθλιο πολιτικό χαρακτήρα των μελών της. Είναι επίσης γεγονός ότι το πολιτικά ανεπτυγμένο προλεταριάτο δεν είδε ποτέ με συμπάθεια την δολοφονία άοπλων ανθρώπων που δεν έβαψαν τα χέρια τους με το αίμα μιας εξεγερμένης τάξης. Κανένας έμπειρος εργάτης δεν μπορεί επίσης να πεισθεί με τη "θεωρία" των σοσιαλφασιστών ότι οι αστοί δολοφονούνται σαν υπεύθυνοι τάχα των εργατικών ατυχημάτων την ώρα που τα πιο πολλά εργατικά ατυχήματα, τα πιο συνειδητά, και τα πιο κτηνώδη από αυ-

τά είναι της ευθύνης των μικροαφεντικών, εκείνων ακριβώς με τους οποίους διατηρούν τις καλύτερες σχέσεις οι δολοφόνοι και τα φιλικά τους κόμματα. Όμως αυτές οι λογικές σκέψεις και αυτή η υγιής ψυχολογική στάση είναι αρκετή για να διαχωρίσουν μόνο κατ' αρχήν οι εργάτες τον εαυτό τους από το κόμμα της 17Ν. Το μεγάλο άλμα είναι να κατανοήσουν αυτό το **κόμμα σαν πολιτικό εργαλείο της αστικής τάξης και μάλιστα του φασιστικού κομματιού της** και αμέσως μετά να κατανοήσουν ότι αυτό το κομμάτι της αστικής τάξης είναι σήμερα το κυριαρχικό στο πολιτικό καθεστώς, ότι δηλαδή αυτό είναι ο καταστροφέας και ο δυνάστης τους.

Αυτός είναι ο βασικότερος λόγος για τον οποίο προχωρήσαμε σε όλη αυτήν την διεξοδική ανάλυση. Μόνο μέσα από αυτήν και στο τέλος της θα μπορούσε να λύσει κανείς το αίνιγμα που θέσαμε στην αρχή του κειμένου μας, το γιατί δηλαδή οι κρατούμενοι του Κορυδαλλού άλλαξαν τις αρχικές καταθέσεις τους και γιατί νέοι δικηγόροι έπρεπε να τοποθετηθούν για να υποστηριχθεί μια νέα υπερασπιστική γραμμή.

Η απάντηση είναι η εξής: Άλλαξαν τις καταθέσεις τους και την υπερασπιστική τους γραμμή όταν ήρθε ο καιρός από ποινικά ρεμάλια να μετατραπούν σε επαναστάτες και ήρθε ο καιρός να γίνουν επαναστάτες όταν έληξε εκείνη η περίοδος στη διάρκεια της οποίας τα αφεντικά τους είχαν σχεδιάσει γι' αυτούς ήσυχα-ήσυχα να συλληφθούν και να ομολογήσουν. Έπρεπε να συλληφθούν για να παραδοθεί στη Δύση και στις ΗΠΑ το προσχεδιασμένο κλιμάκιο της 17Ν. Έπρεπε επίσης να ομολογήσουν με έναν ορισμένο τρόπο και ορισμένα πράγματα ώστε να παραδοθεί το προγραμματισμένο πακέτο και μόνο αυτό, και μάλιστα να παραδοθεί έτσι ώστε να μην εξέχει κανένα από τα νήματα που το συνέδεαν με τους πολιτικούς καθοδηγητές της 17Ν, δηλαδή με το κράτος και το πολιτικό καθεστώς. Στη διάρκεια αυτής της περιόδου έπρεπε να καρφώσουν ο ένας τον άλλο, αλυσιδωτά, για να μην υποχρεωθεί το καθεστώς να συλλάβει κάποιον χωρίς να έχει συλληφθεί προηγούμενα ο καταδότης του, χωρίς δηλαδή να υποπτευτεί κανείς ότι το καθεστώς ήξερε τα μέλη της 17Ν πριν συλληφθεί ο Ξηρός. Από την ώρα που το δέμα τακτοποιήθηκε, πακεταρίστηκε και περιτυλίχθηκε ήρθε η ώρα οι ποινικοί και οι καταδότες να γίνουν επαναστάτες, για την ακρίβεια να γίνουν ξανά επαναστάτες. Γιατί αν η 17Ν δεν ήταν ποτέ επαναστατική οργάνωση, αλλά οργάνωση ρουφιάνων, υπαλλήλων του κράτους η μισθοφόρων ποινικών, τότε δεν θα ήταν ποτέ επαναστατική ούτε η πλατφόρμα της. Αλλά αν αυτή η πλατφόρμα καταρρεύσει τι θα μείνει από το NAP, το Δίκτυο, τον ΣΥΝ, το ψευτοΚΚΕ, τα σαζοτζαμάκια εξάρχεια; Τι θα μείνει τελικά από τη Γένοβα; Αν η 17Ν δεν αποτελείται από "συντρόφους που κάνουνε λάθος", όπως λένε όλοι αυτοί, αλλά από μισθοφόρους, τότε ποιος τους μίσθωσε; και αν κάποιος τους μίσθωσε γιατί να μην έχει μισθώσει και κάποιους από τους ίδιους; Και τελικά αν η 17Ν, δηλαδή η άκρη, ο σκληρός πυρήνας, το αίμα, ο κίνδυνος, η ακραία "επαναστατική" βία στην αλυσίδα "του Χώρου", όπως ονομάζουν το ρεύμα τους οι ίδιοι οι μικροαστοί αντιδραστικοί, είναι απόλυτα σάπιος, τότε γιατί να μην είναι σάπια όλη η αλυσίδα του εξωκοινοβουλευτικού ψευτοεπαναστατικού συνεχούς;

Οι μικροαστοί πανικοβάλλονται όταν μπαίνουν μπροστά τους τέτοια αβυσσαλέα ερωτήματα και κινδυνεύουν να οδηγηθούν σε ατέλειωτες αμφισβητήσεις, καχυποψίες, εσωτερικές συγκρούσεις και τελικά στη διάλυση. Η 17Ν είναι η απόλυτη "επαναστατική" φόρμα. Αν αυτή καταρρεύσει τότε κάθε επαναστατική φόρμα θα μπει σε αμφισβήτηση. Αυτό θα αργά ή γρήγορα θα σκοτώσει το "Χώρο" και αν πεθάνει ο "Χώ-

ρος", τότε ποιος θα κάνει τις βρωμοδουλειές για το καθεστώς; Τι θα κάνουν ο Περισός και ο ΣΥΝ χωρίς την μικροαστική τους αυλή; Θα μείνουν χωρίς ορμή, χωρίς κάλυψη από τα "αριστερά" τους, και πάνω απ' όλα χωρίς προβοκάτορες. Και τότε θα πεθάνουν και οι ίδιοι. Αυτός είναι ο βασικός λόγος για τον οποίο τα ρεμάλια έπρεπε μέσα σε δυο μήνες να γίνουν ήρωες.

Ο δεύτερος λόγος είναι ότι μόνο δεσμευμένοι από αυτόν τον κατά συνθήκη ηρωισμό, τα ρεμάλια δεν διατρέχουν τον κίνδυνο να μιλήσουν κάποια στιγμή και να πουν αυτά που ξέρουν. Η ύπαρξη ενός μαζικού και ενθουσιώδους κόμματος των φίλων της 17Ν, σημαίνει πολιτική, ηθική και υλική πίεση στα ρεμάλια να μην γίνουν ποτέ προδότες. Το έγγραφο συμβόλαιο που υπογράφουν οι μικροαστοί μαζί τους είναι: Εσείς είσατε ήρωες και εμείς παλεύουμε για σας. Προσέξτε μη γίνετε ξανά χαφιέδες.

Ως εδώ έχουμε να κάνουμε με μικροαστούς. Αλλά η ηγεσία του κόμματος των φίλων της 17Ν δεν είναι πια μικροαστοί. Ήταν κάποτε πριν γίνουν εργολάβοι. Σαν εργολάβοι είναι αστική τάξη και μάλιστα σοσιαλφασιστική αστική τάξη και δεν υπάρχουν ούτε μια μέρα δίχως αυτήν. Που φαίνεται αυτό; Φαίνεται στο ότι αυτή η ηγεσία δεν κινήθηκε καθόλου, δεν έκανε την παραμικρή συγκέντρωση, την παραμικρή ανοιχτή κίνηση, την παραμικρή αφισκοκόλληση ή κινητοποίηση έξω από την ασφάλεια και τα δικαστήρια σε όλο το κρίσιμο διάστημα των αλλεπάλληλων συλλήψεων, των ανακρίσεων και των καταθέσεων των κρατουμένων τον Ιούλη και τον Αύγουστο. Υπήρξε μόνο μια συνέντευξη του Δίκτυου στην *Ελευθεροτυπία* (20 του Ιούλη) για να προετοιμάσει την επόμενη φάση και όχι για να επέμβει στη "ζεστή" στιγμή. Τα ίδια και χειρότερα ισχύσανε και για το NAP. Έτσι το κλασικό κίνημα των "συμπαραστατών" στους πολιτικούς κρατούμενους κοιμήθηκε ακριβώς στο διάστημα που έπρεπε να κοιμηθεί και ξύπνησε ακριβώς τη στιγμή που έπρεπε να ξυπνήσει. Για να ξεράσουν δηλαδή τα πάντα και γρήγορα και για να συνεργαστούν απόλυτα με την ασφάλεια οι 17νοεμβρίτες έπρεπε απ' έξω να υπάρχει παγερή σιωπή. Έπρεπε ο "χώρος" να παρακολουθεί ήσυχα τους "τρομολόγους" να μιλάνε ασταμάτητα στα κανάλια, την ασφάλεια να ανακρίνει, τους απόδότες μάρτυρες να καταθέτουν ανεμπόδιστα, έπρεπε δηλαδή να κάνει το αντίθετο ακριβώς με εκείνο που έκανε την εποχή που κανείς δεν έπρεπε να συλληφθεί και κανείς να μιλήσει, την εποχή των συνήθων αθώων, όπου και όταν μια μπόμπα έσκαγε στα χέρια κάποιου, αυτός ο κάποιος είχε αμέσως δίπλα του άφθονη και άμεση συμπαράσταση από τον πασοκικό τύπο, τον ΣΥΝ και όλο το "κίνημα κατά της κρατικής καταστολής".

Τέτοιες ρυθμίσεις δεν πετυχαίνονται αυτόματα. Δίχως της καθεστωτικής συντονιστικής λειτουργία ποτέ μόνοι τους οι μικροαστοί δεν θα κτυπούσαν τόσο τέλεια και ούτε θα αδρανούσαν τόσο τέλεια σε τόσο κατάλληλες στιγμές. Και το κυριότερο ποτέ δεν θα τύχαινε να οργανωθεί από απόλυτη σύμπτωση μια διαδήλωση "επαναστατών" μαζί με μια συνεδρίαση του ΕΣΡ, μια συνεδρίαση του πειθαρχικού του Δικηγορικού συλλόγου και μια συνεδρίαση της ΕΣΗΕΑ που θα τύχαινε να δείχνουν και να τιμωρούν τον ίδιο βασικό εχθρό.

Δεν χρειάζεται μεγάλη πολιτική κατάρτιση για να βγάλει ένας επαναστάτης και ένας πραγματικός αντίπαλος του καθεστώτος τα συμπεράσματά του. Το μόνο που χρειάζεται είναι να αντικρίσει, φερμένα από την πολιτική πρωτοπορία στην επιφάνεια και συνδυασμένα ανάμεσά τους, τα κρυμμένα γεγονότα. Στο φως του ήλιου λιώνουν πρώτοι απ' όλους οι πολιτικοί απατεώ-

Η ΟΑΚΚΕ ΣΤΗΝ ΠΡΩΤΗ ΓΡΑΜΜΗ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ "17N"

Άρθρα στη Νέα Ανατολή, αφίσες, καμπάνιες

2ο μέρος

Η δολοφονία Βρανόπουλου

Αμέσως μετά στις 24/1/1994 ακολούθησε η δολοφονία Βρανόπουλου. Πολύ αργότερα μάθαμε ότι όταν σε πρώτη φάση η Εθνική Τράπεζα πήρε στα χέρια της το εργοστάσιο των Λιπασμάτων μετά τον Μποδοσάκη, ο διοικητής της αντί να το κλείσει άρχισε να ετοιμάζει ένα σχέδιο εκσυγχρονισμού του εργοστασίου, σχέδιο μεγάλης κλίμακας που πρόβλεπε και ευρύτερη αξιοποίηση του χώρου. Αυτό το σχέδιο ποτέ δεν μπήκε σε εφαρμογή γιατί αυτός ο διοικητής επίσης δολοφονήθηκε από τη "17N". Στο μεταξύ ένα διπλανό εργοστάσιο της βιομηχανικής ζώνης του Πειραιά, η ΑΓΕΤ είχε ιδιωτικοποιηθεί από την κυβέρνηση Μητσοτάκη. Ο Βρανόπουλος είχε επίσης δώσει τη συγκατάθεσή του σ' αυτή την ιδιωτικοποίηση της οποίας οι βασικοί συντελεστές, Μητσοτάκης, Μάνος απειλούσαν με ποινική δίωξη από τη μετέπειτα κυβέρνηση του ΠΑΣΟΚ γι' αυτό το "εθνικό έγκλημα". Στην προκήρυξή της η "17N" απαίτησε την τιμωρία των "ενόχων" ανοίγοντας πάντα το δρόμο με τη "θανατική ποινή" που επέβαλε στον Βρανόπουλο. Η ΟΑΚΚΕ έκδοσε αφίσες ενάντια σ' αυτό το χτύπημα με τίτλο "ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΠΟΛΙΤΙΚΗ ΤΗΣ ΣΟΣΙΑΛ-ΦΑΣΙΣΤΙΚΗΣ "17 ΝΟΕΜΒΡΗ" όπου αναφέραμε τα εξής: "Οι σοσιαλφασίστες της "17N" δεν μπορούν πια να εμφανίζονται σαν λαϊκοί επαναστάτες. Όλοι έχουν τώρα καταλάβει ότι είναι ασύλληπτοι επειδή έχουν προστάτες μέσα στο κράτος. Εκείνο όμως που ακόμα δεν φαίνεται καθαρά είναι ότι η "17N" επιβάλλει με τη βία μια συγκεκριμένη πολιτική γραμμή. Η "17N" δολοφόνησε τον Βρανόπουλο μ' ένα αίτημα: να τιμωρηθούν όσοι ενέχονται στην πώληση της ΑΓΕΤ. Αυτό έγινε όταν η διαδικασία της ποινικής δίωξης δεν έβρισκε στοιχεία σε βάρος τους. Η "17N" στην προκήρυξή της απείλησε τους δικαστικούς που υποτίθεται ότι εμπόδιζαν τη δίωξη. Λίγες μέρες μετά ο υπουργός Δικαιοσύνης κατήργησε τους δικαστές που είχαν αναλάβει την υπόθεση και την πήρε ο ίδιος με το έτσι θέλω στα χέρια του απειλώντας τους με πειθαρχική δίωξη (σ.σ. αναφερόμαστε στην αφαίρεση της δικογραφίας από τους εισαγγελείς Βολονάση και Σιούλα που διέταξε ο τότε υπουργό δικαιοσύνης Κουβελάκης επειδή δεν προχωρούσαν στην άσκηση της ποινικής δίωξης κατά Μητσοτάκη, Μάνου). Η "17N" άνοιξε εδώ το δρόμο στην πολιτική του υπουργού. Πάντα η "17N" ανοίγει το δρόμο σε μια πολιτική. Πρόκειται για την πολιτική της ρώσικης υπερδύναμης στην Ελλάδα. Αυτήν υπηροτούν εδώ και χρόνια η ηγεσία του ψευτοΚΚΕ, το κυρίαρχο τμήμα του ΣΥΝ (Κωνσταντόπουλος, Αλαβάνος, Κύρκος) και οι τάσεις Λαλιώτη, Γεννηματά μέσα στο ΠΑΣΟΚ που έχουν κρυφό αρχηγό τον Α. Παπανδρέου. Είναι αυτοί που λυσάνε για να είναι κρατική όλη η μεγάλη βιομηχανία γιατί μόνο έτσι μπορούν να ελέγχουν πολιτικά και συνδικαλιστικά την ευρωπαϊκά προσανατολισμένη οικονομία της χώρας". Στο άρθρο μας με τίτλο "Η "17N" ανοίγει το δρόμο στον Κουβελάκη" στο φ. 202 (16/2/1994) μεταξύ άλλων επισημαίνουμε τη βρώμικη στάση του τοποθετημένου από τον Κουβελάκη ανακριτή Τζανακάκη ο οποίος μετά τη δολοφονία του Βρανόπουλου σε απάντηση στην ερώτηση δημοσιογράφων αν ο ίδιος αποτελεί στόχο, ο Τζανακάκης παρέπεμψε στη "17N" και δήλωσε "ότι δεν πιστεύει ότι έχει προκαλέσει τη μήνη τινός και ιδίως της "17N" ή άλλης οργανώσεως". Σε νέα ερώτηση δημοσιογράφου

Στο προηγούμενο φύλλο της Νέας Ανατολής είχαμε δημοσιεύσει το πρώτο μέρος ενός ιστορικού της δράσης της ΟΑΚΚΕ ενάντια στη "17N" μέσα από αφίσες, προκηρύξεις, καμπάνιες, εκδηλώσεις, άρθρα στην εφημερίδα και ανακοινώσεις τύπου. Μέσα από αυτή τη διαδρομή εμφανίζεται με σαφήνεια η σύμπτωση των πολιτικών θέσεων του σοσιαλφασιστικού μετώπου και κυρίως του ψευτοΚΚΕ με τις πολιτικές θέσεις που έκφραζε κάθε φορά η δολοφονική συμμορία. Από την άλλη οι πολιτικές θέσεις και η ιδεολογία της ΟΑΚΚΕ βρίσκονταν πάντα σε απόλυτη σύγκρουση με τα "επαναστατικά μανιφέστα" της "17N", ακριβώς γιατί ήταν και είναι πάντα σε απόλυτη σύγκρουση με το ψευτοΚΚΕ.

Σε αυτό το φύλλο θα συνεχίσουμε και θα ολοκληρώσουμε αυτή την ιστορική αναδρομή και ελπίζουμε οι αναγνώστες μας να βγάλουν χρήσιμα συμπεράσματα.

Η τελευταία επίθεση στην οποία αναφερθήκαμε στο προηγούμενο φύλλο ήταν αυτή ενάντια στον Παλαιοκρασσά που είχε σαν "παράπλευρη απώλεια" τη δολοφονία του Αξαρλιάν.

φου αν θεωρεί ότι τα άλλα θύματα είχαν δώσει λαβή έδωσε την εξής τρομακτική απάντηση: "Εγώ πιστεύω ότι υπήρχε κάποιος λόγος. Δεν μπορούν να εκτελούν έναν άνθρωπο. Είναι αξίωμα της εγκληματολογίας αυτό. Δεν σκοτώνουμε έναν άνθρωπο αν δεν υπάρχει κάποιο έγκλημα". Στη δήλωση αυτή του Τζανακάκη βρίσκονται τα σπέρματα του "κόμματος της 17N" που ανδρώθηκε πάνω στη σύμπλευση των πολιτικών κομμάτων με την πολιτική της "17N". Αξίζει εδώ να σημειώσουμε ότι καμία πειθαρχική δίωξη δεν ασκήθηκε από τον υπουργό Δικαιοσύνης για αυτές τις δηλώσεις, ενώ αντίθετα ο ίδιος απείλησε με πειθαρχική δίωξη τους Βολονάση και Σιούλα επειδή αρνήθηκαν να υποταχθούν στις προξικιοπηματικές διαταγές του να του παραδώσουν τη δικογραφία για την ΑΓΕΤ (!) Σε άσκηση πειθαρχικής δίωξης όμως εναντίον του Τζανακάκη προχώρησε ο αντιπρόεδρος του ΑΠ Σωκρατίδης. Αυτή η ενέργεια ήταν άλλο ένα δείγμα της αντίστασης της δικαστικής εξουσίας στο σοσιαλφασισμό που συνεχίζεται μέχρι σήμερα και γι' αυτό έχει τρεις νεκρούς τους Γ. Θεοφανόπουλο (δολοφονήθηκε από την "Αντικρατική Πάλη"), Κ. Ανδρουλιδάκη (δολοφονήθηκε από τη "17N") ΚΑΙ Βερνάρδο (δολοφονήθηκε από την "1η Μάχη").

Η δολοφονία του Τούρκου διπλωμάτη Σιπαχιόγλου

Στις 4 Ιούλη 1994 δολοφονείται από τη 17N ο σύμβουλος της τουρκικής πρεσβείας στην Αθήνα Ομάρ Σιπαχιόγλου. Η ΟΑΚΚΕ έκδοσε αφίσες που τοιχοκολλήθηκαν τρεις μέρες μετά τη δολοφονία με τίτλο: "ΟΧΙ ΣΤΗΝ ΠΑΡΑΚΡΑΤΙΚΗ ΣΟΣΙΑΛ-ΦΑΣΙΣΤΙΚΗ "17N". ΕΙΡΗΝΗ ΜΕ ΤΗΝ ΤΟΥΡΚΙΑ" όπου λέγαμε ότι: "Η πολιτική των βλημάτων της "17N" είναι πάντα μια: Θάνατος στους δυτικούς ιμπεριαλιστές και τους Τούρκους. Αυτή είναι η κλασική πολιτική της ιμπεριαλιστικής Ρωσίας για τα Βαλκάνια, πολιτική που έχει σαν κεντρικό στόχο να ελέγξει τα Στενά απ' όπου περνάει ο πολεμικός της στόλος στη Μεσόγειο. Γι' αυτό η Ρωσία θέλει να στρέψει την Ελλάδα, τις χώρες του Καυκάσου και τη Συρία ενάντια στην Τουρκία.

Κύριος μοχλός αυτής της πολιτικής είναι ο ελληνικός σοβινισμός που ζητάει εκδίκαση από τον τουρκικό σοβινισμό γιατί του πήρε την Κύπρο μέσα από τα δικά του αρπακτικά χέρια το 1974. Τώρα που η Ρωσία έβγαλε την σοσιαλφασιστική φορεσιά και ντύ-

θηκε "ορθόδοξη" έχει δυναμώσει πολύ τους δεσμούς της με την ελληνική αντίδραση. Εκτός από τους ψευτοσοσιαλιστές και τους ψευτοκομμουνιστές συσπειρώνει τώρα και τους εθνικιστές και τους παπάδες στο όνομα του "ορθόδοξου τόξου" και του αντιτουρκικού-αντιδυτικού άξονα Ρωσίας-Σερβίας-Ελλάδας στα Βαλκάνια. Γι' αυτό η "17N" σημαδεύει αμερικάνους, φιλοδυτικούς αστούς και τούρκους.

Τη μόνη φορά που η τρομοκρατία χτύπησε άλλο στόχο (Πέτσο και Ραυτόπουλο) ήταν γιατί αυτοί, αντίθετα με την κλίκα Παπανδρέου-Λαλιώτη ήθελαν αυτοδυναμικό το ΠΑΣΟΚ και δεν ήθελαν συγκυβέρνηση με τα τυπικά ρωσόδουλα κόμματα ψευτοΚΚΕ και ΣΥΝ, (στα οποία πρόσφατα προστέθηκε και η ΠΟΛΑ του "ορθόδοξου" φασίστα Σαμαρά). Δεν υπάρχει τίποτα πατριωτικό στην πολιτική της "17N" και των άλλων ρωσόφιλων κομμάτων. Ο αντιτουρκισμός τους δεν έχει να κάνει ούτε με τους Κύπριους, ούτε με τους καταπιεστές του Κουρδικού λαού, ούτε με τα ελληνικά δικαιώματα στο Αιγαίο. Αυτοί υποστηρίζουν την υποταγή της Κύπρου στο "ορθόδοξο τόξο", το διαμελισμό της Τουρκίας μέσω της φιλορώσικης κούρδικης τάσης του ΡΚΚ και το δικαίωμα της Ρωσίας (όπως και των ΗΠΑ) να έχει ελευθερία διέλευσης και αγκυροβόλια στο Αιγαίο. Γι' αυτό η ουσιαστική χρεωκοπία της "17N" βρίσκεται στην "σύλληψη" και καταγγελία της πολιτικής της που πυρήνας της είναι ο ρωσόδουλος αντιτουρκισμός.

Απέναντι σ' αυτόν μπορεί να σταθεί μόνο μια πολιτική ειρήνης με την Τουρκία, πολιτική που σημαίνει παραμερισμό των υπερδυνάμεων, κτύπημα και του τουρκικού και του ελληνικού σοβινισμού στην Κύπρο και στο Αιγαίο και σταδιακή διευθέτηση των διαφορών με την Τουρκία και όλες τις γειτονικές χώρες".

Μετά τη δολοφονία Σιπαχιόγλου ακολούθησαν δυο βομβιστικές επιθέσεις στη Ρόδο. Αναλύοντας τις εξελίξεις στη Νέα Ανατολή αρ. φ. 212 (14/7/1994) σε πρωτοσέλιδο άρθρο με τίτλο "Μετά τη δολοφονία του Τούρκου διπλωμάτη από τη "17N", Ρόδος: Όλα δείχνουν Ρωσία. Πελώρια προβοκάτσια ενάντια στις ελληνοτουρκικές σχέσεις, με ταυτόχρονο σαμποτάζ στον ελληνικό τουρισμό" αναφέραμε ότι:

"Η "17 Νοέμβρη" σκοτώνοντας τον Τούρκο διπλωμάτη προκαλούσε ένα αίσθημα μίσους στην Τουρκία και μέσα στο λαό και μέσα στην άρχουσα τάξη... Στη συνέχεια αφού το εχθρικό αίσθημα στην Τουρκία είχε φτια-

χτεί και ο ελληνικός λαός είχε προσανατολισθεί στο να δυσφορεί γι' αυτό το αίσθημα και να ανησυχεί, έπεσαν οι βόμβες στη Ρόδο. Την άλλη ώρα, την άλλη στιγμή τα πρωτοσέλιδα, οι τηλεοράσεις, οι σταθμοί ήταν έτοιμοι στις θέσεις τους: "ΟΙ ΤΟΥΡΚΟΙ ΤΟ ΕΚΑΝΑΝ": φώναζαν ή υπονοούσαν, είτε σαν πράκτορες, είτε σαν βλάκες σοβινιστές. Και ο λαός ήταν έτοιμος να το πιστέψει μετά από 20 χρόνια δραστήριας, μονόπλευρης και υστερικής αντιτουρκικής προπαγάνδας, δηλ. να πιστέψει ότι οι Τούρκοι βομβάρδισαν τη Ρόδο, που σημαίνει ότι οι Τούρκοι βομβάρδισαν την καρδιά του ελληνικού τουρισμού, δηλ. το δεύτερο μετά τη βιομηχανία ποδάρι της ελληνικής οικονομίας και τον πρώτο στύλο του ισοζυγίου εξωτερικών πληρωμών

Από αυτή τη στιγμή και πέρα η Τουρκία από εχθρός εξωτερικός γίνεται εσωτερικός κάνει απόβαση σ' ένα νησί του Αιγαίου, το πρώτο νησί, και δολοφονεί τον τουρισμό". Εξηγήσαμε ότι η πολιτική του Α. Παπανδρέου στα ελληνοτουρκικά βρισκόταν στην υπηρεσία των επιδιώξεων των ρώσων σοσιαλ-ιμπεριαλιστών "να δυναμώσουν την ψυχρή αντιπαράθεση μεταξύ Ελλάδας και Τουρκίας στο έπακρο με έναν τέτοιο όμως τρόπο ώστε να εξασφαλίσουν την ανοχή της Δυτικής Ευρώπης και των ΗΠΑ στην γοργή οικοδόμηση του αντιτουρκικού "ορθόδοξου τόξου" στα Βαλκάνια". Ο Α. Παπανδρέου ανέπτυξε τότε στενούς δεσμούς με την αμερικάνικη υπερδύναμη αξιοποιώντας τον φιλορωσισμό της ηγεσίας Κλίντον "για να καθυστερήσει συνολικά τον αμερικάνικο ιμπεριαλισμό καθώς ορμητικά οικοδομεί το "ορθόδοξο τόξο" στα Βαλκάνια για λογαριασμό των νέων τσάρων". Γι' αυτό το σκοπό χρειαζόταν να εφαρμόσει στα λόγια πολιτική ειρήνης με την Τουρκία ενώ στην πράξη δούλευε για τη "μεγάλη διαπλάτυνση του ρήγαματος με την Τουρκία, ιδιαίτερα με το βάθαιμα και τη διευρύνση του αντιτουρκισμού μέσα στον ελληνικό λαό".

Η επίθεση με ρουκέτες στο ΜΕΓΚΑ

Η επόμενη επίθεση της "17N" θα είναι ρουκέτα ενάντια στις εγκαταστάσεις του τηλεοπτικού καναλιού ΜΕΓΑ στην Παιανία στις 15 Μάρτη 1995. Η επίθεση αυτή ήρθε σαν επιστέγασμα του μετώπου που είχε είδη ανοίξει το σοσιαλφασιστικό μέτωπο ενάντια στα ΜΜΕ με επίκεντρο την "υποκουλτούρα" που υποτίθεται ότι εκφράζουν. Αυτό το μέτωπο που το δρόμο του τον έστρωσε η "17N" συνεχίζεται μέχρι σήμερα με τα "ηλεσκούπια" να έχουν αντικαταστήσει την "υποκουλτούρα", και την επίθεση να έχει γίνει πολύπλευρη και οξυτάτη μέσα από ασφυκτικές διοικητικές κυρώσεις που επιβάλλει στα κανάλια το διακομματικό ΕΡΣ, τον εκβιασμό με την άρνηση χορήγησης οριστικής άδειας πανεθνικής εμβέλειας στα μεγάλα κανάλια, τη φίμωση των ραδιοφωνικών σταθμών, τη θέσπιση του ασυμβίβαστου εργολήπτη δημοσίων έργων και ιδιοκτήτη ραδιοτηλεοπτικού μέσου που αποκόβει το ισχυρό δυτικόφιλο κεφάλαιο από τα ΜΜΕ (ρύθμιση από την οποία εξαιρείται βέβαια ο Κόκκαλης γιατί "...έτσι μας αρέσει"), εξοντωτικές ποινές και πρόστιμα που ήδη έχουν πέσει όπως αυτό στον ALTER για την "προβολή της προσωπικότητας των κατηγορούμενων για συμμετοχή στη "17N", που θεωρήθηκε ότι έγινε με τη μετάδοση του "αποτρόπαιου" πλά-

Η ΟΑΚΚΕ ΣΤΗΝ ΠΡΩΤΗ ΓΡΑΜΜΗ ΤΟΥ ΑΓΩΝΑ ΕΝΑΝΤΙΑ ΣΤΗ "17N"

συνέχεια από τη σελ. 27

νου του Σάββα Ξηρού στο νοσοκομείο. Η επίθεση αυτή στιγματίστηκε με περισσότερη βία με το κάψιμο της Απογευματινής, το οποίο σχεδόν επικρότησε ο Πρωτόπαπας. Η Απογευματινή είχε ήδη δεχτεί την επίθεση της ΕΣΗΕΑ, για την οξύτατη κριτική της στους "αριστέρους" υποστηρικτές της "17N". Να, λοιπόν πως ξεκίνησαν όλη αυτή η επίθεση στον τύπο που παρακαλούσαμε σήμερα.

Στις αρχές του 1995 με το Μέγαρο Μουσικής του Λαμπράκη να βρίσκεται στο επίκεντρο της πολιτιστικής ζωής, ο Θεοδωράκης έκανε επίθεση ενάντια στη δυτική κουλτούρα και τους εκφραστές της, ενάντια στη λεγόμενη "πολιτιστική υποτέλεια", στην οποία αντιπρότεινε το απαύγασμα του πολιτισμού της ανθρωπότητας των τελευταίων αιώνων, τη ... "βυζαντινή κουλτούρα".

Χρονικά είμαστε λίγους μήνες πριν την επίθεση. Η Νέα Ανατολή σχολιάζοντας τη νέα εκστρατεία του σοσιαλφασισμού σε άρθρο της στο φ. 224 με τίτλο **"ΕΠΙΘΕΣΗ ΤΟΥ ΣΟΣΙΑΛΦΑΣΙΣΜΟΥ ΣΤΑ ΜΜΕ"**, ανέφερε τα εξής:

«Οι ρωσόδουλοι σοσιαλφασίστες με επικεφαλής το ψευτοΚΚΕ και τον ηγέτη του στα "πολιτιστικά" Θεοδωράκη έχουν εκστρατεύσει ενάντια στα Μ.Μ.Ε. και τη "δυτική κουλτούρα και υποκουλτούρα" που αυτά προωθούν.

Κεντρικός στόχος της εκστρατείας τους είναι το συγκρότημα Λαμπράκη και το κανάλι Mega.

Πραγματικά, ο σοσιαλφασισμός αντιμετωπίζει σε αυτό το επίπεδο τα μεγαλύτερα προβλήματά του. Ενώ μέσα από την Κύπρο και το Αιγαίο, και γενικά μέσα από το μεγαλοϊδεατισμό, έχει καταφέρει να στήσει το αντιδυτικό του πολιτικό οικοδόμημα, όλο και περισσότερο αδυνατίζει η θέση του στο επίπεδο της κουλτούρας.

Εδώ η εξέλιξη βρίσκεται στην ίδια κατεύθυνση όπου κινείται και η οικονομία, παρ' όλα τα τεράστια εμπόδια που βάζουν στο δρόμο της οι ρωσόδουλοι. Όπως η οικονομία κινείται προς την Ευρώπη, έτσι και η κουλτούρα, ιδιαίτερα η κουλτούρα της νεολαίας, κινείται προς τα εκεί. Αυτή η κίνηση προς τη Δύση, που γίνεται αυθόρμητα και σε τεράστια κλίμακα στο οικονομικό και πολιτιστικό επίπεδο, καθυστερεί ή και ανατρέπει την κίνηση προς τη Ρωσία, που γίνεται συνειδητά από έναν περιορισμό κύκλο πρακτόρων και προβοκατόρων που πάνε πάνω στο σοβινισμό, ιδιαίτερα εκείνον του στρατού και της εκκλησίας.

Έτσι, διαμορφώνεται το μπλοκ του αντιδυτικισμού που σηκώνει τη διπλή σημαία της πάλης ενάντια στη "δύναμη του χτήματος" και ενάντια στην "υποκουλτούρα και τη διαφθορά" που έχουν δίθεν κοινό κέντρο τη δυτική Ευρώπη. Σε αυτό το μπλοκ επικεφαλής είναι οι ρωσόδουλοι "αντιμπεριαλιστές", δηλαδή οι κνίτες, και ακολουθεί η εκκλησία και οι σοβινιστές της φασιστικότερης παλιάς δεξιάς, της χούντας και του παλατιού...

...Στην πραγματικότητα οι σοσιαλφασίστες βρίσκονται σε πολύ δύσκολη θέση. Ηδη αρχίζουν να χάνουν και πολιτικούς πόντους μέσα στα Μ.Μ.Ε. Ούτε τα κρατικά κανάλια ούτε, ακόμα περισσότερο, τα ιδιωτικά συμμορφώνονται δουρικά με τις στρατηγικές αντιδυτικές απαιτήσεις των ρωσόδουλων. Το MEGA και ο ANTI, παρ' όλο το σοβινισμό τους, δεν ευθυγραμμίστηκαν με τις ρώσικες ανάγκες στην ειδησεογραφία για τον πόλεμο στην Τσετσενία, ενώ παντού μειώνονται τα στρογγυλά τραπέζια με

τη συμμετοχή κνιτών. Όσο για το συγκρότημα Λαμπράκη, μέσα από τις στήλες του "Οικονομικού Ταχυδρόμου" και του "Βήματος" έχει αρχίσει να απαντά στο σοσιαλφασιστικό μεσαιωνικό αντιδυτικισμό.

...Αυτό σημαίνει ότι ο σοσιαλφασισμός έκρινε πως ήρθε η ώρα να χρησιμοποιήσει μορφές διοικητικής ή και πολιτικής βίας ενάντια στα ιδιωτικά κανάλια. (η υπογράμμιση δική μας)

Η βία αυτή όπως την περιγράψαμε παραπάνω εκδηλώθηκε με ένταση σε όλη την επόμενη φάση με αποκορύφωμα την περίοδο που διανύουμε. Την έναρξη των εχθροπραξιών κήρυξε το ρωσόδουλο απόσπασμα της βίας στη χώρα, η "17N".

Σχολιάσαμε αυτή την επίθεση στο φ. 227 (17/5/1995) ως εξής: **"Η βόμβα στο MEGA είναι η στρατιωτική μετάφραση του πολιτικού χτυπήματος που έχουν ξεκινήσει οι ρωσόδουλοι με επικεφαλής το ψευτοΚΚΕ ενάντια στα τηλεοπτικά ΜΜΕ, ιδιαίτερα στα δύο βασικά κανάλια, MEGA και AN-TENA".**

Η "17N" έστειλε όχι μία, αλλά δύο προκηρύξεις για να εκφράσει την πολιτική πλατφόρμα πάνω στην οποία κινήθηκε στη συνέχεια η διοικητική και πολιτική βία. Το χτύπημα αυτό έφερνε σε ιδιαίτερα δύσκολη θέση το σοσιαλφασισμό γιατί δεν ήταν στόχος κάποιος πολιτικός, διπλωμάτης, στρατιωτικός ή αστυνομικός αλλά ένα δημοφιλές τηλεοπτικό κανάλι. Τέτοιες επιθέσεις ενάντια στα ΜΜΕ γίνονται σε χούντες και αυταρχικά καθεστώτα. Σε σχέση με τις προκηρύξεις της "17N" αναφέραμε στο φ. 230 της εφημερίδας μας σε άρθρο με τίτλο **"17N-ΨΕΥΤΟΚΚΕ ΧΕΡΙ-ΧΕΡΙ ΣΤΗΝ ΑΝΤΙ-ΜΜΕ ΕΚΣΤΡΑΤΕΙΑ"**: «Οι δύο προκηρύξεις που στάλθηκαν όχι στην Ελευθεροτυπία αυτή τη φορά, αλλά στο Έθνος του Μπόμπολα, λίγες μέρες μετά την επίθεση δεν κάνουν άλλο από το να επενδύουν πολιτικά αυτό το χτύπημα. Ταυτόχρονα φανερώνουν το άγχος και τον πανικό των καθοδηγητών αυτού του σοσιαλφασιστικού στρατού, που έχει εδώ και καιρό χάσει τη συμπάθειά του μέσα στο λαό και μετά την επίθεση έχασε και τους συμμάχους του μέσα στα ΜΜΕ. Γιατί το χτύπημα αυτό, που τελικά δεν είχε νεκρούς, αντί να τρομοκρατήσει ενοποίησε τα τηλεοπτικά ΜΜΕ, και κυρίως τα δύο μεγάλα κανάλια, το MEGA και τον ANTENNA, εναντίον της.

Η αδυναμία της "17N" φαίνεται από το γεγονός ότι, αν και όλοι περίμεναν νέο χτύπημα, εφόσον η ρουκέτα στο MEGA δε συνοδεύτηκε από προκήρυξη, δεν τόλμησε τελικά να χτυπήσει, αλλά έστειλε την προκήρυξη χωρίς να προηγηθεί δεύτερο χτύπημα με δύο εβδομάδες καθυστέρηση.

Οι προκηρύξεις της "17N" κινούνται πολιτικά ενάντια στα ιδιωτικά ΜΜΕ "του ολιγοπωλιακού κεφαλαίου", και συγκεκριμένα ενάντια στο συγκρότημα Λαμπράκη σαν "εκτελεστικό όργανο της αντιτρομοκρατικής υπηρεσίας των μπάτσων", που "καθοδηγείται από την CIA και το FBI", επειδή απέκρυψε, όπως ισχυρίζεται η "17N", προειδοποιητικό τηλεφώνημά της, και σαν το πιο ένοχο μέλος του εγκληματικού τρίπτυχου "Πολιτικός-Εκδοτών-Διευθυντών", επειδή καλύπτει τα σκάνδαλα Μητροτάκη-Παπανδρέου.

Τα σημεία-αιχμής της "17N" αποτελούν τα σημεία-αιχμής της αντιΜΜΕ εκστρατείας του ψευτοΚΚΕ, που έχει βάλει στο στόχαστρο τα ιδιωτικά τηλεοπτικά κανάλια "σαν πολιτική έκφραση του μεγάλου κεφαλαίου που υπηρετεί τα συμφέροντα των ΗΠΑ και της ΕΕ", με ιδιαίτερη αναφορά επίσης "στο τρίπτυχο χτήμα-πολιτική-ΜΜΕ", όπου και η θεωρία των "διαπλεκόμενων συμφερόντων", και στο συγκρότημα Λαμπράκη, στο οποίο επιτίθεται με την "πολιτιστι-

κή" εκστρατεία του Θεοδωράκη για τη διάσωση του ελληνικού πολιτισμού από τη "διάβρωση του από την ευρωπαϊκή κουλτούρα" που όμως προωθεί ο Λαμπράκης στο Μέγαρο Μουσικής.

Η "17N" συγκεκριμένα αναφέρει: «Τα ΜΜΕ όντας ιδιοκτησία του ολιγοπωλίου των πανίσχυρων οικονομικών ομίλων, τους καλύπτουν (εννοεί τους Μητροτάκη-Παπανδρέου) έναντι αμοιβής, εμπαιίζουν τον ελληνικό λαό και είναι συνένοχοι» (Έθνος, 28/3).

Σε άρθρο του Ριζοσπάστη (16/4) διαβάζουμε: «Η αλήθεια είναι ότι το να διαφημίζεις, σήμερα, τις δήθεν προθέσεις σου, για "ριζική αντιμετώπιση" του προβλήματος με τα ηλεκτρονικά ΜΜΕ, αφήνοντας στο απυρόβλητο το ιδιοκτησιακό καθεστώς, εκτός από ουτοπία, είναι -επεικώς- υποκρισία και προπέτασμα καπνού για τη συνέχιση της τηλεβαρβαρότητας».

Όταν αναφέρεται στον "εμπαιγμό του ελληνικού λαού" η "17N" και στην "τηλεβαρβαρότητα" το ψευτοΚΚΕ, δεν αναφέρονται καθόλου στην παρουσίαση των Σέρβων σφαγέων ως ηρώων ούτε στην "αντισκοπιανή" προπαγάνδα ούτε στην υπεράσπιση της ελληνικότητας της "Βορείου Ηπείρου", στην κάλυψη δηλαδή που δίνουν τα κανάλια στην επιθετική πολιτική του σοσιαλφασισμού. Αυτά είναι δείγματα "πολιτισμού" και "επνιμότητας". Αντίθετα, αναφέρονται στην καταγγελία των Ρώσων σφαγέων στην Τσετσενία, στην αποκάλυψη του οικονομικού σαμποτάζ, στον ευρωπαϊκό προανατολισμό των καναλιών. Το πρόβλημα γι' αυτούς είναι ότι...ο σοσιαλφασισμός δεν έχει κανένα μεγάλο κανάλι στον έλεγχό του ακριβώς επειδή τα κανάλια αποτελούν ιδιοκτησία του κεφαλαίου που αυτοί δεν μπορούν να ελέγξουν (Βαρδιογιάννης, Κυριακού, Λαμπράκης κλπ). Αυτό πρέπει να αλλάξει με πολιτική βία και με ρουκέτες...

...Η "17N", όπως και το ψευτοΚΚΕ, δίνει έμφαση στο συγκρότημα Λαμπράκη γιατί είναι ο εκφραστής των πιο φιλοευρωπαϊκών τάσεων στο χώρο της πολιτικής και της οικονομίας. Η "Ελευθεροτυπία" επίσης τελευταία έχει κάνει φιλοευρωπαϊκή στροφή και έχει γίνει βήμα των αστοφιλελεύθερων και αντισοσιαλφασιστικών φωνών σε ότι αφορά τα εθνικά και τα οικονομικά ζητήματα.

Το διαχωρισμό του Συγκροτήματος Λαμπράκη από το σοσιαλφασισμό τον είδαμε και στο ζήτημα του αποκλεισμού των εθνικών δρόμων από τους αγρότες. Τα "Νέα" ήταν η μοναδική αστική εφημερίδα που εναντιώθηκε στο οικογενειακό ρεύμα υποστήριξης και με πρωτοσέλιδο της τάχθηκε με τους φορτηγατζήδες εναντίον των αγροτών που έκλεισαν τους δρόμους.

Είναι αρκετά ενοχλητικές για το σοσιαλφασισμό και οι σελίδες του Οικονομικού Ταχυδρόμου, του μόνου περιοδικού όπου φιλοξενούνται οι απόψεις της φιλοευρωπαϊκής αστικής τάξης και αντισοβινιστικά, αντισέρβικα και αντιρώσικα άρθρα. Αξίζει εδώ να αναφερθούμε σε άρθρο του Ριζοσπάστη σχετικά με την πρώτη προκήρυξη της "17N", στις 29/3. Το άρθρο με το χαρακτηριστικό τίτλο "Παιχνίδι με μυστικές υπηρεσίες και ΜΜΕ" και υπότιτλο "Η 17N με προκήρυξη" "καρφώνει" τη CIA, επώνυμους δημοσιογράφους και εκτοξεύει νέες απειλές. Συγκεκριμένα αναφέρει:

«Για πρώτη φορά στα χρονικά της οργάνωσης, ο συντάκτης της προκήρυξης "καρφώνει" την ΣΙΑ, υποστηρίζοντας ανοιχτά ότι "εδώ και 20 χρόνια έχει σπάσει τα μούτρα της στο κυνήγι των τρομοκρατών. Προβάλλει, δηλαδή, μία αλήθεια αν λάβουμε υπόψη μας το πραγματικό γεγονός της καθοδήγησης της αντιτρομοκρατικής υπηρεσίας από τον ξένο παράγοντα». Μπράβο λοιπόν στη "17N" που ξεσκεπάζει τον ξένο παράγοντα,

μπράβο της που τον "καρφώνει". Ο επίλογος του άρθρου έχει ως εξής: «Η προκήρυξη, βέβαια, διανθίζεται και με ολίγη δόση σκανδάλων. Αυτή τη φορά αναφέρεται στη βίλα της Εκάλης και στον τρόπο που καλύφθηκε το θέμα από τα ΜΜΕ και ειδικότερα από το συγκρότημα Λαμπράκη...". Μπράβο στη "17N" που ξεσκέπασε και το Λαμπράκη! Η ρουκέτα δε βάζει ζήτημα δημοκρατίας, αλλά είναι ένα ξεκαθάρισμα λογαριασμών ανάμεσα στη "17N", που έχει δίκιο σε ορισμένα σημεία, και τον ύποπτο Λαμπράκη, που δεν έχει δίκιο σε κανένα σημείο. Αν δεν είναι αυτό κάλυψη των δολοφόνων, τότε τι είναι ;».

Ρουκέτα στην αμερικανική πρεσβεία

Μετά από πολλούς μήνες σιωπής η "17N" στις 15/2/1996 χτύπησε με ρουκέτα την αμερικανική πρεσβεία. Μόλις είχε τελειώσει η κρίση με τα Ίμια και το "ευχαριστώ τους Αμερικάνους" του διπρόσωπου Σημίτη δεν έπρεπε να μείνει αναπάντητο. Στο φ. 251 σε άρθρο με τίτλο: **"17NOEMΒΡΗ": ΟΙ ΡΩΣΟΙ ΧΤΥΠΑΝΕ ΠΑΝΤΑ ΣΤΗΝ ΩΡΑ ΤΟΥΣ"** σχολιάσαμε το χτύπημα ως εξής:

«Όπως έχουμε δείξει στα μέχρι τώρα άρθρα μας μετά από κάθε χτύπημα της "17N", έτσι και τώρα η ενέργεια αυτή εντάσσεται μέσα στα γενικότερα σχέδια του ρώσικου ιμπεριαλισμού για τη χώρα και την περιοχή. Ακριβέστερα, κάθε ενέργειά της αποτελεί το στόχο πάνω στον οποίο συγκεντρώνονται τα κύρια πυρά της ρώσικης πολιτικής στη χώρα μας. Αν κανείς ψάξει όλα τα χτυπήματα της "17N" στα πάνω από 20 χρόνια της τρομοκρατικής της παρουσίας, θα δει αυτό που ακριβώς αναφέραμε προηγούμενα.

Έτσι, μετά την πρόσφατη ελληνοτουρκική κρίση, η ρώσικη πολιτική στη χώρα επικεντρώθηκε στο χτύπημα της αμερικανικής πολιτικής αποδίδοντάς της τις ευθύνες για την κρίση. Παράλληλα οι ρωσόδουλοι μέσα από το φιλικό τους Τύπο δημιούργησαν το κλίμα της "εθνικής ταπεινώσης" ή της "εθνικής ήττας", ενώ ταυτόχρονα πρόβαλαν ανάλογα τις ρώσικες δηλώσεις για συμπαράσταση στο δίκιο της Ελλάδας.

Μέσα σ' αυτά, λοιπόν, τα πλαίσια η αντιπαράθεση με τους Αμερικάνους μεταφέρθηκε από τη "17N" από το πολιτικό στο στρατιωτικό επίπεδο. Έτσι για άλλη μια φορά η αμερικανική πολιτική δεχόταν ένα ισχυρό συνδυασμένο χτύπημα.

Τα χτυπήματα της "17N" δε γίνονται ποτέ χωρίς να υπάρχει η απαραίτητη πολιτική κάλυψη, χωρίς να έχει προηγούμενα διαμορφωθεί το κατάλληλο πολιτικό περιβάλλον. Και το περιβάλλον αυτό διαμορφώνεται κυρίως από το ψευτοΚΚΕ. Έτσι, για να αναφέρουμε ένα πρόσφατο παράδειγμα, αφού διαμορφώθηκε ένα αντιΜΜΕ κλίμα, η "17N" ρίχνει τη ρουκέτα στο Mega Chanel. Όμως η πολιτική κάλυψη στη "17N" είχε δοθεί και από τα πέντε πολιτικά κόμματα, αφού όλα χωρίς εξαίρεση κινήθηκαν μέσα σ' αυτό το πολιτικό πλαίσιο. Έτσι, το χτύπημα της "17N" έγινε η ακραία έκφραση της κοινής, ουσιαστικά, γραμμής και των πέντε μεγάλων κομμάτων της ελληνικής πολιτικής σκηνής. Παρόλες τις δηλώσεις αντίθεσης στο χτύπημα από αυτά τα κόμματα, βασικό χαρακτηριστικό εξακολουθεί να παραμένει η ταύτιση της πολιτικής τους γραμμής, στον ένα ή τον άλλο βαθμό, με την πολιτική γραμμή της "17N"».

Η δολοφονία του Περατικού

Στις 28 Μάη του 1997 η "17N" δολοφονεί τον εφοπλιστή Περατικό κάνοντας ωμή επέμβαση στο κέντρο του εφοπλιστικού κεφαλαίου στον Πειραιά και μάλιστα στο πιο επικίνδυνο για τους ρωσόδουλους εφοπλιστικό κεφάλαιο, εκείνο που κάνει επενδύσεις στην στεριανή βιομηχανία. Αυτή ήταν η πρώτη βίαιη επίθεση ενάντια στον εφο-

πλισμό. Η δεύτερη επίθεση θα γίνει από το ίδιο το καθεστώς που σύσσωμο θα αναγκάσει τον Σφηλιά να πέσει από το παράθυρο του πέμπτου ορόφου των γραφείων της MFD στην Ακτή Κονδύλη μετά το ναύαγιο του “Σάμινα”. Στη συνέχεια η Επιτροπή Ανταγωνισμού θα εμποδίσει τη συνέχεια των κοινοπραξιών που ξεκίνησε ο Σφηλιάς απαρτίζοντας τις συνεργασίες των Μινωϊκών και της ΕΠΑΤΤ του Παναγόπουλου.

Η δολοφονική συμμορία είχε κάνει την εμφάνισή της στον Πειραιά ήδη από το 1994 όταν βρέθηκαν σε οικόπεδο ρουκέτες και ανάλυση υποδομή η οποία είχε σα στόχο το βρετανικό αεροπλανοφόρο “Αρκ Ρουαγιάλ”.

Η δολοφονία του Περατικού ήρθε σε μια κρίσιμη περίοδο για τα ναυπηγεία Ελευσίνης και Σκαραμαγκά που αντιμετώπιζαν τον κίνδυνο της οικονομικής κατάρρευσης. Ο Όμιλος Περατικού, πρώην ιδιοκτήτης των ναυπηγείων Ελευσίνης, είχε ήδη αποσυρθεί με χρέη από την εκμετάλλευσή τους. Ο Όμιλος Περατικού είχε να αντιμετωπίσει την οικονομική ασφυξία που του επέβαλε το κράτος όταν αυτό δεν έδωσε στα ναυπηγεία παραγγελίες για τις οποίες είχε αναλάβει δέσμευση, ενώ ταυτόχρονα μπλόκαρε επιδίωξη για την υλοποίηση επενδυτικού προγράμματος που είχε εγκριθεί από την Ευρωπαϊκή Επιτροπή. Μετά την απόσυρση Περατικού εμφανίστηκε νέος αγοραστής για την Ελευσίνα, ο Ταβουλάρης, ενώ αποφασίστηκε για τα επίσης καταχρεωμένα ναυπηγεία Σκαραμαγκά ιδιωτικό μánατζμεντ, και έγινε συμφωνία με αγγλική εταιρεία για αυτό το σκοπό. Από την υλοποίηση αυτής της συμφωνίας εξαρτιόταν άμεσα η υλοποίηση επενδυτικού προγράμματος 6 δις στα ναυπηγεία. Οι σφαίρες της “17N” επεμβαίνουν για να αποτρέψουν αυτές τις εξελίξεις τις οποίες στο μεταξύ πρωτοπόρα έχει προσπαθήσει να εμποδίσει το ψευτοΚΚΕ. Το μήνυμά στους επιδόξους συνεχιστές του Περατικού είναι ότι “αν επιμένετε, θα πάθετε τα ίδια κι εσείς”.

Στα ναυπηγεία της Ελευσίνης, η αντίσταση και η παρέμβαση των εργαζόμενων σταμάτησε τις αλυσιδωτές παρενέργειες που θα είχαν αυτές οι σφαίρες. Οι εργαζόμενοι ήρθαν σε συμφωνία με τον Ταβουλάρη και απόφυγαν τα χειρότερα.

Η ΟΑΚΚΕ κατάγγειλε τη δολοφονία με αφίσα που κολλήθηκε στο κέντρο της Αθήνας και του Πειραιά, και με μοίρασμα προκήρυξης στα μεγάλα ναυπηγεία και στην Ναυπηγοεπισκευαστική Ζώνη. Σε άρθρο μας στο φ. 282 (6/7/1997) με τίτλο: “**Οι σοσιαλιστές της “17N” δολοφονούν την εργατική τάξη και τη βιομηχανία**” κάναμε την ακόλουθη ανάλυση:

«Η δολοφονία του Κ. Περατικού από τη “17N” είναι μέρος της συνολικής επίθεσης του σοσιαλισμού στη χώρα μας και πιο ειδικά είναι τμήμα του οικονομικού σαμποτάζ που διεξάγουν οι δυνάμεις του ρωσόδουλου μπλόκ της αστικής τάξης στη βιομηχανία της χώρας.

Στόχος αυτή τη φορά ήταν το χτύπημα της ναυπηγικής βιομηχανίας, και πιο ειδικά των ναυπηγείων της Ελευσίνης. Την ίδια στιγμή που η “17N” δολοφονούσε τον Κ. Περατικό, τα ναυπηγεία του Σκαραμαγκά και της Ελευσίνης βρίσκονταν μπροστά σε καθοριστικές εξελίξεις για την ίδια τους την ύπαρξη και παραπέρα ανάπτυξη.

Τα ναυπηγεία της Ελευσίνης, 2 χρόνια μετά την “οικονομική εκτέλεση” του Περατικού βρίσκονται μπροστά σε μια νέα προσπάθεια ιδιωτικοποίησης, το μόνο δρόμο στις σημερινές συνθήκες που μπορεί να τα κρατήσει ανοιχτά. Τα ναυπηγεία του Σκαραμαγκά, μετά τη διαγραφή των χρεών με έγκριση της αρμόδιας επιτροπής της Ε.Ε. και κάτω από το ιδιωτικό μánατζμεντ, βρίσκονται μπροστά στην πραγματοποίηση ενός τεράστιου επενδυτικού προγράμματος ικανού να βάλει το ναυπηγείο στο δρόμο του

εκσυγχρονισμού και της ανάπτυξης.

Οι σφαίρες της “17N” δεν ήταν το μόνο εμπόδιο στην πορεία για την ανάπτυξη της ναυπηγικής βιομηχανίας. Ήταν η πιο βίαιη και αιματηρή έκφραση μιας σύγκρουσης που διεξάγεται από καιρό και συνεχίζεται ανάμεσα στις δυνάμεις της προόδου και της δυνάμεις της καταστροφής.

Οι ρωσόδουλες δυνάμεις της καταστροφής μέσα στο εργατικό συνδικαλιστικό κίνημα, μέσα στο κράτος και στην κυβέρνηση προσπαθούσαν με κάθε τρόπο να εμποδίσουν αυτή την πορεία.

Το ψευτοΚΚΕ μέσα στα συνδικάτα των εργαζομένων τόσο στην Ελευσίνα όσο και στον Σκαραμαγκά αναδείχθηκε σε βασικό σαμποταριστή. Στην Ελευσίνα προσπάθησε με κάθε τρόπο να εμποδίσει την ιδιωτικοποίηση και να ξεσηκώσει το “εργατικό κίνημα” τόσο μέσα στο ναυπηγείο όσο και έξω απ’ αυτό, δημιουργώντας πάνω στα εργατικά συμφέροντα και διαδίδοντας κάθε είδους ψευτιά για τη συνέχιση της δουλειάς των εργαζομένων.

Στο Σκαραμαγκά μετά την αποτυχία του να εμποδίσει τη λύση στο ιδιοκτησιακό καθεστώς, χτύπησε με μανία το ιδιωτικό μánατζμεντ με στόχο να εμποδίσει το επενδυτικό πρόγραμμα...

...Σ’ αυτή την περίοδο της έντονης πολιτικοσυνδικαλιστικής πάλης η “17N” δολοφονεί τον Περατικό με στόχο να τρομοκρατήσει το νέο αγοραστή της Ελευσίνης, αλλά και την αγγλική εταιρεία του ιδιωτικού μánατζμεντ στον Σκαραμαγκά».

Η “17N” δεν θα μπορούσε να ολοκληρώσει την αιματηρή της πορεία χωρίς να αποπειραθεί να δώσει “επαναστατικά” εύσημα στον εθνοφυλετισμό των ιδεολογικών της “συντρόφων”, των ναζιστών της “Χρυσής Αυγής”. Η “17N” σκότωνε τα θύματα της με το ιδεολογικό πρόσχημα της ιδιότητάς τους να ανήκουν στην αστική τάξη, ανεξάρτητα από οποιαδήποτε συγκεκριμένα εγκλήματα, πράξεις ή αδικίες μπορεί να είχαν κάνει. Η ιδιότητα του μέλους της αστικής τάξης ήταν αρκετή δικαιολόγηση. “Καλός νεκρός, ο νεκρός αστός” κατά το “Καλός Τούρκος, ο νεκρός Τούρκος”. Η φαιοκόκκινη “17N” ένωσε τα ναζιστικά αυτά συνθήματα σε μία προκήρυξη της μετά από επίθεση της με ρουκέτα ενάντια σε υποκατάστημα αμερικανικής τράπεζας, της Citibank, στην Κηφισιά στις 7 Απρίλη 1998, η “17N” που αποτελεί παραλήρημα αντιδικτισμού και αντιτουρκισμού. Παραθέτουμε το σχετικό άρθρο μας στο φ. 303 της εφημερίδας με τίτλο “17N: Ο ΝΑΖΙΣΤΙΚΟΣ ΤΗΣ ΧΑΡΑΚΤΗΡΑΣ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΕΤΑΙ”:

«Χρειάστηκαν πάνω από 20 χρόνια για να φανεί καθαρά ότι πίσω από το αριστερό προφίλ που καλλιέργησε η 17N βρισκόταν ο εθνικοσοσιαλισμός. Η προκήρυξη που δημοσιεύτηκε στην Ελευθεροτυπία (9.4.98), μετά το χτύπημα στη Citibank, ξεκινάει με την αναφορά στο Βυζάντιο για να πει ότι κύριος εχθρός είναι η Δύση και καλύτερα να υποδουλωθούμε στον Τούρκο παρά στο δυτικό ιμπεριαλιστή.

Η αναφορά στο βυζαντινό παρελθόν γίνεται και με εκφράσεις όπως πρεπόζιτο (=ευνοούμενος), τζουτζές (=καταγκιόζης, γελωτοποιός), νενέκος (=προσκυνημένος) οι οποίες χρησιμοποιούνται για να περιγράψουν τη σημερινή υποταγή στον αμερικανικό ιμπεριαλισμό. “Αμερικανικός εθνικισμός είναι να περιφρονείς κυνικά ως νέος Ρωμαίος δικτάτορας Σύλλας, την ιστορία, το δίκαιο, το γεγονός ότι οι πληθυσμοί των νησιών του Αιγαίου υπήρξαν ελληνικοί και δημιούργησαν πολιτισμό εδώ και 4.000 χρόνια, ενώ παρέμειναν ελληνικοί παρά τους κατακτητές που πέρασαν απ’ αυτά”. Τέσ-

σερις χιλιάδες χρόνια ιστορίας λοιπόν. Αυτή είναι η “Μεγάλη ιδέα”, ότι δηλ. το νεοελληνικό έθνος είναι αδιάσπαστη συνέχεια της αρχαίας Ελλάδας και του Βυζαντίου που έχει σαν ιστορική του αποστολή την ανασύσταση της βυζαντινής αυτοκρατορίας. Αυτό το αντιεπιστημονικό δημιούργημα που αποτελεί τη βαθιά αρρώστια της ελληνικής κοινωνίας. Οι Έλληνες, λοιπόν, σύμφωνα με τη 17N, παρέμειναν Έλληνες, παρά τους κατακτητές, “ένα αιμάτινο ποτάμι που κυλάει μέσα στο χρόνο αναλλοίωτο”, όπως λένε και οι ναζιστές της “Χρ. Αυγής”. Τέλεια βιολογική, φυλετική καθάρτητα που νίκησε όλες τις επιμειξίες... Ο Τούρκος αναφέρεται ως εχθρός των καθαρών φυλετικά Ελλήνων, λόγω της εθνικής του καταγωγής. Παραθέτουμε τα αποσπάσματα με τις αναφορές στον “Τούρκο”: “διχοτομώντας το Αιγαίο, δίνοντας το μισό στον Τούρκο”, “Τούρκο που υπερεξοπλίζεις...”, “επικυριαρχία των Αμερικάνων και κύριο χωροφύλακα του στην περιοχή των υπερεξοπλισμένο Τούρκο”.

Παρατηρούμε ότι δεν γίνεται κανένας διαχωρισμός, όπως θα ήταν η έκφραση Τούρκοι στρατοκράτες κ.λπ., ούτε καν ανάμεσα στην τουρκική ηγεσία και τον τουρκικό λαό. Εχθρός είναι “ο Τούρκος”, ο αφηρημένος Τούρκος, ο οποίος εποφθαλμιά την Ελλάδα. Πίσω από τις λέξεις ακούγεται ρυθμικά ένα γνωστό ναζιστικό σύνθημα: “Καλός Τούρκος είναι μόνο ο νεκρός Τούρκος”.

Μετά απ’ όλα αυτά η ρωσική δολοφονική συμμορία της 17N προσπαθεί να δώσει μαθήματα πατριωτισμού βάζοντας το φατοστέφανο στον ελληνικό εθνικισμό και χτυπώντας τον “δυτικό ρατσιστικό εθνικισμό” και τον “αμερικανικό ιμπεριαλισμό-εθνικισμό”. Αλλά μία είναι καταγέλαστη γιατί χρησιμοποιεί μια παλιά χροεοπημένη τακτική όπου όλοι οι υποκριτές σοσιαλ-σοβινιστές που υποκλίνονταν στον ιμπεριαλισμό της δικιάς τους αστικής τάξης, χτύπαγαν πάντα ένα ξένο εθνικισμό για να καλύψουν το δικό τους εθνικισμό. Το καθήκον κάθε τίμιου δημοκράτη, αληθινού επαναστάτη και προοδευτικού είναι να χτυπάει τον εθνικισμό της δικής του αστικής τάξης, να τσακίζει τις χειρότερες εθνικές προκαταλήψεις με τον οποίο θρέφουν το λαό οι δικοί του αστοί και όχι οι ξένοι. Ακόμα και σ’ ένα καταπιεσμένο έθνος η αριστερά πρέπει να δίνει τον εθνικο-ανεξαρτησιακό της αγώνα, χτυπώντας τον εθνικισμό ακόμα και της δικιάς το καταπιεσμένης αστικής τάξης όπου αυτός εκδηλώνεται.

Η 17N κάνει ακριβώς το αντίθετο και προωθεί το μικροαστικό, εθνικιστικό και μονόπλευρα αντιδυτικό αντιιμπεριαλισμό και αντικαπιταλισμό.

Κάποια στιγμή, μάλιστα, αναφέρει η 17N ότι “βάζοντας στη θέση του εθνισμού τον εθνικισμό”, συκοφαντούν τον πατριωτισμό. Πρόκειται ίσως για δεύτερη φορά που ακούμε τη λέξη εθνισμός. Η Α. Παπαρήγα σε μια συνέντευξη της στο εθνικοσοσιαλιστικό περιοδικό Νέμεσις (Νοέμβρης 1997) είχε πει: “Οι εθνιστές κομμουνιστές έχουν την εξής άποψη: Για όσο διάστημα πάνω στη γη υπάρχουν ξεχωριστά έθνη-κράτη, υπάρχει θέμα προστασίας συνόρων από κάθε κατακτητικό και επεκτατικό πόλεμο».

Πολιτική επέμβαση της 17N για τον Οτσαλάν

Επόμενη εμφάνιση της “17N” ήταν εντυπωσιακή γιατί δεν συνοδεύτηκε από καμία απολύτως επίθεση... “**Η 17N φόρεσε τη σχολική της ποδιά, και σαν “αθώο μαθητούδι”, χωρίς βόμβες και σφαίρες, χωρίς τα αποτρόπαια αξεσουάρ της, χωρίς στάλα αίματος έστειλε την προκήρυξη της στην Ελευθεροτυπία, με ημερομηνία 8/3/99, για να τοποθετηθεί στο ζήτημα Οτσαλάν**”, γράφαμε σε άρθρο μας στο φ. 325. Ήταν η απάντηση της “17N”

στην περίφημη σύλληψη Οτσαλάν που εκκαθάρισε τρεις υπουργούς και έκανε τους σοβινιστές να “ντρέπονται” που η χώρα τους έδωσε χείρα βοήθειας στον προαιώνιο εχθρό, την Τουρκία. Η παρέμβαση της “17N” χρειαζόταν γιατί είχε αρχίσει να βγαίνει στο φως ο ρόλος της Ρωσίας στην παράδοση του Οτσαλάν. Η Ρωσία είχε πια αποφασίσει ότι το ΡΚΚ χαρακτηριζόμενο από τη Δύση σαν “τρομοκρατική οργάνωση”, και απομονωμένο πολιτικά μέσα στον κούρδικο πληθυσμό ήταν καμένο χαρτί σα μοχλός πίεσης ενάντια στους Τούρκους. Άλλωστε η άνοδος του ισλαμοφασισμού στην Τουρκία, στην οποία συνέβαλε με τη χρόνια δράση του και το ΡΚΚ, της έδιναν άλλες ασύλληπτες πολιτικά δυνατότητες. Έτσι “διευκόλυνε” τη σύλληψη του Οτσαλάν από το τουρκικό κράτος. Η προκήρυξη της “17N” έδινε έμφαση στο ποιοί ήταν οι ένοχοι. Από αυτούς απουσιάζει από τις διεθνείς δυνάμεις η Ρωσία και από τις εσωτερικές το ψευτοΚΚΕ. Στο άρθρο μας με τίτλο: “**Η 17N στην υπηρεσία του ψευτοΚΚΕ και της ΚΓΒ**”, αναφέραμε συγκεκριμένα:

«Η 17N θεωρεί ότι η κυβέρνηση Σημίτη σε συνεργασία με Τούρκους και Αμερικάνους πρόδωσε τον Οτσαλάν, τον ηγέτη του ΡΚΚ, ενός κόμματος που κάνει ένοπλο αγώνα για ανεξαρτησία ενάντια στην καταπίεση του κούρδικου λαού από τους Τούρκους, ακριβώς όπως και οι Έλληνες έκαναν ένοπλο αγώνα ενάντια στην Οθωμανική Αυτοκρατορία.

Η Ευρωπαϊκή Ένωση, σύμφωνα πάντα με τη 17N, έπαιξε σ’ αυτή την υπόθεση το ρόλο της Ιερής Συμμαχίας, αφού δεν αναγνώρισε στον κούρδικο λαό το δικαίωμα της αυτοδιάθεσης, υπερασπίζοντας το ενιαίο τουρκικό κράτος.

Σε ό,τι αφορά μάλιστα την κυβέρνηση Σημίτη, αυτή είχε βάλει από την αρχή την ΕΥΠ “να συνεργάζεται με τη ΜΙΤ και τη CIA” και να κάνει τάχα τους φίλους του ΡΚΚ, παίζοντας το ρόλο του “διπλού πράκτορα” για λογαριασμό Τουρκίας και Αμερικής. Έτσι έπεσε στην παγίδα ο Οτσαλάν και εμπιστεύτηκε τους “προδότες”. Πρόκειται για προδοσία, έτσι ακριβώς όπως μας τα είπε η “αγωνίστρια” Ντιλάν.

Όλοι φταίνε λοιπόν για την παράδοση του Οτσαλάν. **Ποιός ΔΕΝ φταίνει;**

Δεν φταίνει οπωσδήποτε η Ρωσία (ακόμα κι αν το είπε η “αγωνίστρια” Ντιλάν). Γιατί “ακόμη και αυτός ο πράκτορας της ΕΥΠ Καλεντερίδης επιβεβαιώνει ότι ο Οτσαλάν τηλεφώνησε από τη Ρωσία στους υπεύθυνους του ΡΚΚ στην Αθήνα για να βρουν το αεροπλάνο που πήγε κι έφερε τον Οτσαλάν. Άρα όλοι, Ελληνική Κυβέρνηση, ΕΥΠ, CIA κ.λπ. γνώριζαν αρκετές ώρες πριν πατήσει το πόδι του στην Ελλάδα ο Οτσαλάν ότι πρόκειται να έρθει στην Αθήνα και δεν έκαναν τίποτα για να το αποτρέψουν”. Γιατί; Γιατί όλοι υπηρετούσαν το γνωστό σχέδιο. Τεκμαίρει, λοιπόν η 17N ότι επειδή επικοινωνήσε με τους δικούς του ο Οτσαλάν, αυτό σημαίνει ταυτόχρονα ότι ενημερώθηκαν οι πάντες. Συνεπώς δεν τον “έδωσε” η Ρωσία, που αφού ήξερε ότι όλοι ήταν ενημερωμένοι και δεν εξέφρασαν αντίρρηση, θεώρησε ότι ο Οτσαλάν πάει σε φιλικό έδαφος.

Έτσι απαντάει η 17N στον Καλεντερίδη ο οποίος στην κατάθεσή του μιλάει για τον κεντρικό ρόλο της Ρωσίας στην όλη υπόθεση, η οποία πίεσε τον Οτσαλάν για να φύγει, τον έστειλε στην Ελλάδα χωρίς να ενημερώσει την κυβέρνηση, και δεν τον δέχτηκε πίσω μετά την άρνηση της κυβέρνησης Σημίτη στο αίτημά του για άσυλο.

Γι’ αυτό αναφέρει ότι οι μαρτυρίες Καλεντερίδη και Κωσοπούλα έγιναν “κάτω από φυσιολογικές πιέσεις για να κουκουλώσει

ΣΥΜΠΑΡΑΣΤΑΣΗ ΣΤΟΥΣ ΤΟΥΡΚΟΥΣ ΔΗΜΟΚΡΑΤΕΣ

ΝΕΑ ΣΚΑΝΔΑΛΩΔΗΣ

ΚΑΤΑΔΙΚΗ ΤΟΥ Α. ΝΤΕΝΤΕ

ΟΧΙ ΣΤΙΣ ΔΙΩΞΕΙΣ-ΟΧΙ ΣΤΟΝ ΙΣΛΑΜΟΦΑΣΙΣΜΟ

Η δίκη και καταδίκη του Αμπντουλχαλίμ Ντεντέ από το Εφετείο Κομοτηνής στις 17 του Σεπτεμβρίου 2002 επιβεβαιώνει το γεγονός ότι η πολιτική βία ενάντια στην τούρκικη μειονότητα έχει περάσει σε ένα νέο ανώτερο στάδιο και έχει γίνει πολύ πιο ύπουλη και επικίνδυνη. Μέχρι τώρα οι πιο μαχητικοί άνθρωποι της μειονότητας δοκίμαζαν πάνω τους αυτή τη βία με έναν λίγο - πολύ ανοιχτό τρόπο μέσα από την πίεση του αστυνομικού-κυπτικού μηχανισμού ή με τις αυτεπάγγελτες δικαστικές διώξεις.

Στη διάρκεια όλης αυτής της περιόδου η μειονότητα ήταν σε πολιτική εγρήγορση για να αντισταθεί σε αυτά τα χτυπήματα και να τα καταγγείλει παντού. Αυτή η εποχή αντιστοιχούσε και σε μια σχετική εγρήγορση κάποιων ελληνικών δημοκρατών και διεθνιστών.

Σήμερα τα χτυπήματα δίνονται κάτω από το αισιόδοξο πέπλο της ελληνοτουρκικής φιλίας, του αντιεθνικισμού, και των μειονοτικών δικαιωμάτων, και είναι "πνιχτά", δηλαδή φαίνονται ότι είναι απολίτικα και, ειδικά στην τελευταία περίπτωση, φαίνονται ότι είναι εκ των "ένδον", δηλαδή μέσα από την ίδια τη μειονότητα.

Σε αυτήν την τελευταία περίπτωση ανήκει η μήνυση που ασκήθηκε ενάντια στον Ντεντέ από έναν μειονοτικό ονόματι Καλήν Σαλήν.

Ο Ντεντέ καταδικάστηκε από το Εφετείο σε 4μηνες φυλάκιση με δυο κατηγορίες. Η μία, η βασική, ήταν για συκοφαντική δυσφήμιση και η δεύτερη για απλή εξύβριση.

Η υπόθεση έχει με συντομία ως εξής: Πριν 2 χρόνια σε μια συζήτηση για τη μειονοτική εκπαίδευση που είχε διοργανώσει το ΚΚΕ στο Πανεπιστήμιο Θράκης ο Ντεντέ είχε πάρει το λόγο και είχε καταγγείλει ότι τα πτυχία των δασκάλων-αποφοίτων της Ειδικής Παιδαγωγικής Ακαδημίας Θεσσαλονίκης, της γνωστής ΕΠΑΘ, δεν είναι έγκυρα χρησιμοποιώντας την εξής επιχειρηματολογία: Οι δάσκαλοι που διδάσκουν στα δημοτικά σχολεία όλης της χώρας είναι απόφοιτοι Λυκείου που στη συνέχεια πήγαν και σπούδασαν δύο χρόνια σε μια παιδαγωγική ακαδημία. Όμως οι δάσκαλοι που διδάσκουν στα δημοτικά της τούρκικης μειονότητας πήγαν στην ΕΠΑΘ αν και ήταν απόφοιτοι ιερατικών μουσουλμανικών σχολών. Σύμφωνα με το ίδιο το ελληνικό κράτος η αποφοίτηση από μια ιερατική σχολή ισοδυναμεί με την αποφοίτηση από την Τρίτη τάξη του γυμνασίου. Άρα, συμπεραίνει ο Ντεντέ, παράνομα οι απόφοιτοι των ιεροδιδασκαλείων γίνονται δεκτοί και παίρνουν πτυχία από την ΕΠΑΘ.

Ενώ στην αίθουσα υπήρχαν εκπρόσωποι των δασκάλων της ΕΠΑΘ και πολύς κόσμος από τη μειονότητα κα-

νείς δεν αντιπαρέθεσε στη θέση του Ντεντέ. Ούτε θα μπορούσε να αντιπαρεταθεί. Γιατί όλοι στη Θράκη ξέρουν ότι τα πτυχία της ΕΠΑΘ δεν είναι μόνο τυπικά υποβαθμισμένα, αλλά έχει και πρακτικά αποδειχτεί ότι οι δάσκαλοι που έχουν αποφοιτήσει από τις ιερατικές σχολές και στην συνέχεια από την ΕΠΑΘ έχουν ένα απαράδεκτα χαμηλό επίπεδο μόρφωσης σε σχέση με τις ανάγκες αυτής της δουλειάς. Αυτό το πράγμα έχει δημιουργήσει μεγάλες αντιθέσεις μέσα στη μειονότητα ενάντια στην ΕΠΑΘ και ενάντια στο σημερινό καθεστώς της πρωτοβάθμιας εκπαίδευσης για τη μειονότητα.

Ο Καλήν Σαλήν, δάσκαλος και απόφοιτος της ΕΠΑΘ, που ήταν στην αίθουσα και δεν μίλησε, απάντησε μετά από πολύ καιρό σε ένα τοπικό έντυπο με ένα κείμενο στο οποίο υπεράσπιζε τις ιερατικές σχολές και τους χοτζάδες που τις ίδρυσαν και περιέλουζε τον Ντεντέ με μια σειρά από χαρακτηρισμούς που ο καλύτερος ήταν η αγραμματοσύνη και ο χειρότερος "ζώον".

Ο Ντεντέ ανταπάντησε στον Καλήν Σαλήν σε μια σατυρική στήλη της εφημερίδας του "Θρακιανίν Σεσί" με ένα σύντομο περιπαιχτικό σχόλιο. Παίζοντας με την λέξη Καλήν, που σημαίνει Χοντρός στα τουρκικά, έγραψε ότι ένας Χοντροκέφαλος του επιτέθηκε μιλώντας για την αξία των ιερατικών σχολών, ενώ όφειλε να τοποθετηθεί στο ζήτημα της νομιμότητας και εγκυρότητας των πτυχίων της ΕΠΑΘ. Ο Ντεντέ τόνισε και εδώ τη θέση του ότι τα πτυχία αυτά δεν είναι έγκυρα, πράγμα που θα επιβεβαιωνόταν από μια προσφυγή στο Συμβούλιο της Επικρατείας.

Ύστερα από αυτή την απάντηση ο Καλήν έκανε μήνυση στον Ντεντέ για εξύβριση επειδή τον είπε χοντροκέφαλο και για συκοφαντική δυσφήμιση επειδή αμφισβήτησε την εγκυρότητα των πτυχίων της ΕΠΑΘ και του δικού του.

Ο Καλήν κέρδισε και τις δύο δίκες, την πρωτόδικη και την έφεση.

Η δίκη στο Εφετείο ήταν πολύ πιο σημαντική από την άποψη της πολύ καλύτερης προετοιμασίας της υπεράσπισης, και της πολύ πιο διεξοδικής και εξαντλητικής διαδικασίας. Αυτή η διαδικασία ήταν αρκετή για να κουρελιάσει όλο το νομικό κατασκευάσμα της πλευράς του Καλήν ως προς τις συγκεκριμένες κατηγορίες και ακόμα πιο πολύ για να αναδείξει το απόλυτο δίκιο του Ντεντέ στο ουσιαστικό ζήτημα της μειονοτικής παιδείας. Πραγματικά σε κανένα δικαστήριο δημοκρατικής χώρας δεν θα μπορούσε να σταθεί σαν εξύβριση ο χαρακτηρισμός χοντροκέφαλος στα πλαίσια μιας αμφίπλευρης δημόσιας πολιτικού χαρακτήρα πολεμικής. Ακόμα λιγότερο δεν θα μπορούσε να σταθεί σαν συκοφαντική δυσφήμιση η τεκμηριωμένη και μάλιστα μαζική αμφισβήτηση της εγκυρότητας των διπλωμάτων που παρέχει μια κρατική αρχή,

ειδικά σε μια χώρα σαν τη δικιά μας όπου η συζήτηση γύρω από την εγκυρότητα ορισμένων διπλωμάτων (π.χ των διπλωμάτων των ΤΕΙ που θέλουν να αναγνωρίζονται σαν διπλώματα ΑΕΙ) ήταν ως χθες από θυελλώδης έως βίαιη.

Κι όμως ο Ντεντέ καταδικάστηκε τελικά και για τις δυο αυτές κατηγορίες.

Είναι χαρακτηριστικό από αυτή την πλευρά και ίσως πρωτοφανές το εξής περιστατικό. Προς το τέλος της ακροαματικής διαδικασίας και αφού είχαν εξετασθεί οι μάρτυρες υπεράσπισης Δάμων Δαμιανός Ιμπράμ Ονσούνουγλου και Ηλίας Ζαφειρόπουλος και ενώ ο Ντεντέ είχε μόλις τελειώσει την σθεναρή του απολογία, ο πρόεδρος του δικαστηρίου κάλεσε τον μηνυτή να αποσύρει την μήνυση του εφόσον ο κατηγορούμενος αναγνώριζε ότι δεν είχε σκοπό να θίξει προσωπικά τον Καλήν. Ρώτησε τον Ντεντέ αν είναι διατεθειμένος να το δηλώσει αυτό επίσημα στο δικαστήριο και στην εφημερίδα του. Ο Ντεντέ απάντησε, και σωστά, ότι δεν έχει τίποτα προσωπικό με τον κατηγορούμενο και βεβαίως ήταν διατεθειμένος να κάνει μια τέτοια δήλωση. Ο μηνυτής απάντησε ότι δεν θέλει τίποτα παρακάτω από την καταδίκη του Ντεντέ. Στη συνέχεια αγόρευσε ο Εισαγγελέας που πρότεινε την απαλλαγή του Ντεντέ για τη βασική κατηγορία της συκοφαντικής δυσφήμισης. Τότε ο πρόεδρος κάλεσε τον μηνυτή για δεύτερη φορά και ακόμα πιο επίμονα να αποσύρει τη μήνυση. Κάλεσε ακόμα και τους δικηγόρους να πιέσουν σε αυτήν την κατεύθυνση. Εκείνοι δεν πίεσαν τον πελάτη τους και απάντησαν ότι δεν έχουν αντίρρηση, αλλά ότι για κάτι τέτοιο αρμόδιος να αποφασίσει είναι μόνο ο μηνυτής. Ο Καλήν επέμεινε για δεύτερη φορά ότι θέλει την καταδίκη του Ντεντέ.

Οι τοποθετήσεις των δικηγόρων ήταν σχετικά σύντομες γιατί τα επιχειρήματα είχαν εξαντληθεί στη διαδικασία της εξέτασης των μαρτύρων. Το δικαστήριο αποσύρθηκε και αποφάσισε με 2 ψήφους υπέρ και 1 κατά να καταδικάσει τον Ντεντέ. Το καταπληκτικό είναι ότι ίδιος ο πρόεδρος ψήφισε υπέρ της καταδίκης δικαιώνοντας την αδιαλλαξία του μηνυτή και ποδοπατώντας το δικό του κύρος!

Αυτή η στάση του προέδρου απέδειξε ότι αυτός δεν **μπορούσε σε καμία περίπτωση να δικαιώσει τον Ντεντέ με τρόπο που να τον φέρει σε σύγκρουση με τον μηνυτή. Η στάση του απέδειξε ότι έπρεπε οπωσδήποτε να ικανοποιηθούν οι διώκτες του Ντεντέ, αν και με τη λιγότερη δυνατή "αιματοχυσία".** Έχουμε κάθε λόγο να πιστεύουμε ότι αυτή δεν ήταν μια προσωπική στάση ενός προέδρου επαρχιακού δικαστηρίου, αλλά ότι και σε αυτήν την περίπτωση, όπως και κάθε φορά που κρίνονται στα δικαστήρια οι πολιτικές σχέσεις των εθνικών μειονοτήτων με το κράτος και με την επί-

σημη κρατική πολιτική το δικαστήριο υποτάχθηκε σε μια πολιτική βούληση που το ξεπερνάει και η οποία συνήθως είναι η βούληση του πραγματικού και μοναδικού υπουργείου για τις μειονότητες, του ελληνικού Υπουργείου Εξωτερικών.

Αυτό το συμπέρασμα επιβεβαιώνεται και ταυτόχρονα ερμηνεύεται πολιτικά από τις τελευταίες διώξεις που έχει υποστεί ο Ντεντέ. Και σε αυτήν εδώ την περίπτωση και σε μιαν άλλη που είναι σε εξέλιξη ο Ντεντέ έχει γίνει στόχος των ισλαμοφασιστών. Και σε αυτήν την περίπτωση και στην άλλη οι ισλαμοφασίστες προστατεύονται, εκπροσωπούνται πολιτικά και επιτίθενται στον αντίπαλό τους μέσω των ελληνικών σοβινιστών.

Σε αυτήν την περίπτωση ο Ντεντέ έγινε στόχος του ισλαμοσοβινιστικού μετώπου γιατί αμφισβήτησε το κύρος των ιεροσπουδαστηρίων και βαθύτερα την υπεροχή του ισλαμικού στοιχείου στην εκπαίδευση και κατά συνέπεια στην κουλτούρα της μειονότητας. Εδώ το μέτωπο εκδηλώθηκε με το ότι την ουσιαστική πολιτική μάχη ενάντια στον Ντεντέ στο δικαστήριο την έδωσε το ντουέτο των δικηγόρων του Καλήν με επικεφαλής τον παλιό χουντικό...

Η άλλη περίπτωση είναι ακόμα πιο σοβαρή και αποκαλυπτική. Εδώ ο Ντεντέ έγινε στόχος του ισλαμοσοβινιστικού μετώπου γιατί κατήγγειλε και ξεσκέπασε την απόπειρά του να εγκαταστήσει μέσα στη μειονότητα πολιτικούς πυρήνες του ισλαμοφασιστικού, τρομοκρατικού και παράνομου στην Τουρκία κόμματος IBDA-C. Η "Θρακιανίν Σεσί" του Ντεντέ αποκάλυψε ότι άνθρωποι του Δικτύου 21 έχουν πάρει υπό την προστασία τους τον καταζητούμενο στην Τουρκία για τρομοκρατικές πράξεις Ατσικάλιν, μέλος του IBDA-C, ο οποίος γράφει ισλαμοφασιστικά άρθρα στη φαιόκόκκινη φυλλάδα της Κομοτηνής "Αντιφωνητής". Οι άνθρωποι του "Αντιφωνητή", κατηγορήσαν τον Ντεντέ, ύστερα από μια σε βάρος του προβοκάτσια, ότι έστειλε τάχα μηνύματα των τούρκων "Γκριζών Λύκων" από το ραδιοφωνικό του σταθμό και πήγαν να τον καταγγείλουν στην αστυνομία. Ο Ντεντέ ξεσκέπασε την προβοκάτσια και αποκάλυψε την πράξη τους "χαφιεδισμό". Τότε αυτοί, με κάποιον Καραϊσκο του κάνανε μήνυση για συκοφαντική δυσφήμιση και κέρδισαν την πρωτόδικη δίκη, ανοίγοντας το δρόμο στον Καλήν. Σε αυτήν την δίκη επικεφαλής των δικηγόρων του "Αντιφωνητή" ήταν ο γνωστός για την υπόθεση Οτσαλάν σοβινιστής Φαϊλός Κρανιδιώτης.

Και στην υπόθεση Καλήν και στην υπόθεση του "Αντιφωνητή" οι επιθέσεις πήραν έναν χαρακτήρα διένεξης ανάμεσα σε πολίτες. Όμως στην ουσία είναι το κυρίαρχο πολιτικό καθεστώς που θίγεται από τις καταγγελίες του Ντε

ντέ και που τον χτυπάει μέσω υπεραντιδραστικών πολιτικών κύκλων και άδικων δικαστικών αποφάσεων. Όσο για τα χτυπήματα που του δίνει αυτά μεταφράζονται τελικά σε οικονομικά εξωτερικά χτυπήματα, ιδιαίτερα όταν ύστερα από μια ποινική καταδίκη ακολουθεί και μια αστική δίωξη, όπως στην περίπτωση του "Αντιφωνητή" και του Καλήν.

Αυτόν τον πόλεμο φθοράς τον ονομάζουμε "ήπια εξόντωση" και αντιστοιχεί ακριβώς στην πολιτική γραμμή και τις μεθόδους της νέας "ήπιας διπλωματίας" στις ελληνοτουρκικές σχέσεις.

Έχουμε γράψει πολλές φορές ότι ο βαθύτερος στόχος αυτής της διπλωματίας είναι η υπονόμηση των ευρωτουρκικών σχέσεων και η άνοδος στην εξουσία της γειτονικής χώρας των πιο αντιδραστικών αντιδυτικών, ρωσόφιλων και φιλο-ιρανικών πολιτικών δυνάμεων. Αυτό που φαίνεται σαν πολιτική ειρήνης με όλη την Τουρκία και μάλιστα σαν ακραία φιλοδυτική πολιτική είναι στην πραγματικότητα πολιτική ειρήνης μόνο με τις αντιδυτικές δυνάμεις της Τουρκίας. Η προηγούμενη ελληνική εξωτερική πολιτική, πολιτική της μετωπικής ρήξης με όλη την Τουρκία, είχε σα διακηρυγμένο στόχο να δημιουργεί διαρκώς ρήγματα ανάμεσα σε όλη την Τουρκία και τη Δύση. Η νέα πολιτική "της ειρήνης" αποβλέπει στο να μεταφερθεί το ρήγμα Δύσης - Ανατολής μέσα στην ίδια την Τουρκία, δηλαδή να τη διασπάσει για να ανεβάσει στην εξουσία τις φιλοανατολικές της δυνάμεις. Ο περίφημος εξευρωπαϊσμός-εκδημοκρατισμός της Τουρκίας που προωθεί η νέα πολιτική μέσω των πιέσεων της Ευρωπαϊκής Ένωσης είναι πάνω απ' όλα και τελικά η επιβολή του "δημοκρατικού" δικαιώματος να έρθουν στην εξουσία της γειτονικής χώρας οι ισλαμοφασίστες και οι κούρδοι σοσιαλφασίστες εθνοεκκαθαριστές. Και οι δύο αυτές αντιδυτικές δυνάμεις, ιδιαίτερα οι ισλαμοφασίστες της Τουρκίας έχουν σα χειρότερο εχθρό τους το κεμαλικό δυτικόφιλο κομμάτι της αστικής τάξης, που αρνείται απόλυτα στους ισλαμοφασίστες το δικαίωμα στην εξουσία. Αντίθετα ένα άλλο κομμάτι αστών προκειμένου να μπει η Τουρκία στην ευρωπαϊκή αγορά είναι διατεθειμένο για υποχωρήσεις στους ισλαμοφασίστες. Σε αυτό το κομμάτι πατάει το ελληνικό υπουργείο εξωτερικών για να ασκήσει την πολιτική του της "διείσδυσης και διάσπασης", όπως πατάει και στους αντιδυτικούς τούρκους σοβινιστές του Μπαχτσελί στους οποίους προσπαθεί να δώσει ανταλλάγματα στην Κύπρο.

Η κρατική πολιτική απέναντι στην τουρκική μειονότητα είναι μέρος αυτής της γενικότερης πολιτικής. Επειδή μάλιστα η μειονότητα είναι στην απόλυτη δικαιοδοσία του ελληνικού Υπουργείου Εξωτερικών προσφέρεται ιδανικά σαν εργαστήριο και σαν προπομπός αυτής της τελευταίας.

Εδώ λοιπόν μέσα στον βασανισμένο και με σύστημα κρατημένο στην καθυστέρηση μειονοτικό πληθυσμό επιχειρείται η καλλιέργεια του ισλαμοφασισμού και η επιβολή του σαν κυρίαρχου πολιτικού ρεύματος.

Ασφαλώς αυτή δεν είναι η μόνη περίπτωση στην οποία εκδηλώνεται η νέα πολιτική του ελληνικού κράτους. Το ότι αυτό το κράτος, το ακραία ορθόδοξο εκκλησιαστικό, αποφάσισε, με την συνηγορία ενός ορθοδοξοφασίστα Αρχιεπισκόπου, να χτίσει ισλαμικό τέμενος δεν είναι δείγμα ανεξιθρησκίας αλλά κρα-

τικής προστασίας και πολιτικής χρήσης του Ισλάμ για εσωτερικούς και κυρίως για διπλωματικούς σκοπούς. Αυτό αποδεικνύεται από το ότι αυτά τα ανοίγματα στο Ισλάμ γίνονται την ίδια στιγμή που οξύνονται οι σχέσεις της ελληνικής εκκλησίας με τις δυτικές χριστιανικές εκκλησίες και δυναμώνει διαρκώς στη χώρα, καθοδηγμένος από τα πάνω, ο ιδεολογικός και πολιτικός αντιδυτικισμός.

Εκείνο που κάνει την κατάσταση στη μειονότητα ξεχωριστή είναι ότι εδώ η πολιτική είναι πιο σφαιρική και έχει ήδη μετατραπεί σε πολιτικές συμμαχίες και σε βία.

Είναι κατ' αρχήν εδώ που βλέπει κανείς τον παλιό φασίστα να αγκαλιάζει τον αιώνιο του εχθρό, τον Τούρκο, επειδή δεν είναι πια ένας Τούρκος, αλλά ένας πολιτικός ισλαμιστής, δηλαδή ένας εχθρός της προόδου και της δημοκρατίας όσο είναι και ο ίδιος. Πολιτικά βλέπει απέναντί του έναν φανατικό ενάντια στη Δύση όπως είναι και ο ίδιος. Τελικά εδώ δεν είναι ο Έλληνας που δίνει το χέρι στον Τούρκο, είναι ο ορθοδοξοφασίστας που δίνει το χέρι στον ισλαμοφασίστα. Βέβαια εδώ στη Θράκη αυτή η ενότητα δεν είναι καθόλου ισότιμη. Την ηγεμονία την έχει ο πρώτος. Αυτός έχει την κρατική εξουσία, τη γνώση και το χρήμα και μάλιστα την έχει ιστορικά, την έχει "εκ κατασκευής". Γιατί η μήτρα του ισλαμοφασισμού είναι η κυριαρχία της κοινωνίας του Ισλάμ, δηλαδή η κυριαρχία της πολιτικής καθυστέρησης και της αντίδρασης πάνω στην σύγχρονη δημοκρατική κοινωνία των πολιτών, είτε πρόκειται για εκείνη των αστών, είτε για εκείνη των προλετάρων. Αλλά στη μειονότητα αυτή η κυριαρχία είναι θεσμοθετημένη από το ίδιο το ελληνικό κράτος από την πρώτη στιγμή της εξουσίας του πάνω στη μειονότητα. Είναι τα βενιζελικό κράτος που αναγνώρισε και επέβαλε και διεθνώς την αναγνώριση της τουρκικής μειονότητας της Θράκης αποκλειστικά σαν μουσουλμανικής. Είναι αυτή που ανέθεσε στους χοτζάδες την εκπαίδευσή της την ώρα που ο τουρκικός λαός μόλις είχε βγει από τη μεγάλη του αστική δημοκρατική επανάσταση ακριβώς ενάντια στην πολιτική και ιδεολογική κυριαρχία των χοτζάδων πάνω στις μάζες. Με αυτή του την πράξη το ελληνικό κράτος αποφάσισε να στρεβλώσει την πνευματική ανάπτυξη της μειονότητας για να πνίξει μέσα στην αμορφωσιά όχι μόνο κάθε ιδιαίτερη εθνική της συνείδηση, αλλά και κάθε δημοκρατικό πνεύμα και συνακόλουθα κάθε δημοκρατικό κίνημα για τα πολιτικά και κοινωνικά της δικαιώματα.

Με το πέρασμα των χρόνων αυτή η θεσμοθετημένη καθυστέρηση άρχισε να υποχωρεί κάτω από την πίεση και τις ανάγκες της σύγχρονης ζωής, και τελικά κάτω από την πίεση των πιο δημοκρατικών και φωτισμένων στοιχείων της μειονότητας. Η στάση του Ντεντέ δεν είναι μεμονωμένη. Εκφράζει κάτι πολύ ευρύτερο και βαθύ μέσα στη μειονότητα, αλλά και μέσα στην ελληνική κοινωνία. Αλλά ενώ αυτό το αίτημα για μια άλλη εκπαίδευση και κουλτούρα στη μειονότητα έχει φτάσει σήμερα στην άκρη του, η κρατική Ελλάδα έχει αρχίσει να κυριαρχείται από τις δυνάμεις της ιστορικής επιστροφής. Και όχι απλά επιστροφής. Εδώ δεν μιλάμε απλά για επιστροφή στο θρησκευτικό κράτος, εδώ μιλάμε για αναβίωση της βαρβαρότητας των θρησκευτικών πολέμων του μεσαιώ-

να για λογαριασμό των χειρότερων σύγχρονων ιμπεριαλισμών. Με αυτή την έννοια οι δημοκράτες δεν έχουν μπροστά τους απλά το γνωστό κράτος που κρατάει τη μειονότητα στην καθυστέρηση. Έχουν ένα κράτος που θέλει να κάνει εξωτερική πολιτική φασιστικοποιώντας τη μειονότητα, που θέλει μέσω αυτής να ενισχύσει τις ανάλογες τάσεις μέσα στη γειτονική χώρα και που τελικά θα ήθελε να χρησιμοποιήσει ένα πετυχημένο "πείραμα της Θράκης" για να δηλητηριάσει με το πνεύμα της "πολιτικής θρησκείας" όλη τη χώρα.

Να γιατί είναι τόσο αλλεπάλληλες, σκανδαλώδεις και ύπουλα εξοντωτικές οι διώξεις κατά του Ντεντέ και να γιατί η υποστήριξη του αφορά όλους τους δημοκράτες αυτής της χώρας.

Αυτή η υποστήριξη είναι πιο απαραίτητη από κάθε άλλη φορά. Γιατί από τη μεριά το σημερινό καθεστώς αξιοποιεί τις αυταπάτες της επίσημης Τουρκίας για την νέα ελληνική εξωτερική πολιτική και εξασφαλίζει μια ανοχή του τουρκικού προξενείου και μια μεγαλύτερη απομόνωση των θυμάτων του, ενώ από την άλλη εξασφαλίζει και την ανοχή των "καθεστωτικών" δημοκρατών που έχουν υπνωτιστεί από τη ψευδοδημοκρατική και τάχα αντιεθνικιστική φρασεολογία του Σημίτη και των φίλων του του ΣΥΝ και της ΑΕΚΑ.

Αυτή η διπλή δυσκολία έχει μέσα της δυο μεγάλα καλά.

Κατ' αρχήν υποχρεώνει τους δημοκράτες της μειονότητας να αναζητήσουν τη στήριξή τους με ακόμα μεγαλύτερη ένταση μέσα στην ίδια τη μειονότητα και ύστερα να διαλέξουν και να ελέγξουν τους πραγματικούς συμμάχους τους μέσα στον πλειονοτικό πληθυσμό, τοπικά και ευρύτερα. Άλλωστε αυτό ήδη έχουν ξεκινήσει να το κάνουν και είναι αυτό που τους δίνει την πολιτική τους ανεξαρτησία και το μεγάλο κύρος τους μέσα και έξω από τη μειονότητα. Δεν είναι τυχαίο ότι το ρεύμα των Ουσούνουλου -Ντεντέ, που εκφράζεται και μέσα από την Τούρκικη Μειονοτική Κί-

νηση, είχε από πάντα την πιο ανεξάρτητη στάση απέναντι στο τουρκικό προξενείο και ταυτόχρονα την πιο ανεξάρτητη στάση απέναντι στον ελληνικό κρατικό μηχανισμό και στα ελληνικά κόμματα.

Το άλλο μεγάλο καλό μέσα στη δυσκολία είναι ότι η νέα φιλο-ισλαμική πολιτική, όσο θα ξεδιπλώνεται θα έρχεται πιο εύκολα σε αντίθεση με τις διαθέσεις των ελλήνων δημοκρατών. Αντίθετα η προηγούμενη ανοιχτά αντιτουρκική πολιτική ξέσηκωνε πολύ εύκολα τα πανίσχυρα εθνικιστικά και τουρκόφοβα αντανაკλαστικά σε μια μάζα που πάντα αγνοούσε το βάθος των διακρατικών αντιθέσεων στην Κύπρο και στο Αιγαίο και έτσι δηλητηρίαζε και τους δημοκράτες. Για μια ολόκληρη περίοδο το να υποστηρίζει κανείς τη μειονότητα πέραγε σαν ίδιο με το να υπερασπίζει την Τουρκία. Τώρα θα είναι δύσκολο στους ίδιους ανθρώπους να ισχυρίζονται ότι όποιος θέλει σύγκρουση με το πολιτικό Ισλάμ θέλει το κακό της Ελλάδας. Αυτό βέβαια θα το ισχυρίζονται οι φαιοκόκκινοι στο όνομα του "δυτικού κινδύνου", αλλά αυτό θα είναι ένα αδύνατο επιχείρημα. Αντίθετα η πείρα των λαών τα τελευταία χρόνια όλο και περισσότερο διδάσκει ότι αυτοί που έσπειραν πολιτικά θρησκευτικά ρεύματα έδρεψαν παντού φασισμού και πολέμους.

Να γιατί η εποχή που έρχεται μπορεί να μετατρέψει αυτή τη νέα πολιτική ενάντια στην μειονότητα σε μια ευκαιρία για να ενταχθεί το δημοκρατικό κίνημα της μειονότητας σε ένα νέο βαθύτερο κίνημα για δημοκρατία και πρόοδο σε όλη τη χώρα. Ήδη είναι σημαντικό το γεγονός ότι πλατιοί δημοκράτες από την Κομοτηνή και την Αθήνα στάθηκαν στο πλευρό του Ντεντέ σαν δικηγόροι.

Κάθε πράγμα κρύβει μέσα του το αντίθετο του. Αυτοί που ξεκίνησαν τις διώξεις του Ντεντέ σήκωσαν μια πέτρα που τελικά θα πέσει στα πόδια τους.

ΚΑΤΑΔΙΚΗ ΤΗΣ ΕΛΛΑΔΑΣ ΓΙΑ ΤΟΝ ΜΟΥΦΤΗ

Στις καταδίκες που δέχεται το ελληνικό κράτος από την Ευρώπη για διαφθορά, κακοδιαχείριση πόρων και καταπάτηση των ανθρωπίνων δικαιωμάτων προστέθηκε, τελευταία, μια νέα καταδίκη. Έχει να κάνει με την κατάφορη καταπάτηση των εθνομειονοτικών δικαιωμάτων και συγκεκριμένα με την τιμωρία του μουφτή (θρησκευτικού αρχηγού) των τούρκων μουσουλμανικού θρησκευόμενου της Εξάνθης Μεχμέτ Αγγά από την ελληνική πολιτεία.

Ο Μεχμέτ Αγγά διορίστηκε τοποτηρητής στα 1990 κληρονομώντας το αξίωμα απ' τον πατέρα του. Τον Αύγουστο της ίδιας χρονιάς οι Τούρκοι μειονοτικοί της Εξάνθης τον εξέλεξαν ως μουφτή σύμφωνα με το σχετικό νόμο (Ν. 2345/1920). Το Δεκέμβρη όμως το ελληνικό κράτος με πραξικοπηματικό τρόπο απαγόρευσε την εκλογή για το παραπάνω αξίωμα και θεσμοθέτησε το διορισμό ύστερα από πρόταση επιτροπής μουσουλμάνων που επέλεγε ο περιφερειάρχης υπό την προεδρία του νομάρχη. Αντί λοιπόν του νόμιμου και σύμφωνα με τις διαθέσεις των πιστών εκλεγμένου θρησκευτικού άρχοντα το ελληνικό κράτος διόρισε έναν δικό του ψευτομουφτή, ενώ δίκασε και καταδίκασε τον πρώτο για αντιποίηση θρησκευτικής αρχής, γιατί συνέχιζε να υπογράφει θρησκευτικά διατάγματα.

Στη συνέχεια ο Μ. Αγγά κατέφυγε στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων με δύο προσφυγές που είχαν το εξής αποτέλεσμα: "Το Ευρωπαϊκό Δικαστήριο για τα Δικαιώματα του Ανθρώπου έχει την άποψη ότι το να τιμωρείται άτομο για το γεγονός και μόνο ότι ενήργησε ως θρησκευτικός ηγέτης μιας ομάδας που τον ακολούθησε πρόθυμα, δεν μπορεί να θεωρηθεί συμβατό με τις απαιτήσεις της θρησκευτικής πολυφωνίας σε μια δημοκρατική κοινωνία" (Ελευθεροτυπία, 19-10). Πρόκειται για στοιχειώδεις αρχές δημοκρατίας που θεωρείται φυσικό να καταπατούνται στη χώρα μας.

Κι ενώ φυλακίζεται ο θρησκευτικός εκπρόσωπος της τουρκικής μειονότητας, καταδικάζονται εξέχοντα στελέχη της επειδή αντιδρούν στην ισλαμοφασιστική κατεύθυνση της παιδείας και των υπόλοιπων θεσμών της μειονότητας που έντεχνα προωθεί το καθεστώς.

ΤΟ EBLUL ΣΤΗΝ ΕΛΛΑΔΑ

Ένας ισχυρός ευνοϊκός παράγοντας για τις δημοκρατικές διεκδικήσεις των εθνικών μειονοτήτων

Πριν από ένα μήνα, στις 15 του Νοέμβρη πραγματοποιήθηκε στη Θεσσαλονίκη, στο ξενοδοχείο Καψής, το πρώτο Συνέδριο της Ελληνικής Επιτροπής του EBLUL για τις μειονοτικές γλώσσες στην Ελλάδα. Το EBLUL που είναι συντομογραφία για το Ευρωπαϊκό Γραφείο για τις Λιγότερο Χρησιμοποιούμενες γλώσσες (European Bureau for Lesser Used Languages), είναι μια πανευρωπαϊκή μη κυβερνητική οργάνωση που ο βασικότερος της στόχος είναι η διαφύλαξη και η καλλιέργεια των μειονοτικών γλωσσών στα κράτη της Ευρώπης. Αυτή η οργάνωση έχει στενούς και θεσμοποιημένους δεσμούς με το Ευρωπαϊκό Κοινοβούλιο, την Κομισιόν και το Συμβούλιο της Ευρώπης. Δραστηριοποιείται παντού στις χώρες-μέλη της Ε.Ε, αλλά στην Ελλάδα δεν μπορούσε να εγκατασταθεί μέχρι πρόσφατα. Και δεν μπορούσε γιατί τέτοιου είδους θεσμικά αναγνωρισμένες οργανώσεις έχουν και θεσμικές δεσμεύσεις. Όποτε η EBLUL έκφραζε την πρόθεσή της της να ανακατευτεί στη χειρότερη από όλες τις γλωσσικές καταπίεσεις στην Ε.Ε, την καταπίεση των εθνικά Μακεδόνων ή των Βλάχων έπεφταν βαριές οι ελληνικές πιέσεις και απειλές, δηλαδή το γνωστό “εθνικό βέτο”.

Με τη νέα εξωτερική πολιτική αυτό το βέτο δεν είναι πια αναγκαίο για λόγους που έχουμε αναλύσει στο παρελθόν και ακόμα πιο διεξοδικά αναλύουμε σε μια σειρά άρθρα μας σε αυτό το φύλλο μας. Εδώ μόνο συνοπτικά λέμε πως από την ώρα που ήρθε στο Υπουργείο Εξωτερικών ο Γ. Παπανδρέου ήρθε και η ώρα μιας πιο λεπτής τακτικής απέναντι στις εθνικές μειονότητες, μιας τακτικής που θα επεδίδωκε να τις εντάξει στις ανάγκες της ελληνικής εξωτερικής πολιτικής. Αυτή η νέα τακτική απαιτεί σταμάτημα της προηγούμενης βίαιης καταπίεσης και πρώτα απ’ όλα της γλωσσικής καταπίεσης των εθνικών μειονοτήτων.

Μέσα σε αυτές τις νέες συνθήκες το EBLUL που στο μεταξύ είχε έρθει σε επαφή με τους εκπροσώπους των μειονοτήτων μπόρεσε να εγκατασταθεί στην Ελλάδα. Έτσι πραγματοποίησε μια συγκέντρωση στη Θεσσαλονίκη στα τέλη του Γενάρη του 2002, στη διάρκεια της οποίας όρισε μια Ελληνική Επιτροπή που θα το εκπροσωπεί. Τα μέλη αυτής της Επιτροπής είναι οι Θαν. Παρίσης και Πέτρος Καζίας, εθνικά Μακεδόνες και μέλη του Ουράνιου Τόξου, οι Ιμπράμ Ονσούνουγλου και Αμπντελχάλιμ Ντεντέ από την τούρκικη μειονότητα και οι Σωτήρης Μπλέτσας και Γ. Τσαμήτρος από τη μειονότητα των Βλάχων. Πρόεδρος της Ελληνικής Επιτροπής εκλέχτηκε ο Θανάσης Παρίσης. Παρατηρούμε ότι σε αυτή τη σύνθεση

δεν υπάρχουν προς το παρόν παράγοντες δεμένοι με τη σημερινή ηγεσία του ελληνικού υπουργείου και με τους μηχανισμούς του ΣΥΝ όπως είναι οι άνθρωποι του ΚΕΜΟ ή ο Δημητράς. Αυτό κάτι πρέπει να σημαίνει για τη φυσιογνωμία του EBLUL και της ελληνικής επιτροπής του.

Η δεύτερη κίνηση του EBLUL ήταν το συνέδριο στη Θεσσαλονίκη που αναφέραμε στην αρχή. Σε αυτό, δίπλα στην Ελληνική Επιτροπή έκανε την πρώτη της παρουσία μπροστά σε ένα πλατύ κοινό πε-

ρίπου 200 ανθρώπων, σε δημοσιογράφους και σε ακτιβιστές των εθνικών μειονοτήτων η ηγεσία του EBLUL με επικεφαλής τον σλοβένο Bojan Brezigar για να αναπτύξει τις θέσεις, το πρόγραμμα και τις δραστηριότητες του. Ταυτόχρονα ήταν στο πάνελ για να εκφράσουν τις θέσεις τους για τα ζητήματα των γλωσσικών μειονοτήτων και για τις σχέσεις τους με το EBLUL εκπρόσωποι του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου, της Κομισιόν και του Συμβουλίου της Ευρώπης. Ήταν επίσης ανακοινωμένος στο πρόγραμμα χαιρετισμός από το ΚΕΜΟ και χαιρετισμός από κάποιον Εκπρόσωπο του Ελληνικού Πολιτικού Κόσμου, που όπως μάθαμε αργότερα ήταν ο Πασχαλίδης ο οποίος δεν εμφανίστηκε.

Από τους υπόλοιπους πολιτικούς χώρους είχαν καλεστεί εκπρόσωποι από την ΑΕΚΑ και την ΟΑΚΚΕ. Από την πλευρά της ΟΑΚΚΕ συμμετείχε στις εργασίες και απηύθυνε χαιρετισμό στο Συνέδριο ο σύντροφος Ηλίας Ζαφειρόπουλος.

Όλες οι τοποθετήσεις που έγιναν στη διάρκεια της πολύωρης και δημοκρατικής συνεδριακής διαδικασίας έχουν μαγνητοφωνηθεί από τους διοργανωτές και κάποια στιγμή θα μπορούσαμε να δώσουμε στους αναγνώστες μας τα πιο σημαντικά αποσπάσματά τους.

Εδώ μόνο συμπυκνώνουμε τις πιο σημαντικές από τις εντυπώσεις και τα συμπεράσματά μας.

Κατ’ αρχήν μπορούσε κανείς να διαπιστώσει μέσα σε αυτήν την αίθουσα πόσος δρόμος έχει γίνει από τις εθνικές μειονότητες, ιδιαίτερα από το Ουράνιο Τόξο, για να αποκτήσει κύρος και δύναμη το πολιτικό τους κίνημα. Ανεξάρτητα από τους ελιγμούς και την στρατηγική της πολιτικής αντίδρασης που όλους και όλα θέλει να τα χρησιμοποιεί μπορούσε κανείς να διακρίνει τους δεσμούς αμοιβαίας εκτίμησης που έχουν διαμορφωθεί ανάμεσα σε ένα τμήμα του καταπιεσμένου λαού αυτής της χώρας και σε ένα από τα όργανα του ευρωπαϊκού δημοκρατισμού. Το ότι οι εθνικές μειονότητες έχουν κινήσει εδώ και χρόνια μόνες τους προς την Ε.Ε. και δεν αναζήτησαν γι’ αυτό τη μεσολάβηση του πολιτικού καθεστώτος και των εγκαθέτων του, έχει προσφέρει σε αυτές ανεξαρτησία, αυτοπεποίθηση και μια ευρύτητα πολιτικού ορίζοντα. Αυτά τα χαρακτηριστικά έχουν δώσει από την άλλη μεριά τη δυνατότητα στο EBLUL να κινηθεί ως τώρα χωρίς επώδυνες δουλειές και χωρίς αφερέγγυους μεσολαβητές. Επίσης του δίνουν στο μέλλον τη δυνατότητα να αποφύγει το ρόλο του ανοιχτού εξωτερικού σωτήρα, δηλαδή να αποφύγει να εκτεθεί στην ελληνική κοινή γνώμη σαν επεμβασίας και να αποτύχει.

Ένα από τα σημεία που ξεκαθάρισε ο Bojan Brezigar είναι ακριβώς αυτό το τελευταίο: ότι δεν είναι μέσα στις δυνατότητες του EBLUL να επιβάλει σεβασμό των γλωσσικών μειονοτικών δικαιωμάτων, είναι όμως μέσα στις υποχρεώσεις της το να προσπαθεί να πείσει τις κυβερνήσεις να σεβαστούν αυτά τα δικαιώματα. Αυτή η τοποθέτηση ήρθε σαν απάντηση σε μια σειρά καλοπροαίρετες ερωτήσεις και έμμεσες εκκλήσεις για πιο δραστήρια επέμβαση του Γραφείου στην κυβέρνηση.

Βεβαίως η πράξη της πειθούς στην προ-

κειμένη περίπτωση δεν στερείται καταναγκασμού. Και δεν υπάρχουν πολλοί αφελείς για να πιστέψουν ότι οποιαδήποτε κυβέρνηση της μεγαλοϊδεατικής Ελλάδας θα πειθόταν να εγκαταλείψει συνήθειες αιώνων από επιχειρήματα που δεν υποδηλώνουν τελικά βία. Και τι άλλο από βία είναι η πολιτική απομόνωση που συνεπάγεται για μια κυβέρνηση μια αρνητική έκθεση του Γραφείου στα Ευρωπαϊκά όργανα, ή μια μαρτυρία του στο Ευρωπαϊκό Δικαστήριο Ανθρωπίνων Δικαιωμάτων ή στο Συμβούλιο της Ευρώπης, στα οποία κάποιες εθνικές μειονότητες θα προσέφευγαν. Αυτού του είδους τις δυνατότητες το EBLUL τις έχει ήδη ασκήσει στη χώρα μας όταν έσωσε από τα νύχια των σοβινιστών και των Δικαστηρίων τον Σωτήρη Μπλέτσα, που τον μεταφέρανε σιδερόδεσμο και με συνοδεία στα κρατητήρια πριν λίγα χρόνια και τον δικάζανε σε εξοντωτικά πρόστιμα γιατί υπερασπίστηκε τη θέση ότι η βλάχικη γλώσσα δεν είναι ελληνική.

Αλλωστε αυτήν την ισχύ την έχουν αισθανθεί οι μειονότητες. Έτσι το άλλο πράγμα που έβλεπε και άκουγε μέσα σε αυτήν την αίθουσα ήταν μια απαίτηση, μια κραυγή για να διδάσκεται σωστά και να μιλιέται και να χρησιμοποιείται η γλώσσα των εθνικών μειονοτήτων, μια κραυγή τόσο έντονη όπως δεν την είχαμε ακούσει ποτέ προηγουμένα. Ιδιαίτερα μας έκανε εντύπωση το πάθος και ο παλμός των Βλάχων που αφού άκουσαν ψύχραιμα αρχικά τον κρατικό εγκάθετο να υπερασπίζει την ελληνικότητα της γλώσσας τους, καταχειροκρότησαν με γέλια και επιφανήματα ενθουσιασμού και μαζί τους όλη η αίθουσα τον δικό τους αυθεντικό εκπρόσωπο να μιλάει- μεταφραζόμενος σε μια γλώσσα της οποίας και ο πιο ιδιοφυής Έλληνας δεν θα καταλάβαινε ούτε λέξη. Ήταν φανερό οι μειονότητες έχουν ξεθαρρέψει και δεν θα κάτσουν όπως πριν, δεν θα δεχτούν να ζουν όπως πριν όταν υιώθουν ότι και άλλα μάτια βλέπουν το έγκλημα.

Το τρίτο γεγονός που πρέπει να αναφερθεί και που γεννάει και τις πιο πολλές σκέψεις δεν διαδραματίστηκε μέσα στην αίθουσα, αλλά έξω από αυτήν. Ενώ μέσα στην αίθουσα του ξενοδοχείου ζούσε κανείς σε μια δημοκρατική Ελλάδα έξω από το ξενοδοχείο έκανε διαδήλωση ο όχλος του Βελόπουλου φωνάζοντας συνθήματα ενάντια στους “εθνοπροδότες” και στους εχθρούς της “Μακεδονίας μας” που συνεδρίαζαν μέσα. Πρόκειται για τους ίδιους εκείνους ανθρώπους που πριν δυο βδομάδες είχαν διαλύσει το διεθνές Συνέδριο για το Φίλιππο. Τώρα δεν πέτυχαν κάτι ανάλογο, γιατί η επίσημη κρατική γραμμή ήταν αυτό το Συνέδριο να μην πειραχτεί. Ο όχλος έμεινε για μια ώρα και έφυγε και τα κανάλια πνίξαν το ζήτημα. Προφανώς ο Καρατζαφέρης και το βαθύ καθεστώς θα έκαναν στον Βελόπουλο τις κατάλληλες συστάσεις. Παρ’ όλα αυτά έμειναν μερικά φασιστάκια έξω από το ξενοδοχείο και όταν αποχωρούσε μετά το τέλος των εργασιών η δημοσιογράφος της Κομοτηνής Χούλια Εμίν την παρενόχλησαν. Θα μπορούσε να πει κανείς ότι ο όχλος αυτός είναι κατάλοιπο της προηγούμενης εποχής και ότι η νέα εποχή είναι οι εθνικές μειονότητες και το EBLUL που συνεδριάζουν στο κεντρικό ξενοδοχείο μιας πόλης που είναι το

κέντρο της πολιτικής αντίδρασης στην Ελλάδα. Όμως αυτή είναι μια φιλελεύθερη ονειροφантаσία. Ο όχλος του Βελόπουλου και του Καρατζαφέρη είναι δημιουργημένος της ίδιας εποχής και αποτελεί μια άλλη όψη της ίδιας πολιτικής που εγκαθιστά το EBLUL και τις εθνικές μειονότητες μέσα στο “Καψής”. Γιατί η αλήθεια της πολιτικής ισχύος βρίσκεται στα σοσιαλφασιστικά καθεστώτα εκεί που βρίσκεται ο “λαός”. Και ο “λαός” κρίνεται στον έλεγχο του δρόμου. Στο δρόμο λοιπόν στις 15 του Νοέμβρη ήταν ο “λαός” και ήταν τα ΜΑΤ που παρατεταγμένα μπροστά στην πόρτα του πολυτελούς ξενοδοχείου εμπόδιζαν αυτόν τον “λαό” να μπει μέσα και να τιμωρήσει τους “προστατευόμενους των Βρυξελλών”. Έτσι νοιώθουν όλοι οι αντισημίτες. Αυτή είναι η ψυχολογία αυτού του όχλου και του καθεστώτος που τους έφερε στο προσκήνιο.

Αν τα πράγματα ήταν πραγματικά καλά για τη δημοκρατία τότε θα ήταν μέσα στο ξενοδοχείο όλοι οι εκπρόσωποι του πραγματικού λαού, θα ήταν εκεί μέσα ο πραγματικός δημοκρατικός δρόμος και ο δρόμος της φταχολογιάς. Όμως εκεί δεν ήταν ούτε ένας εκπρόσωπος μαζικού πολιτικού κόμματος, ενώ περιβάλλει πάντα με το πιο αβυσσαλέο μίσος του τις εθνικές μειονότητες και τις ευρωπαϊκές τους κλίσεις ο πολιτικός κυρίαρχος του κάθε δρόμου και του κάθε όχλου, το ψευτοΚΚΕ. Αν υπήρχαν μέσα στην αίθουσα οι εκπρόσωποι ενός μαζικού δημοκρατισμού δεν θα υπήρχαν καθόλου τραμπούκοι απ’ έξω, ούτε θα χρειαζόταν καμιά αστυνομία να φυλάει τους μέσα. Στην πραγματικότητα οι μάζες σήμερα βρίσκονται όλο και πιο κοντά στον απ’ έξω όχλο και όλο και πιο μακριά από την εντός δημοκρατία.

Οι εθνικές μειονότητες δεν πρέπει να έχουν καμιά αυταπάτη. Όταν έρθει η ώρα της μεγάλης εκδίκησης που θα πάρουν οι “ανατολικοί φτωχοί” από την “αμαρτωλή και πλούσια Δύση”, τότε μέσα σε λίγες ώρες οι ίδιοι αυτοί που τώρα τελευταία με την άκρη των χειλιών τους αποκαλούν τους μακεδόνες με το όνομά τους θα τους πούνε γυφτοσκοπιανούς και από το πιο ακριβό ξενοδοχείο θα τους μεταφέρουν στην πιο άθλια φυλακή.

Το ζήτημα είναι αυτή η περίοδος του φαινομενικού δημοκρατισμού να αξιοποιηθεί στην πάλη για τον πραγματικό. Το ζήτημα δηλαδή δεν είναι τόσο να πειστεί η ευρωπαϊκή κοινή γνώμη για τη λίγη δημοκρατία στην Ελλάδα, όσο να πειστεί ο ίδιος ο ελληνικός λαός. Και να πειστεί σημαίνει όχι μόνο να δει με άλλο μάτι το εθνικό ζήτημα, αλλά κυρίως να συνδέσει την έλλειψη της πολιτικής δημοκρατίας με την υλική του εξαθλίωση. Σε τελευταία ανάλυση αυτό σημαίνει δέσιμο των εθνικών μειονοτήτων με ότι υπάρχει από δημοκρατικό εργατικό και λαϊκό κίνημα.

Το σχόλιο που έκανε ο σ. Ζαφειρόπουλος σε αυτήν την συγκέντρωση ήταν σε αυτήν την κατεύθυνση. “Δεν είναι δουλειά του EBLUL να σας προστατέψει, αυτή είναι δουλειά του ευρύτερου πολιτικού δημοκρατικού κινήματος στην Ελλάδα”. Πραγματικά όταν οι απ’ έξω δεν μπορούν να σώσουν κάποιον εντελώς τότε επιταχύνουν την εξόντωσή του από τους μέσα.

ΙΡΑΚ

ΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ ΗΠΑ ΣΤΟΝ ΤΡΙΤΟ ΚΟΣΜΟ ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΡΩΣΙΑΣ

Η στιγμή που περιμένουν τα αρπακτικά του σοσιαλισμού για να καταβροχθίσουν τη μισοαπομονωμένη χώρα της Μέσης Ανατολής πλησιάζει με γοργά βήματα. Αυτό καταδεικνύει η αποφασιστικότητα της αμερικανικής ηγεσίας να τελειώνει με το Σαντάμ Χουσεΐν που εκδηλώνεται όχι μόνο δια στόματος των εκπροσώπων της αλλά και μέσω της πορείας των στρατιωτικών προετοιμασιών. Κι ενώ η αμερικανική αστική τάξη έχει πειστεί για την αναγκαιότητα της επίθεσης, η Ρωσία, μέσα από περίπλοκους διπλωματικούς ελιγμούς και πιέσεις, κοντρολάρει τη στάση των αντιπάλων εμφανιζόμενη ως χώρα-ρυθμιστής των εξελίξεων.

Ένα από τα χαρακτηριστικά του ρωσικού ιμπεριαλισμού, που αποδεικνύει την ανωτερότητά του έναντι του αμερικανικού, είναι η ικανότητά του να κερδίζει νέα εδάφη βάζοντας τους ανταγωνιστές του να χτυπούν εξωτερικά την τρίτοκοσμική χώρα που είχε την ατυχία να βρεθεί στο δρόμο του για την παγκόσμια ηγεμονία. Στη συνέχεια, έχοντας παίξει και με τις δύο πλευρές της σύγκρουσης, εμφανίζεται ως προστάτης του θύματος και παίρνει αθόρυβα την εξουσία. Το παραπάνω σχέδιο σημείωσε μεγάλη επιτυχία εφαρμοζόμενο στη Σερβία, οδηγώντας την πτώση του σοβινιστή Μιλόσεβιτς και την επικράτηση του φιλορώσου Κοστόνιτσα, και στο Αφγανιστάν όπου μετά την πτώση των Ταλιμπάν πολιτικά κυριαρχούν οι δοσίλογοι της παλιάς κατοχής του Αφγανιστάν από τους ρώσους κατακτητές. Στην περίπτωση του Ιράκ, η Ρωσία φροντίζει να διατηρεί άριστες διπλωματικές και οικονομικές σχέσεις με το φασιστικό καθεστώς Χουσεΐν (ήδη το Ιράκ χρωστά πάνω από 8 δις δολάρια στους Ρώσους για αγορά όπλων από τον καιρό της Σοβιετικής Ένωσης) κερδίζοντας μακροπρόθεσμα πολιτικά οφέλη. Διαρκώς καταφέρεται ενάντια στα αμερικανικά σχέδια επίθεσης που δεν έχουν την έγκριση του ΟΗΕ, υπήρξε ο εμπνευστής των "έξυπνων" κυρώσεων ενώ γύρω στα τέλη Αυγούστου υπέγραψε πενταετή συμφωνία οικονομικής συνεργασίας με το Ιράκ ύψους 40 δις δολαρίων που αφορά τους τομείς πετρελαίων, γεωργίας, μεταφορών, ηλεκτρισμού κ.ά. Λίγες ημέρες όμως νωρίτερα, σύμφωνα με δημοσίευμα της κουρδικής εφημερίδας "Χαουλάτι": "Στις 12 Αυγούστου υψηλόβαθμος ρώσος αξιωματούχος συναντήθηκε με τον Σαντάμ στη Βαγδάτη και του πρότεινε "να σώσει αυτόν και την οικογένειά του, καθώς και τη χώρα του από τον πόλεμο και την καταστροφή". Επίσης, του υπενθύμισε την τύχη που είχε ο Σλόμπονταν Μιλόσεβιτς, ο οποίος δεν είχε δεχθεί να εγκαταλείψει τη χώρα του εγκαίρως" (Κ. Ελευθεροτυπία, 25-8). Τέτοιες κινήσεις αποκαλύπτουν τις πραγματικές επι-

διώξεις του Κρεμλίνου που είναι η με κάθε τρόπο κατάκτηση της πολιτικής εξουσίας στο Ιράκ και η ταυτόχρονη απομάκρυνση του εθνικιστή δικτάτορα.

Για να πετύχει κάτι τέτοιο, η Ρωσία έπρεπε να στρέψει τις ΗΠΑ ενάντια στο καθεστώς Σαντάμ και αυτό κατέστη δυνατό μετά την προβοκάτσια της 11 Σεπτεμβρίου. Η καλοστημένη αυτή αιματηρή κίνηση της Αλ-Κάιντα, που θα μπορούσε να έχει σχεδιαστεί μονάχα από μιλιταριστικές υπερδυνάμεις του διαμετρήματος της Ρωσίας, κατάφερε να στρέψει ταυτόχρονα τις ΗΠΑ ενάντια στον αραβικό κόσμο και τον αραβικό κόσμο, εξ' αιτίας της αμερικανικής απάντησης σε αυτό το κτύπημα, ενάντια στις ΗΠΑ. Οι αμερικανικές πετρελαϊκές εταιρείες ένιωσαν ότι τα συμβόλαια με τους άραβες, ιδιαίτερα με την μεγαλύτερη πετρελαϊκή πηγή του κόσμου, που είναι η Σαουδική Αραβία, απειλούνται. Στην προσπάθεια λοιπόν αναζήτησης νέων σταθερότερων ενεργειακών πηγών ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός αποφάσισε να τελειώνει με το πιο καθεστώς Σαντάμ. Ταυτόχρονα, η αμερικανική αστική τάξη άρχισε να παίρνει στα σοβαρά κάθε "πληροφορία" που οι διάφοροι εκπρόσωποι του σοσιαλισμισμού μέσα ή έξω απ' το αμερικανικό επιτελείο παρείχαν σε βάρος του Ιράκ για σχέσεις του με την αντιαμερικανική τρομοκρατία. Πιο συγκεκριμένα άρχισαν να διαρρέουν πληροφορίες, ότι η Αλ-Κάιντα λειτουργεί στρατόπεδο εκπαίδευσης στο βόρειο Ιράκ με τη βοήθεια φιλο-ιρανών και φιλο-ιρακινών ένοπλων ισλαμιστών. Οι Αμερικανοί, μη διαθέτοντας σοβαρά πολιτικά στηρίγματα στο Ιράκ, άρχισαν να πλευρίζουν τις αντιπολιτευόμενες στο Σαντάμ δυνάμεις, να τις χρηματοδοτούν και να τις οργανώνουν. Όμως, την επαύριο της "αλλαγής" η κατάσταση αναμένεται άσχημη για τους Αμερικανούς. Ένας εκπρόσωπος του Ιρακινού Εθνικού Κογκρέσου ονόματι Χασάν Αλ-Αουι δήλωσε ότι "τα κόμματα της αντιπολίτευσης παρά τις όποιες διαφωνίες μας, έχουμε πρόγραμμα για τα επόμενα δύο χρόνια, από τη στιγμή

που θα απομακρυνθεί ο Σαντάμ (...) Δεν πρόκειται όμως να συνεργαστούμε εάν οι Αμερικανοί απλώς τοποθετήσουν τους δικούς τους ανθρώπους στην κορυφή" (Κ. Ελευθεροτυπία, 22-9). Με λίγα λόγια η ηγεσία Μπους ετοιμάζεται να δείξει την ίδια οξυδέρκεια που έδειξε εξοπλίζοντας τους ρωσόδουλους της Βόρειας Συμμαχίας.

Φυσικά υπάρχει το πολιτικό εκείνο υπόβαθρο που θα αναδείξει τελικά μέσα σε συνθήκες "δημοκρατίας" τους εκφραστές της ρωσικής γραμμής, στην πραγματικότητα τα χειρότερα στοιχεία μέσα από το καθεστώς Χουσεΐν. Το υπόβαθρο φανερώνεται στην υιοθέτηση ενός αντιαμερικανισμού χιτλερικού τύπου, στην έξαρση του αντισημιτισμού και στη στροφή προς τον ισλαμισμό. Η ιδεολογία αυτή δηλητηριάζει το ιρακινό έθνος ιδιαίτερα την τελευταία δεκαετία. Είναι το εμπόριο και οι αναίτιες διαρκείς βρετανο-αμερικανικές αεροπορικές επιθέσεις στην αεράμυνα της χώρας που έδωσαν στον ιρακινό αντιπρόεδρο Ραμαντάν την πολιτική δυνατότητα, ανήμερα της μαύρης επετείου της σφαγής στους Πύργους, να ζητήσει από τους απανταχού άρπυγους "να πλήξουν έμψυχους και άψυχους στόχους των επιτιθέμενων όπου κι αν αυτά βρίσκονται", και τον ιρακινό Τύπο να χαρακτηρίσει τις επιθέσεις "τιμωρία του Αλλάχ" προς την Αμερική.

Η σχεδιαζόμενη επίθεση των ΗΠΑ δεν έχει πολιτική και ηθική δικαίωση μέσα στους δημοκρατικούς κανόνες της ειρηνικής συνύπαρξης μεταξύ των κρατών. Το 1991 η δυτική επέμβαση μπορούσε να στηριχθεί και στηρίχθηκε στην άδικη και κτηνώδη εισβολή του Ιράκ στο Κουβέϊτ. Σήμερα όμως οι ΗΠΑ δεν έχουν καμιά ανάλογη αιτία επέμβασης, ούτε δικαιολογία. Τώρα μιλάμε για σκέτο ιμπεριαλισμό και ποδοπάτηση του τρίτου κόσμου. Αυτή η αλαζονική και προσβλητική στάση έχουν προκαλέσει μια άνευ προηγουμένου έξαρση του αντιαμερικανισμού σε παγκόσμια κλίμακα, ακόμα και σε χώρες του ανεπτυγμένου δυτικού κόσμου όπου πραγματοποιήθηκαν μαζικές διαδηλώσεις των 150.000 ατόμων στο Λονδίνο, των 100.000 στη Ρώμη και στις άλλες πόλεις της Ιταλίας, στην Ισπανία και στις ίδιες τις ΗΠΑ. Βεβαίως παντού σε αυτές τον ηγεμονικό ρόλο τον παίζει ο σοσιαλισμός. Η Ρωσία τα θέλει όλα δικά της. Βάζει μπροστά τις ΗΠΑ για να γκρεμίσει τον Σαντάμ, η ίδια θα εξασφαλίσει τη διαδοχή, ενώ παντού στο κόσμο τα κνιτοειδή κάθε είδους θα κερδίζουν την κοινή γνώμη καταγγέλλοντας την

αμερικανική επίθεση. Ο αμερικανικός ιμπεριαλισμός, που μέσα στην παρακμή του διαθέτει την βλακωδέστερη ηγεσία όλων των εποχών, έχει καταντήσει ο μεγαλύτερος προβοκάτορας στην υπηρέσια της ρώσικης πολιτικής. Το αντιαμερικανικό, αντιδυτικό κλίμα κυριαρχεί βεβαίως πρώτα και καλύτερα στην Ελλάδα με τη συνειδητή και αμέριστη υποστήριξη του καθεστώτος. Η στάση της κυβέρνησης Σημίτη - Γ. Παπανδρέου έγκειται, όπως ακριβώς και της ρωσικής, από τη μια στη διακριτική προώθηση της επιχείρησής με την υπόσχεση παροχής στρατιωτικής βοήθειας προς το ΝΑΤΟ, και απ' την άλλη στην ιδεολογική υποστήριξη του ιρακινού φασισμού. Η κυβέρνηση Σημίτη ποτέ δεν εξέφρασε ξεκάθαρη θέση για τις κατηγορίες που διατυπώνει ο ΟΗΕ σχετικά με τα πραγματικά εγκλήματα του καθεστώτος του Σαντάμ Χουσεΐν στο εσωτερικό και το εξωτερικό, ούτε ενημέρωσε ποτέ γι' αυτές τον ελληνικό λαό. Πρόκειται για 16 αποφάσεις του ΟΗΕ οι οποίες καλούν το ιρακινό καθεστώς, μεταξύ άλλων, ν' αναγνωρίσει προηγούμενη απόφαση που κήρυττε παράνομη την εισβολή στο Κουβέϊτ, ν' αποδεχθεί την καταστροφή του χημικού και βιολογικού οπλοστασίου του υπό διεθνή επίβλεψη, να άρει την καταπίεση του ιρακινού λαού, να αποδεχθεί την είσοδο ανθρωπιστικών οργανώσεων και να σταματήσει να υποστηρίζει πολιτικά την τρομοκρατία, τις οποίες η Ελλάδα αρνείται να σχολιάσει (Εστία, 21-9) εναρμονιζόμενη πλήρως με τη στάση του "μεγάλου ορθόδοξου" αφεντικού.

Μέχρι πρόσφατα, έγνοια της Μόσχας ήταν να συντηρεί το μένος της Ουάσιγκτον για το Ιράκ και ταυτόχρονα να καθυστερεί την επίθεση μέχρις ότου αποκτήσει τη συγκατάθεση των δυτικών για μια επίθεση στον Καύκασο καθώς και τα κατάλληλα πολιτικά ερείσματα μέσα στις δυνάμεις της ιρακινής αντιπολίτευσης που θα της επιτρέψουν να προσδέσει τη ζωτική για την ενεργειακή ανεξαρτησία της Ευρώπης χώρα της Μέσης Ανατολής στο άρμα της.

Στα μέσα Σεπτεμβρίου, οι ήδη τεταμένες σχέσεις μεταξύ Ρωσίας και Γεωργίας χειροτέρευαν ακόμη περισσότερο. Με πρόσχημα την παραβίαση απόφασης του ΟΗΕ σχετικά με τα μέτρα πάταξης της τρομοκρατίας ο Πούτιν επέδωσε τελεσίγραφο πολέμου στη γεωργιανή κυβέρνηση αντιμετωπίζοντας τις αντιδράσεις των Αμερικανών (βλ. σχετικό άρθρο). Εκείνη την εποχή, οι Ηνωμένες Πολιτείες καλούσαν τον ΟΗΕ να δώ-

σει κάλυψη στη "δική τους" επιχείρηση, ενώ ο υπουργός εξωτερικών Πάουελ ζήτησε την έκδοση απόφασης όπου θα αναφέρεται η καταληκτική ημερομηνία της επικείμενης επίθεσης στο Ιράκ. Τότε όλες οι άλλες δυνάμεις που εμπλέκονται στη μεσανατολική κρίση έκαναν το παν για να πείσουν το Ιράκ να δεχθεί την επιστροφή των επιθεωρητών όπλων του ΟΗΕ. Η Ρωσία, η ισχυρότερη όλων, ενέργησε με σκοπό την άρση των αμερικανικών αντιρρήσεων για την επέμβαση στη Γεωργία στα πλαίσια του κοινού αντιτρομοκρατικού αγώνα. Υποσχέθηκε λοιπόν βοήθεια δεκάδων δις δολαρίων (16-9) ενώ η Σαουδική Αραβία δήλωσε πως θα διαθέσει τις βάσεις της για την επίθεση σε περίπτωση σχετικής απόφασης του ΟΗΕ. Τελικά το Ιράκ δέχτηκε την επιστροφή των επιθεωρητών "χωρίς προϋποθέσεις" κι έκλεισε ραντεβού για συνομιλίες. Οι ΗΠΑ, που έχουν σε όλη αυτή την υπόθεση στο πλευρό τους τον ρωσόφιλο Μπλερ, βλέποντας τα επιχειρήματά τους να καταρρέουν, συνέχισαν μόνες να μιλούν για την ανάγκη χρησιμοποίησης βίας κι άρχισαν να ετοιμάζουν προσχέδιο απόφασης του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ που θα περιλαμβάνει απειλή χρήσης βίας προς το Ιράκ. Εκείνη τη στιγμή το πρακτορείο "Ιντερφάξ" μεταδίδει δήλωση του ρώσου υπουργού άμυνας Σ. Ιβανόφ ότι: "Η θέση της Μόσχας αναφορικά με μια στρατιωτική επιχείρηση θα εξαρτηθεί από τις πληροφορίες που θα μας δώσει η αμερικανική πλευρά, αν το Ιράκ κατέχει τέτοια όπλα" (Ελευθεροτυπία, 20-9) Μ' αυτή τη δήλωση το Κρεμλίνο άφησε να εννοηθεί ότι υποβαθμίζει τη σημασία της ιρακινής κίνησης να δεχτεί χωρίς όρους τους επιθεωρητές κι ότι θα μπορούσε να υποστηρίξει και συνεπώς να κατοχυρώσει την αμερικανική θέση μέσα στο Συμβούλιο Ασφαλείας. **Το αποτέλεσμα ήταν, λίγες μέρες αργότερα, να συναινέσει ο αμερικανός υπουργός εξωτερικών στο ενδεχόμενο ρωσικής χρήσης βίας στη Γεωργία δηλώνοντας ότι η Μόσχα πρέπει μόνη της ν' αποφασίσει πώς θα κινηθεί.** Παρά την σημαντική κίνηση καλής θέλησης του Ιράκ, η αμερικανική κυβέρνηση συνέχισε με την ίδια ένταση την πολεμική της κι απαίτησε να υπάρξει πρώτα απόφαση του Συμβουλίου Ασφαλείας που θα καθορίζει την αποστολή των επιθεωρητών. Ακο-

ΙΣΤΟΡΙΚΗΣ ΣΗΜΑΣΙΑΣ ΕΚΔΟΣΗ ΤΟΥ ΒΑΣΙΚΟΥ ΒΙΒΛΙΟΥ ΤΟΥ Ι.Φ.ΦΑΛΜΕΡΑΙΕΡ ΑΠΟ ΤΗ "ΜΕΓΑΛΗ ΠΟΡΕΙΑ"

Ο τόμος που κρατάει στα χέρια του ο αναγνώστης είναι ο πρώτος ενός δίτομου βιβλίου που έχει χαράξει όσο κανένα άλλο την εικόνα που έχει το νεοελληνικό έθνος για τον εαυτό του.

Η μεγάλη του αξία βρίσκεται στο ότι αυτή την εικόνα την έχει χαράξει αρνητικά, δηλαδή ένα ολόκληρο έθνος αναγνωρίζει τον εαυτό του μόνο σε σύγκρουση με αυτό το βιβλίο. Ολόκληρη σχεδόν η διανομή του 170 χρόνια μετά τη συγγραφή αυτού του βιβλίου αισθάνεται την υποχρέωση να το ανατρέψει. Ο καθένας έχει και έναν κακό λόγο να πει και μια πέτρα να ρίξει. Μια ρεαλιστική ελπίδα για μια πανεπιστημιακή έδρα στις ιστορικές και φιλολογικές σπουδές ή μια καλή κρατική θέση στο χώρο του πολιτισμού προϋποθέτει κάποια συνεισφορά, έστω μικρή, έστω διακριτική, έστω για μια στιγμή μιας καριέρας σ' αυτή τη μακρόχρονη πανεθνική υποχρέωση.

Αν το έργο δεν καταδικαστεί "από τα δεξιά" ως ανθελληνικό, θα πρέπει να καταδικαστεί "από τα αριστερά" για ρατσιστική παρέκκλιση και για υποκειμενισμό. Αλλά μπορεί να καταδικαστεί και πιο ευρηματικά, πιο "ουδέτερα", σαν έργο που αφορά μόνο τη μελέτη του συγγραφέα και της εποχής του και όχι την εποχή για την οποία γράφει ο συγγραφέας, κοντολογίς σαν ανύπαρκτο.

Αυτή η διηνεκής δίκη και καταδίκη του έργου θα μπορούσε να είναι δημιουργική, αν ήταν έντιμη. Και θα ήταν έντιμη, αν δε γινόταν εκλεισμένων των θυρών και με τον κατηγορούμενο αιωνίως απόντα. Το οικοδόμημα που στήθηκε ενάντια σ' αυτό το βιβλίο, οικοδόμημα που μπορεί να συμπυκνωθεί στη φράση "δια-χρονική πολιτιστική συνέχεια του ελληνισμού", στερείται πνευματικής νομιμότητας.

Λέγοντας αυτό εννοούμε ότι για 170 ολόκληρα χρόνια αυτό το βιβλίο είναι άγνωστο όχι μόνο στο πλατύ κοινό, αλλά και στους περισσότερους ειδικούς.

Και είναι άγνωστο γιατί έμεινε ουσιαστικά αμετάφραστο. Με μια ηρωική προσπάθεια μεταφράστηκε πριν από δυο δεκαετίες μόνο μια συνοπτική επιχειρηματολογία του Φαλμεράιερ σε απάντηση των επιθέσεων που δέχτηκε αυτός ο τόμος όταν πρωτοεκδόθηκε. Πρόκειται για το έργο *Περί της Καταγωγής των Σημερινών Ελλήνων*.

Λέμε ηρωική, γιατί ο μεταφραστής αντιμετώπιστηκε περιφρονητικά από τους επίσημους ακαδημαϊκούς κύκλους και -το χειρότερο- κατηγορήθηκε ως ύποπτος για υποστήριξη του Φ., δηλαδή για "ανθελληνισμό", οπότε αποθαρρύνθηκε κάθε νέα απόπειρα για τη μετάφραση του βασικού έργου. Έτσι, συνέχισε να μένει καταχρονισμένο σε λίγα αντίτυπα γραμμένα στη γοτθική γραφή σε μερικές πανεπιστημιακές βιβλιοθήκες της Γερμανίας. Οι λίγοι από τους έλληνες επικριτές του που το έχουν μελετήσει έχουν αρνηθεί να μοιραστούν την ανάγνωσή του με το λαό τους. Έχουν συμπεριφερθεί σαν εκπρόσωποι μιας καθυστερημένης μάζας που δεν πρέπει να ξέρει, γιατί αν μάθει ίσως παρασυρθεί. Έτσι μόνο ειδικοί, εμβολιασμένοι με κρατικά έξοδα από το μικρόβιο της επιστημονικής αμφιβολίας, έχουν το δικαίωμα να πλησιάζουν "το τέρας", να το περιεργάζονται και ύστερα να γυρίζουν προς το πλήθος που στέκεται στις ρίζες του βουνού και να του λένε: "Ο Φαλμεράιερ είναι πάντα νεκρός. Μπορείτε να είστε περήφανοι για την καταγωγή και την κουλτούρα σας".

Αυτή η μυστική τελετή, που επαναλαμβάνεται κάθε τόσο για πάνω από ενάμιση αιώνα, συντηρεί τεχνητά την αυτοπεποίθηση ενός λαού, αλλά σημαίνει το τέλος κάθε πραγματικής επιστήμης της Ιστορίας σ' αυτή τη χώρα. Γιατί η επιστήμη, ειδικά η ιστορική, είναι πρώτ' απ' όλα δημοκρατική. Θέλει το άπλετο φως, την αβίαστη επικοινωνία και, πάνω απ' όλα, την πιο πλατιά συμμετοχή όλων των ανήσυχων για τα κοινωνικά και ιστορικά ζητήματα ανθρώπων και όλων των ειδικών στην έτσι κι αλλιώς ανελέητη επιστημονική διαμάχη, διαμάχη που έχει ένα μοναδικό όρο: την ισότητα των όπλων. Αν σε ένα τόσο κεντρικό θεωρητικό και πρακτικό ζήτημα όσο η ιστορική γέννηση αυτού του έθνους επικρατεί η επιστημονική ανεντιμότητα, η δειλία και η αντιδημοκρατία, πώς μπορεί να μην έχει δηλητηρια-

Δημοσιεύουμε παρακάτω ένα σημαντικό κείμενο ιστορικής ανάλυσης που έγραψε ο σ. Ηλίας Ζαφειρόπουλος σαν εισαγωγή εκ μέρους των εκδόσεων "Μεγάλη Πορεία" στο βιβλίο του Ι.Φ. Φαλμεράιερ "Ιστορία της χερσονήσου του Μορέως κατά το Μεσαίωνα".

στεί η ατμόσφαιρα παντού στις ανθρωπιστικές επιστήμες; Πώς είναι δυνατόν, αν δεν έχει δοθεί η ιδεολογική πάλη στο κεντρικό ζήτημα, να έχει δοθεί στα πιο περιφερειακά και στα πιο επιμέρους;

Αλλά η υπεραίωια φήμωση του Φαλμεράιερ δεν είναι ένα σκάνδαλο που αφορά μόνο τους επιστημονικούς κύκλους και την ιστορική επιστήμη στην Ελλάδα. Μάλιστα δεν αφορά κυρίως αυτούς, αφού δεν οφείλεται σ' αυτούς. Εδώ απλά το σκάνδαλο εκδηλώνεται με τον πιο ακραίο και χαρακτηριστικό τρόπο, όμως η πηγή του βρίσκεται στις ηγεμονικές εσωτερικές και διεθνείς πολιτικές δυνάμεις που σφράγισαν τη διαμόρφωση και την κατοπινή εξέλιξη του νεοελληνικού κράτους. Η ιστορική επιστήμη στην Ελλάδα, όσο μπόρεσε να υπάρξει σαν τέτοια, είτε στάθηκε σκλάβος της κρατικής πολιτικής, όπως έγινε με το ακαδημαϊκό της σκέλος, είτε υποτάχθηκε στις αλυσίδες της προκατάληψης τις οποίες χάλκευσε για όλο το έθνος η κρατική ιστοριογραφία και οι οποίοι, τελικά, έκαναν σχεδόν αδύνατο ακόμα και στους πιο φωτισμένους ανθρώπους να δραπετεύσουν από το σκληρό της πυρήνα.

Το ζήτημα λοιπόν είναι: πού βρίσκεται αυτός ο σκληρός πυρήνας; Ή, αλλιώς, σε ποιο σημείο η κρατική ιστοριογραφία αισθάνθηκε τόσο αδύναμη και τροφή απέναντί του; Ποια συλλογική ενοχή τη βαραίνει, για να κρατάει τον αντίπαλό της σ' ένα υπόγειο για κοντά δυο αιώνες; Δεν μπορεί να υπάρξει ποτέ μια τόσο συλλογική συνομοσία, ούτε θα μπορούσε να κρατήσει τόσο πολύ. Πρέπει να πρόκειται για κάτι ιδεολογικά πολύ βαθύ, τελικά για κάτι πολύ υλικό και, πιο συγκεκριμένα, για ένα διαρκώς αναεούμενο υλικό συμφέρον των τάξεων που έχουν την κρατική εξουσία σ' αυτήν εδώ τη χώρα.

Μια απάντηση σε πρώτο επίπεδο είναι ότι ο Φαλμεράιερ αρνείται στο νεοελληνικό έθνος το ηθικό δικαίωμα να θεωρεί τον εαυτό του απόγονο και κληρονόμο των αρχαίων Ελλήνων, δηλαδή ενός πολύ μεγάλου λαού.

Πραγματικά, το έργο του Φαλμεράιερ δεν αφήνει περιθώρια όχι μόνο στην πιο άμεση, στην πιο συναισθηματικά και ιδεολογικά ανυπόληπτη εκδοχή της ιστορικής συνέχειας, που είναι η φυλετική συνέχεια, δηλαδή η εξ αίματος, αλλά ούτε και στην πιο αφηρημένη, την ιδεολογικά λιγότερο στιγματισμένη εκδοχή της συνέχειας, που είναι η πολιτιστική.

Στο δίτομο αυτό έργο του ο Φαλμεράιερ καταπιάνεται με το να αποδείξει ότι έπαψαν ολότελα να ζουν στα χώματα όπου κάποτε είχαν μεγαλουργήσει τα αρχαιοελληνικά φύλα, ότι αυτά υπέστησαν φυσική εξόντωση από αλληπάλληλα κύματα νομαδικών λαών και ότι στο τέλος μιας περιόδου 10 αιώνων είχαν εγκατασταθεί εδώ σλάβοι, αλβανοί και μεταφερμένοι από τη Μικρασία ελληνοφώνοι βυζαντινοί πληθυσμοί. Αυτή η θεμελιακή φυλετική ανατροπή στάθηκε και στέκεται ολοένα και πιο δύσκολο να αμφισβητηθεί σοβαρά. Οι βασικοί αντίπαλοι του Φαλμεράιερ Zinkeisen, Koritar και Παπαρηγόπουλος επιχειρούν την αναίρεσή του κυρίως στο επίπεδο της ερμηνείας των ελάχιστων γι' αυτή τη σκοτεινή περίοδο του ελληνοβυζαντινού Μεσαίωνα ιστορικών πηγών, αλλά έμειναν πάντα ανίκανοι να απαντήσουν πειστικά στο πιο ζωντανό και συγκεκριμένο του επιχείρημα, που είναι τα σχεδόν αποκλειστικά σλάβικα και αλβανικά τοπωνύμια, ιδιαίτερα τα μικροτοπωνύμια του ελληνικού γεωγραφικού χώρου. Για να λύσει αυτό το πρόβλημα, το ελληνικό κράτος ανέπτυξε την "επιστήμη" της παραετυμολογίας, δηλαδή διέφθειρε την ιστορική γλωσσολογία και, για μεγαλύτερη (αποτελεσματικότητα) αποτελεσματικότητα, άλλαξε με τη βοήθεια των εθνολόγων του όλα τα βασικά τοπωνύμια της χώρας. Αλλά με τέτοια τεχνάσματα ησυχάζει μόνο η μέση ντόπια συνείδηση και όχι οι ειδικοί. Έτσι, η ελληνική κρατική ιδεολογία έχει βρει σαν το ύστατο κρησφύγετό της τη συνέχεια του πολιτισμού, στον πυρήνα της

οποίας ορθώνεται το επιχείρημα της συνέχειας της ελληνικής γλώσσας.

Για τον Φαλμεράιερ η νέα ελληνική γλώσσα είναι η γλώσσα που δίδαξε η βυζαντινή διοίκηση στους νέους πληθυσμούς μέσω της ορθόδοξης εκκλησίας και των μεταφερ-

μένων ελληνοφώνων βυζαντινών πληθυσμών. Η ορθόδοξη εκκλησία συνέχισε να παίζει ηγεμονικό ρόλο στα ζητήματα της κουλτούρας και στα χρόνια της οθωμανικής κυριαρχίας. Όμως σε κάθε περίοδο, απείδειξε ο Φ., η κουλτούρα του Βυζαντίου και της βυζαντινής ορθόδοξης εκκλησίας όχι μόνο δεν αποτέλεσε συνέχεια της αρχαίας ελληνικής, αλλά την τέλεια άρνησή της, μάλιστα την πιο ενεργητική της άρνηση, καθώς σήμαινε το ξερίζωμα με τη φωτιά και το σίδερο και με μια ατελείωτη βία και καταναγκασμό κάθε αρχαίας ελληνικής επιβίωσης στο χώρο της χερσονήσου. Ήταν μάλιστα το Βυζάντιο που διάλεξε συνειδητά να χρησιμοποιήσει τους εκχριστιανισμένους βαρβάρους προκειμένου να διεκπεραιώσει αυτό το θεάρεστο έργο. Το πόσο λίγο άλλωστε η ίδια ή η συγγενής γλώσσα μπορεί να ισοδυναμεί με ταύτιση ή συγγένεια στη γενική κουλτούρα το δείχνουν οι πελώριες πολιτιστικές διαφορές ξεχωριστών λαών που μιλούν την ίδια γλώσσα (όπως σήμερα την αγγλική ή τη γαλλική, που τη μιλούν ως κύρια γλώσσα τους μια σειρά αποικιοκρατούμενων ως χθες λαών της Αφρικής).

Όμως η αληθινή υπερηφάνη του Φ. απέναντι στους αντιπάλους του δε βρίσκεται στα επιμέρους μέτωπα της διένεξης με αυτούς. Χ βρίσκεται στην πειστικότητα της πρωτότυπης, μεγαλειώδους και συγκροτημένης σύνθεσης των ξεχωριστών ιστορικών, εθνολογικών και πολιτιστικών δεδομένων της επιστημονικής του έρευνας. Αλλά αυτή η σύνθεση υπάρχει ολοκληρωμένα μόνο σ' αυτό εδώ το βιβλίο και η δύναμή της μπορεί να γίνει φανερή μόνο σ' εκείνον που θα το διαβάσει. Μόνο μελετώντας αυτό το έργο μπορεί κανείς να κατανοήσει το βάρος των πληγμάτων που δέχεται ένας μύθος στον οποίο έχουν γαλουχηθεί όλοι οι σύγχρονοι Έλληνες και, κατά συνέπεια, να εξηγήσει την ψυχολογική τουλάχιστον πίεση που θα δεχτούν "αντιφρονούντες" μεταφραστές και εκδότες που θα τολμήσουν να δώσουν φωνή στον Φαλμεράιερ.

Όμως αυτή η δύναμη του κειμένου από μόνη της δεν εξηγεί γιατί εμφανίστηκαν ως τώρα τόσο λίγοι ή ήταν ανύπαρκτοι οι "αντιφρονούντες", γιατί τόσο υποταγή, γιατί αυτή η υπεραίωια δυστοκία στη μετάφραση και έκδοση ενός τόσο χαρακτηριστικού έργου. Μήπως δεν υπήρξαν χιλιάδες άνθρωποι σ' αυτή τη χώρα που ύψωσαν με τόλμη τη δικιά τους μειωθητική θέση ενάντια στην κυρίαρχη κρατική ιδεολογική και πολιτική γραμμή; Μήπως δεν έφτασαν να ανέβουν -έσχατη συνέπεια- στο εκτελεστικό απόσπασμα, επειδή στα λόγια και στην πράξη καταδίκασαν τον ελληνικό σοβινισμό και επεκτατισμό, ιδιαίτερα στο ζήτημα των δικαιωμάτων της μακεδονικής εθνικής μειονότητας; Δεν υπήρξαν σ' αυτή τη χώρα πάντα υπέροχα ευγενικοί άνθρωποι, απόλυτα αφοσιωμένοι στην υπόθεση της αλήθειας; Στο κάτω-κάτω, δεν ήταν μια σειρά επαναστατών της γενιάς του μεσοπολέμου, κυρίως ενός κόμματος που ανδρώθηκε εκεί, του προλεταριακού τότε ΚΚΕ, που υποστήριξαν με σθένος ότι η πηγή της διαμόρφωσης του νέου ελληνικού έθνους δε βρίσκεται στην αρχαία Ελλάδα, αλλά στα χρόνια του Βυζαντίου, δίνοντας έτσι ένα πρώτο πλήγμα στη θεωρία της "Συνέχειας";

Μπορεί μερικοί να σκεφτούν ότι ο μύθος της "Συνέχειας" είναι χρήσιμος, όπως όλες οι ταυτίσεις με κάποιο ανώτερο πρότυπο, και είναι γεγονός ότι όλοι οι λαοί είχαν πάντα τους δικούς τους ανυψωτικούς μύθους και ότι με τον ίδιο τρόπο συμπεριφέρθηκε κάθε σύγχρονο έθνος. Όπως ένας άνθρωπος στα παιδικά του χρόνια και στην εφηβεία του πρέπει οπωσδήποτε να δει στους γονείς του κάποιο μεγάλο, είτε το έχουν είτε όχι, έτσι μπορεί να του κάνει καλό και η ψευδαίσθηση μιας ηρωικής καταγωγής που αυτοί

Η συνέντευξη Τύπου της "Αντιναζιστικής Πρωτοβουλίας"

Η συνέντευξη ανακοινώθηκε, μόλις την προηγούμενη μέρα στις 7 Οκτώβρη με δελτίο Τύπου. Η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία εκπροσωπήθηκε στη συνέντευξη από τους Άννα Στάη, Κώστα Κούτελο και Ρένα Κούτελου.

Στη συνέντευξη καλέστηκαν οι ανταποκριτές του ελληνικού και του ξένου Τύπου, ραδιοφωνικοί σταθμοί και κανάλια. Από τα κανάλια και τους σταθμούς ανταποκρίθηκαν το MEGA, το STAR και ο ALPHA, ο ραδιοφωνικός σταθμός SKY. Από τις εφημερίδες ήρθαν ο συντάκτης της *Αυγής*, Κ. Πουλακίδας, δημοσιογράφος του *Ριζοσπάστη*, δημοσιογράφος από τη *Νίκη*, και δημοσιογράφος από την εφημερίδα *Βήμα*.

Από τους ανταποκριτές του ξένου τύπου ήρθαν εκπρόσωποι του Αθηναϊκού, του Γαλλικού και του Γερμανικού Πρακτορείου Ειδήσεων, ο κ. Ζαν Κοέν (από το Ράδιο Ισραήλ), και μία δημοσιογράφος από Πρακτορείο της Ταϊλάνδης.

Η συνέντευξη ξεκίνησε με την τοποθέτηση της Άννας Στάη για το φαινόμενο της συμμετοχής των ναζιστών στο ψηφοδέλτιο του Καρατζαφέρη. Η Άννα Στάη εξήγησε πως η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία διασταύρωσε την είδηση μέσα από τη σελίδα της Χρ. Αυγής στο Ίντερνετ, την εφημερίδα της Χρ. Αυγής, την εφημερίδα του Καρατζαφέρη και την επίσημη αναγγελία του ψηφοδελτίου του στη σελίδα του "ΛΑΟΣ" στο Ίντερνετ.

Στιγμάτισε τον τρόπο με τον οποίο ο Καρατζαφέρης αποκρυψε από το λαό το γεγονός της σύμπραξης του με τους ναζιστές της Χρ. Αυγής, αφού ποτέ δεν ανακοίνωσε ότι στο ψηφοδέλτιο συμμετέχουν τέσσερα μέλη της από τους οποίους μάλιστα ο ένας μέλος της Κεντρικής Επιτροπής. Αυτή η συμμετοχή αποκαλύφθηκε μόνο μέσα από την καταγγελία της Αντιναζιστικής Πρωτοβουλίας.

Περιέγραψε το ναζιστικό χαρακτήρα της "Χρ. Αυγής" που υπερασπίζει ανοιχτά τον Χίτλερ και τα ναζιστικά εγκλήματα και αναφέρθηκε σε αποσπάσματα από εφημερίδες και περιοδικά της Χρ. Αυγής. Επίσης, μίλησε για τις διαρκείς επιθέσεις βίας της Χρ. Αυγής ενάντια σε μετανάστες, δημοκράτες, νεολαίους, που οδήγησε και σε ποινική καταδίκη μελών της πρόσφατα.

Χαρακτήρισε σκάνδαλο ενάντια στην ευρωπαϊκή πρακτική τη νόμιμη λειτουργία στη χώρα μας μιας ναζιστικής οργάνωσης και επισήμανε τον κίνδυνο που υπάρχει για τη δημοκρατία από τη συνένωση ενός ναζιστικού πολιτικού σχηματισμού με ένα ευρύ πολιτικό ρεύμα όπως αυτό που αντιπροσωπεύει ο Καρατζαφέρης με πλατιά λαϊκή υποστήριξη. Αυτή η συμμετοχή θα ήταν ικανή να οδηγήσει στην ανάληψη νομαρχιακού αξιώματος από έναν ή και τους τέσσερις ανοιχτούς ναζιστές που συμμετείχαν στο ψηφοδέλτιο Καρατζαφέρη.

Αναφέρθηκε στις επίμονες προσπάθειες της Αντιναζιστικής Πρωτοβουλίας να ληφθούν μέτρα από την Πολιτεία ενάντια στη βία της Χρ. Αυγής και να τεθεί η ίδια η οργάνωση εκτός νόμου, προσπάθειες στις οποίες βρέθηκε χωρίς ουσιαστική υποστήριξη από τα κόμματα.

Τέλος, τόνισε ότι η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία ενημέρωσε ξεχωριστά όλους τους συνδυασμούς για τη συμμετοχή των ναζιστών στις εκλογές και τους κάλεσε να καταγγείλουν το γεγονός, αλλά κανένας δεν ανταποκρίθηκε (Να σημειωθεί εδώ ότι ως την ημερομηνία που δόθηκε η συνέντευξη δεν είχε ακόμα αντιδράσει ο Τζαννετάκος, ο οποίος ήταν και ο μοναδικός υποψήφιος που κατάγγειλε ανοιχτά και αποφασιστικά τη σύμπραξη ναζιστών - Καρατζαφέρη).

Κλείνοντας την τοποθέτησή της η Άννα Στάη κάλεσε τους παριστάμενους δημοσιογράφους να συμβάλλουν με τα μέσα που διαθέτουν στην καταδίκη των ναζιστών και να κάνουν πλατιά γνωστό το σκάνδαλο της συμμετοχής τους στις εκλογές.

Στη συνέχεια πήρε το λόγο η Ρένα Κούτελου, η οποία μίλησε για το υπόμνημα που κατάθεσε η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία στα αρμόδια υπουργεία και στον πρωθυπουργό ζητώντας την απαγόρευση των ναζιστών καθώς και για το νομοθετικό πλαίσιο που έχει θεσπιστεί ενάντια στις ναζιστικές οργανώσεις στη χώρα μας, στην Ευρώπη και διεθνώς.

Εξήγησε πως η χώρα μας έχει αναλάβει την υποχρέωση να θεσπίσει νόμο για την απαγόρευση της λειτουργίας των ναζιστικών οργανώσεων μετά την επικύρωση το 1970 της Διεθνούς Αντιρατσιστικής Σύμβασης του ΟΗΕ. Σε αυτά τα πλαίσια η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία αφού μελέτησε

Την Τρίτη 8 Οκτώβρη 2002, η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία έδωσε συνέντευξη Τύπου σε αίθουσα του ξενοδοχείου Παρκ (πεδίο Αρεως), με θέμα "Η συμμετοχή των ναζιστών στο ψηφοδέλτιο του Καρατζαφέρη και η σιωπή των κομμάτων".

σε πορείες διαμαρτυρίας ενάντια στις επεμβάσεις των Αμερικανών.

Στιγμάτισε το γεγονός ότι το "Κ"ΚΕ και ο ΣΥΝ, ακριβώς λόγω αυτών των κοινών θέσεων, δεν βάζουν ζήτημα νομιμότητας της Χρ. Αυγής

σε μια χώρα που έχει δώσει ποταμούς αίματος ενάντια στο ναζιστή κατακτητή.

Κλείνοντας την τοποθέτησή του ο Κ. Κούτελος διαπίστωσε ότι το γεγονός της ταύτισης των θέσεων σε συγκεκριμένα ζητήματα δίνει μία εξήγηση για την ανοχή που έχουν όλα τα κόμματα απέναντι στο ναζισμό της Χρ. Αυγής και που έχει σαν αποτέλεσμα την ασυδοσία της τελευταίας.

Ακολούθησαν ερωτήσεις των δημοσιογράφων γύρω από τα θέματα της συμμετοχής των ναζιστών στο συνδυασμό, του χαρακτήρα και της δράσης της Χρ. Αυγής. Η Άννα Στάη απαντώντας είπε ότι αυτό που ζητάει η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία από τα κόμματα και τους συνδυασμούς είναι να καταδικάσουν τον Καρατζαφέρη για τη συνεργασία του με τη νεοναζιστική οργάνωση και να καλέσουν τον κόσμο να μαυρίσει το ψηφοδέλτιο με τους ναζιστές. Διευκρίνισε ότι η Χρ. Αυγή δεν είναι μία γραφική ομάδα. Συμμετέχει στις εκλογές, έχει γραφεία σε όλες τις πόλεις, έντυπα, βιβλιοπωλεία, δισκοπωλείο, αναπτύσσει δράση στα σχολεία όπου οργανώνει νέους ανθρώπους. Επισήμανε τον κίνδυνο που παρουσιάζεται κάθε φορά που η Χρ. Αυγή βρίσκει διέξοδο σε ευρύτερες συνεργασίες όπως στις ευρωεκλογές του 1999 όπου σε κοινή κάθοδο με τον επίσης αντισημίτη Κ. Πλεύρη με το συνδυασμό "Πρώτη Γραμμή" πήρε 48.000 ψήφους. Η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία είχε καταγγείλει τη συμμετοχή των ναζιστών στις εκλογές με ανακοίνωση τύπου, επιστολή στον πρωθυπουργό και ενημέρωση των κομμάτων και των πολιτικών ομάδων του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου. Ενδεικτικά ανέφερε ότι στις ετήσιες διαδηλώσεις για τα Ίμια έχουν 300 άτομα και πάνω, ενώ η εφημερίδα τους πουλάει 800 φύλλα σύμφωνα με το Πρακτορείο Τύπου. Ο Κώστας Κούτελος αναφέρθηκε στα έντυπά τους, την εφημερίδα, το θεωρητικό περιοδικό "Χρ. Αυγή", το περιοδικό της νεολαίας "Αντεπίθεση", τον "Ελληνα Εργάτη" που εκδίδεται στην Καλαμάτα και το "Βόρειο Σέλας" που εκδίδεται στη Θεσσαλονίκη.

Σε σχέση με τις αντιδράσεις των συνδυασμών διευκρινίστηκε ότι έως εκείνη τη στιγμή ήταν μόνο σιωπή.

Σε ερώτηση για το αν το σύνθημα του Α. Παπανδρέου "Η Ελλάδα ανήκει στους Έλληνες" έχει σχέση με τη Χρ. Αυγή που λέει "Εξω οι Λαθρομετανάστες", η Άννα Στάη απάντησε ότι αυτό που χαρακτηρίζει τη Χρ. Αυγή είναι ο ανοιχτός ρατσισμός και ο Χίτλερ, θέσεις τις οποίες δεν έχουν τα κόμματα στην Ελλάδα. Υπάρχουν θέσεις όμως της Χρ. Αυγής που ταυτίζονται με τις θέσεις των κομμάτων ή μεγάλων τάσεων των κομμάτων, όπως η κοινή θέση υπέρ των σφαγών των Σέρβων, ενάντια στη Δύση, ενάντια στην Ευρώπη, ενάντια στην παγκοσμιοποίηση. Αυτή η ταύτιση εκφράστηκε και με συμμετοχή των ναζιστών σε πλατιές διαδηλώσεις για τα ίδια θέματα και αυτή εξηγεί το ότι το ναζιστικό αυτό απόσπασμα είναι σήμερα νόμιμο. Για πρώτη μάλιστα φορά μέσα από το συνδυασμό Καρατζαφέρη επιχειρείται η κατάληψη δημοσίων αξιωμάτων.

Η Άννα Στάη ανέφερε χαρακτηριστικά ότι στο δελτίο ειδήσεων του Σταρ όπου μιλούσε σαν καλεσμένη για το ίδιο θέμα, ο Βλαχάκος, υποψήφιος νομάρχης Πειραιά του Καρατζαφέρη, ρωτήθηκε από τον δημοσιογράφο Μανώλη Καψή, αν ενοχλείται από τη συμμετοχή των ναζιστών στο ψηφοδέλτιο. Ο Βλαχάκος απάντησε ότι ντρέπεται όχι για τους ναζιστές, οι οποίοι, όπως είπε ήταν δική του επιλογή, αλλά για τους υβριστές των ναζιστών. Στην ίδια εκπομπή όταν ο κ. Σοφιανόπουλος υποψήφιος νομάρχης Αθήνας του Καρατζαφέρη, ρωτήθηκε για το Ολοκαύτωμα είπε ότι αυτό αμφισβητείται.

Σε ερώτηση δημοσιογράφου που ζήτησε σχολιασμό της δήλωσης του Κ. Καραμανλή για "διαφορετικές προσεγγίσεις που υπάρχουν σε ότι αφορά το φαινόμενο του ναζισμού", η Άννα Στάη είπε ότι ο Καρατζαφέρης καλεί για δεύτερη φορά στην εξουσία τη "Χρ. Αυγή". Όταν ήταν βουλευτής της ΝΔ είχε πει ότι όταν έρθει η ΝΔ στην εξουσία, "αξίζει να δώσουμε στα παιδιά της "Χρ. Αυγής" ένα υπουργείο". Εκδηλώθηκαν αντιδράσεις και όταν ρωτήθηκε σχετικά ο Κ. Καραμανλής είπε: "Σε σχέση με το παρελθόν υπάρχουν διαφορετικές προσεγγίσεις". Αυτά είπε ο Κ. Κα-

το χαρακτήρα της Χρ. Αυγής και αφού διαπίστωσε ότι πρόκειται για μία ανοιχτά ναζιστική οργάνωση η οποία έχει σαν κέντρο της δράσης της τη βία, ετοίμασε ένα υπόμνημα όπου περιέλαβε όλα τα δημοκρατικά και νομικά επιχειρήματα εναντίον της νομιμότητας των ναζιστών καθώς και φάκελο με στοιχεία για το χαρακτήρα και τη δράση της Χρ. Αυγής. Το υπόμνημα αυτό κατατέθηκε το 1998 στο υπουργείο Δικαιοσύνης, στο υπουργείο Δημόσιας Τάξης και στον πρωθυπουργό με αίτημα να τεθεί εκτός νόμου η Χρ. Αυγή. Μετά την πάροδο πέντε μηνών δεν υπήρξε καμία απολύτως απάντηση από τον υπουργό και με νέα επιστολή της η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία διαμαρτυρήθηκε για την περιφρονητική στάση απέναντι σ' ένα αίτημα πολιτών. Και πάλι δεν υπήρξε καμία απάντηση. Επιστολή διαμαρτυρίας στάλθηκε και στον πρωθυπουργό χωρίς καμία τύχη. Τότε η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία απευθύνθηκε στο Συνήγορο του Πολίτη στα τέλη Φεβρουαρίου 1999. Ο Συνήγορος του Πολίτη έστειλε αμέσως μία επιστολή στο υπουργείο στην οποία τόνιζε ότι είναι συνταγματικό και δημοκρατικό δικαίωμα των πολιτών να λαμβάνουν αιτιολογημένη απάντηση στα αιτήματά τους απέναντι στη διοίκηση στο εύλογο χρονικό διάστημα του ενός μήνα. Ύστερα από αυτή την παρέμβαση, και αφού πέρασε ένας χρόνος από την υποβολή του υπομνήματος, το υπουργείο Δικαιοσύνης έστειλε την απάντησή του στο "Συνήγορο του Πολίτη" και όχι στην Αντιναζιστική Πρωτοβουλία. Ο Συνήγορος του Πολίτη ανέλαβε την πρωτοβουλία να κοινοποιήσει στην Αντιναζιστική το έγγραφο του υπουργείου το οποίο μέσα σε λίγες σειρές αρνιόταν οποιαδήποτε παρέμβαση και πρότεινε στην Αντιναζιστική Πρωτοβουλία να ζητήσει την απαγόρευση των ναζιστών από τα δικαστήρια (!) Απέναντι στην περιφρονητική αυτή συμπεριφορά του υπουργείου υπήρξε αντίδραση από το Συνήγορο του Πολίτη με νέο έγγραφο του προς το γραφείο του υπουργού. Στο έγγραφο αυτό γινόταν η εξής επισήμανση: "**το γεγονός ότι υποδεικνύεται στους ενδιαφερόμενους συγκεκριμένη διαδικασία επίλυσης του αιτήματός τους, δηλαδή η προσφυγή στη δικαιοσύνη, ενισχύει το επιχείρημα ότι ήταν εφικτή μέσα στο πλαίσιο της νομιμότητας, η εμπρόθεσμη απάντηση**". Το υπουργείο αναγνώρισε έμμεσα τη βασιμότητα του αιτήματος για την απαγόρευση των ναζιστών, αφού υποδείξει τρόπο δράσης για την ικανοποίησή του αιτήματος χωρίς να προβάλλει οποιαδήποτε ένσταση ότι η απαγόρευση των ναζιστών αντιβαίνει στη δημοκρατική νομιμότητα. Παρ' όλ' αυτά το ίδιο το αίτημα αγνοήθηκε επιδεικτικά.

Τέλος, η Ρένα Κούτελου αναφέρθηκε στην ευρωπαϊκή πρακτική η οποία είναι να απαγορεύουν οι κυβερνήσεις με νομοθετικά και διοικητικά μέτρα τη λειτουργία και δράση των ναζιστικών οργανώσεων με πρόσφατο παράδειγμα την Union Radical (Ουνιόν Ραντικάλ), μίας γαλλικής οργάνωσης που είχε στόχο να ομοσπονδιοποιήσει τις διάφορες ακροδεξιές και νεοναζιστικές οργανώσεις και τέθηκε εκτός νόμου από τη γαλλική κυβέρνηση.

Το λόγο πήρε στη συνέχεια ο Κώστας Κούτελος ο οποίος ανέλυσε τα αίτια της ανοχής που δείχνουν τα πολιτικά κόμματα απέναντι στο ναζισμό.

Ο Κ. Κούτελος αναφέρθηκε στο διεθνές φαινόμενο της ταυτότητας πολιτικών θέσεων μεταξύ των ναζιστών και ενός τμήματος της λεγόμενης αριστεράς. Μέσα από τα έντυπα της "Χρ. Αυγής" ανάδειξε τέτοιες αναφορές, όπως η υποστήριξη του μετώπου των ναζιστών του Μπαρκασόφ και των "κομμουνιστών" του Γκενάντι Ζιουγκάνοφ στη Ρωσία και το πλασάρισμα της φωτογραφίας του Τσε Γκεβάρα με τον γοτθικό σταυρό στον μερέ. Επισήμανε ότι καλλιεργείται στη χώρα μας ένα πολιτικό και ιδεολογικό υπόστρωμα που σε πολλά σημεία του διασταυρώνεται με τις θέσεις των ναζιστών σε μία σειρά ζητημάτων της εξωτερικής και της εσωτερικής πολιτικής, και αυτό το φαινόμενο συναντιέται ιδιαίτερα στο χώρο της λεγόμενης αριστεράς όπου υπάρχει ταύτιση με τον αντιαμερικανισμό και αντιευρωπαϊσμό που προτάσσουν οι ναζιστές. Έγινε αναφορά σε κοινές θέσεις που εκφράστηκαν για το ζήτημα της Σερβίας και του Κόσοβου, όπως και στη συμμετοχή των ναζιστών

ΙΡΑΚ: ΕΠΙΘΕΣΗ ΤΩΝ ΗΠΑ ΣΤΟΝ ΤΡΙΤΟ ΚΟΣΜΟ ΥΠΕΡ ΤΗΣ ΡΩΣΙΑΣ

συνέχεια από τη σελ. 36

λούθησαν νέες αμερικανο-βρετανικές επιθέσεις κατά στόχων της ιρακινής αεράμυνας και μάλιστα μία απ' αυτές έπληξε σύστημα ραντάρ του πολιτικού αεροδρομίου της Βασόρα.

Στα τέλη Σεπτέμβρη ξεκίνησαν οι συνομιλίες της ιρακινής κυβέρνησης με τον ΟΗΕ που κατέληξαν στη συμφωνία της Βιέννης (1-10). Σύμφωνα με τον επικεφαλής της επιτροπής επιθεωρητών, Χανς Μπλιξ, η ιρακινή πλευρά αποδέχτηκε όλα τα δικαιώματα επιθεωρήσεων που καθορίζουν προηγούμενες αποφάσεις του ΟΗΕ και παρέδωσε τις ηλεκτρονικές καταγραφές από συστήματα παρακολούθησης του ΟΗΕ στα οποία ο οργανισμός δεν είχε πρόσβαση από το 1998. Ο αμερικανός υπουργός εξωτερικών Πάουελ απάντησε πως χρειάζεται νέα απόφαση του Σ.Α. που θα θέτει όρους για να επιστρέψουν οι επιθεωρητές στο Ιράκ. Η διαλλακτική γαλλική θέση συνίσταται στην υποστήριξη δύο αποφάσεων εκ των οποίων η πρώτη να θέτει όρους στο Ιράκ και η δεύτερη να καλεί ενδεχομένως σε στρατιωτική δράση στην περίπτωση που οι όροι αυτοί παραβιαστούν. Η Ρωσία, που έως τότε τασσόταν κατηγορηματικά ενάντια σε μια νέα απόφαση, εμφανίστηκε ανοιχτή σε μια τέτοια προοπτική χωρίς ωστόσο να ξεκαθαρίζει εάν προσεγγίζει την αμερικανική πρόταση (μία απόφαση που να εξουσιοδοτεί κράτη-μέλη να προβούν σε στρατιωτική βία) ή τη γαλλική (Ελευθεροτυπία, 3-10). Στόχος της ήταν να σχηματιστεί ένα σκληρό αντι-Σαντάμ μέτωπο μέσα στο Σ.Α. χωρίς η ίδια να πάρει ξεκάθαρη θέση, εκθέτοντας Βρετανία και ΗΠΑ. Αυτό της επέτρεψε ένα εικοσιτετράωρο αργότερα, μόλις ο Μπους κάλεσε τον ΟΗΕ να αποδεχτεί την πρότασή του κι αφού επανέλαβε τις αεροπορικές επιθέσεις, να ξαναγυρίσει στη αρχική της θέση και να δηλώσει δια στόματος του υφυπουργού εξωτερικών Σαλτάνοφ ότι «εμείς πιστεύουμε πως ήδη υπάρχει επαρκής νομική βάση για την επανέναρξη των επιθεωρήσεων» (4-10). Την επομένη, το Συμβούλιο Ασφαλείας ανέβαλε την επίσκεψη των επιθεωρητών συναντώντας την «αντίδραση» της Μόσχας που ζήτησε την άμεση επιστροφή τους.

Κι ενώ ο αμερικανός πρόεδρος τόνιζε το αναπόφευκτο ενός πολέμου και την έλλειψη εδάφους για διαπραγματεύσεις με το Σαντάμ, σε μια προσπάθεια να κερδίσει την υποστήριξη του Κογκρέσου, ο πρεσβευτής του Ιράκ στον ΟΗΕ, Μοχάμεντ Αλντούρι, άφηνε κατάπληκτη τη διεθνή κοινότητα λέγοντας ότι η χώρα του προτίθεται να εξετάσει οποιαδήποτε απόφαση του Συμβουλίου, συμπεριλαμβανομένης της αμερικανοβρετανικής. Αυτή η δήλωση προκάλεσε την προσωρινή αναδίπλωση του Μπους, ο οποίος φρόντισε να εξηγήσει πως η στρατιωτική δράση δεν είναι πλέον αναπότρεπτη. Στη συνέχεια, ο Μπους έλαβε το «πράσινο φως» από τη Βουλή και τη Γερουσία

για την ανάληψη στρατιωτικής δράσης προκειμένου να επιβάλει την εξάλειψη των ιρακινών όπλων μαζικής καταστροφής. Η πλειονότητα των Δημοκρατικών στη Βουλή καταψήφισε την απόφαση, όχι όμως και ο κοινοβουλευτικός εκπρόσωπος Ντικ Γκέκχαρντ που βοήθησε να γραφεί το κείμενο. Η τροποποιημένη απόφαση σημείωνε την ανάγκη εξάντλησης όλων των διπλωματικών μέσων και, το σημαντικότερο, καταδίκασε τον πλήρη παραμερισμό του ΟΗΕ από την αμερικανική κυβέρνηση. Αυτό ήταν το νόημα της έκθεσης Τένετ που κατατέθηκε μια μέρα νωρίτερα στη Γερουσία και απέκλειε τη διεξαγωγή τρομοκρατικών επιθέσεων με συμβατικά ή χημικά όπλα από το Ιράκ καθώς και την πρωτοβουλία επίθεσης από μέρος του. Δηλαδή η έκθεση Τένετ δεν γράφτηκε για να εμποδίσει την επίθεση στο Ιράκ, αλλά για να εμποδίσει τις ΗΠΑ να δουν τόσο επικίνδυνο το Ιράκ ώστε να βαδίσουν μόνες τους χωρίς τον ΟΗΕ εναντίον του. Έτσι η συνεργασία με τον ΟΗΕ, δηλαδή με το ρωσοκινεζικό άξονα, κρίθηκε λοιπόν απαραίτητη. Με την υποστήριξη του Κογκρέσου στη σκληρή γραμμή οι ΗΠΑ απέκτησαν πλέον ενιαία στάση κι έσπευσαν να την υποβάλουν στο Σ.Α. των Ηνωμένων Εθνών. Πολύτιμη υπήρξε η παρότρυνση του ρώσου προέδρου ο οποίος, σε συνάντησή με το βρετανό ομόλογό του, τόνισε: «Δεν αποκλείουμε το ενδεχόμενο να καταλήξουμε σε κάποια συντονισμένη απόφαση με τη μορφή απόφασης του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ» (Ελευθεροτυπία, 12-10).

Ακολούθησαν νέες πιέσεις των μόνιμων μελών του Συμβουλίου προς τις ΗΠΑ που κατέληξαν στη σύνταξη συμβιβαστικής πρότασης σύμφωνα με την οποία το Σ.Α. πρέπει υποχρεωτικά, σε περίπτωση μη συμμόρφωσης του Σαντάμ με μια πρώτη απόφαση, να κινηθεί ψηφοφορία για την εξουσιοδότηση χρήσης βίας. Αυτό το σχέδιο απόφασης κέρδισε την υποστήριξη όλων των μόνιμων μελών πλην της Κίνας. Τότε ο Λευκός Οίκος κατήγγειλε ξαφνικά το υποτελές στο Πεκίνο σοσιαλφασιστικό καθεστώς της Β. Κορέας για παραβίαση της συνθήκης μη διάδοσης πυρηνικών όπλων του '94. Στη συνέχεια επιχείρησε να αναδιπλωθεί με την παρατήρηση της προεδρικής συμβούλου Ράις ότι «θα ήταν λάθος να συγκρίνεται η περίπτωση της Βόρειας Κορέας με αυτήν του Ιράκ», παρότι ανώτατοι αξιωματούχοι της Β. Κορέας παραδέχτηκαν το γεγονός. Το μήνυμα προς το Πεκίνο ήταν σαφές: «υποστηρίξτε την πρότασή μας κατά του κοινού εχθρού». Στις 23-10 κατατέθηκε η αναθεωρημένη αμερικανική πρόταση που εκτός των άλλων ορίζει τη χρήση δυνάμεων ασφαλείας του ΟΗΕ ή μελών του για να παρέχουν προστασία στους επιθεωρητές και την εξουσιοδότηση ανάληψης στρατιωτικής δράσης με μόνη αφορμή την «παράφορη παραβίαση» των αποφάσεων του ΟΗΕ απ' το Ιράκ. Μονάχα η Βρετανία υποστήριξε το σχέδιο. Η δε Ρωσία τρέναρε τις διαπραγματεύσεις εκβιάζοντας να πετύχει το λύσιμο των χεριών της στον Καύκα-

σο και ταυτόχρονα να αποκτήσει τις προϋποθέσεις που θα οδηγήσουν σε μια σίγουρη επιτυχία του εγχειρήματος υπέρ της. Όπως δήλωσε ο υφυπουργός εξωτερικών Φεντότοφ: «Μια γρήγορη προώθηση του σχεδίου προς ψήφιση θα ήταν αντιπαραγωγική» (25-10).

Τότε ήρθε η προβοκάτσια με τους Τσετσένους ενόπλους στη Μόσχα για να αποσπάσει οριστικά τη σιωπηρή συνενοχή των αμερικανών στο αιματοκύλισμα του Καυκάσου από τα ρώσικα χιτλερικά τανκς. **Λίγες μέρες αργότερα ο Σ. Ιβανόφ ανακοίνωσε την απόφαση της κυβέρνησής του να χρησιμοποιήσει το στρατό, ακόμα και με επέμβαση έξω από τη ρωσική επικράτεια, με στόχο την πάταξη της τρομοκρατίας. Η δήλωση δε σχολιάστηκε αρνητικά από το Λευκό Οίκο.** Πώς θα μπορούσε άλλωστε τη στιγμή που οι ΗΠΑ έχουν αναγάγει τη μουσουλμανική τρομοκρατία σε νούμερο ένα απειλή; **Αυτή ήταν η κατάλληλη στιγμή για να επαναπροωθήσει η Ρωσία, ύστερα από μήνες αδιάκοπου τρεναρίσματος, το σχέδιο ανατροπής του Σαντάμ.** Ο ρώσος πρόεδρος είχε τηλεφωνική συνομιλία με τον αμερικανό ομόλογό του κατά την οποία φέρεται να του επεσήμανε την ανάγκη εξεύρεσης «ομόφωνης απόφασης» στο Σ.Α. (8-11). Στις 8 Νοέμβρη, το Συμβούλιο Ασφαλείας υπερψήφισε ομόφωνα το αμερικανικό τροποποιημένο σχέδιο απόφασης. Η απόφαση επιτρέπει στους αμερικανούς τη χρήση στρατιωτικής βίας εναντίον του Σαντάμ αλλά με την προϋπόθεση ότι οι επιθεωρητές του ΟΗΕ (και όχι οι ΗΠΑ) κρίνουν ότι ο δικτάτορας παραβιάζει τα σημεία της απόφασης. Πιο συγκεκριμένα, «ο Σαντάμ έχει 7 μέρες διορία για να δεχτεί την απόφαση και τριάντα μέρες για να δηλώσει όποιο χημικό ή βιολογικό όπλο κατέχει, καθώς και όλα τα πυρηνικά του προγράμματα. Μια προκαταρκτική ομάδα επιθεωρητών θα σταλεί στο Ιράκ μέσα στις επόμενες 10 μέρες. Η καταγραφή του οπλοστασίου από τους επιθεωρητές θα ξεκινήσει τις προσεχείς 45 μέρες και η έκθεσή τους θα πρέπει να ολοκληρωθεί και να κατατεθεί στο Συμβούλιο Ασφαλείας μέσα σε 60 ημέρες από την έναρξη σύνταξης της απόφασης» (9-11).

Έτσι, το στρατηγικό μέτωπο Ρωσίας-Κίνας δεν πρόβαλε κανένα βέτο στο σχέδιο που ανοίγει το δρόμο για την ανατροπή του Σαντάμ Χουσεΐν. Η Συρία, το υποτίθεται πιο φιλικό προς τη Βαγδάτη μέλος του Συμβουλίου Ασφαλείας, που ως εκείνη τη στιγμή καμωνόταν τον σκληρό πολεμιστή του αραβικού κόσμου, σαν καλό τσιράκι του Κρεμλίνου, επίσης υπερψήφισε την κατάλληλη στιγμή την απόφαση. Με αυτό τον τρόπο ο παγκόσμιος νεοχιτλερικός άξονας πρόσφερε διεθνή κάλυψη στις αυταπάτες των Αμερικανών για εύκολη κατοχή του Ιράκ που όμως με μαθηματική ακρίβεια οδηγούν στην υποταγή του τελευταίου στο άρμα του Κρεμλίνου.

ραμανλής για ένα ζήτημα που ιστορικά έχει κλείσει, όταν μάλιστα οι ναζιστές καταδικάστηκαν στη δίκη της Νυρεμβέργης.

Ο Κώστας Κούτελος εξηγώντας την ομοιότητα σε θέσεις των κομμάτων και της Χρ. Αυγής αναφέρθηκε σε απόσπασμα θεωρητικού άρθρου από το φύλλο της 27/5-1/6/1994 της εφημερίδας της «Χρ. Αυγή», με τίτλο «ΜΟ-ΣΧΑ-ΒΕΛΙΓΡΑΔΙ-ΑΘΗΝΑ: Το ορθόδοξο εθνικιστικό τόξο και η Νέα Τάξη Πραγμάτων» όπου αναφέρονται τα εξής: «Με δυο λόγια και για να τελειώνουμε αγαπητοί συναγωνιστές και φίλοι, το δικό μας μέτωπο ξεκινά από την Αθηνά, περνά από το Βελιγράδι, συνεχίζει στη Μόσχα, περνά από τον ορθόδοξο Καύκασο για να καταλήξει στην Κωνσταντινούπολη, τη σκλαβωμένη πρωτεύουσα της Ελληνικής Βυζαντινής Αυτοκρατορίας. Απέναντί του βρίσκεται το τόξο των εχθρών μας που ξεκινά από τη Wall Street, περνά από τις ευρωπαϊκές μασονικές στοές που φτάνουν μέχρι το Βατικανό, συνεχίζει στην Άγκυρα για να καταλήξει στο Τελ Αβίβ, την πραγματική πρωτεύουσα όλων των παραπάνω.

Πιστεύουμε στους φυσικούς συμμάχους και φυσικοί σύμμαχοι του Ελληνισμού είναι σήμερα και οι Ρώσοι και οι Σέρβοι απέναντι στον κοινό αμερικανοσιωνιστικό κίνδυνο!...

Επίσης σε σχόλιο στο φύλλο της 13-18/12/1996 της Χρ. Αυγής αναφέρεται: «Αν θέλεις να ενημερωθείς διάβασε «Εστία», «Ελ. Ωρα», «Ριζοσπάστη», όχι όμως ξενοκινούμενες και μυστικοϋπηρεσιακές εφημερίδες».

Επισήμανε ότι ούτε ο Ριζοσπάστης, ούτε το «Κ»ΚΕ έχουν καταγγείλει αυτή τη δήλωση.

Από αυτό το σημείο της συνέντευξης άρχισε μία έντονη επίθεση από τους δημοσιογράφους του Ριζοσπάστη και της Αυγής για το ζήτημα των κοινών θέσεων «Χρ. Αυγής» και «Κ»ΚΕ - ΣΥΝ, αλλά και για τη θέση ότι τα κόμματα αυτά δεν έχουν καταγγείλει στο λαό το ναζιστικό χαρακτήρα της Χρ. Αυγής και το σκάνδαλο της νομιμότητάς της, ότι ούτε αυτή τη φορά κατάγγειλαν τη συμμετοχή τους στο συνδυασμό Καρατζαφέρη.

Η Άννα Στάη και ο Κώστας Κούτελος απάντησαν ότι από το 1997 που ιδρύθηκε η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία κάλεσε τα κόμματα να πάρουν επίσημα θέση για το εκτός νόμου και ακόμα δεν το έχουν κάνει, ότι δεν έχουν βάσει το θέμα όπως όφειλαν, δεν έχουν κάνει λαϊκό κίνημα για τους ναζιστές που είναι ασύδοτοι. Αφήνουν ανυπεράσπιστους τους πολίτες, θύματα των ναζιστών.

Σε παρέμβαση του δημοσιογράφου της Αυγής που είπε ότι τα κόμματα δεν έχουν αναδείξει το πρόβλημα γιατί έχουν άλλες προτεραιότητες, η Άννα Στάη απάντησε ότι η Αντιναζιστική Πρωτοβουλία θεωρεί ότι δεν υπάρχει μεγαλύτερη προτεραιότητα από τη νομιμότητα των ναζιστών σε μία χώρα. Υπάρχουν απόψεις και απόψεις, αλλά το ζήτημα του Χίτλερ έχει καταδικαστεί απ' όλο το λαό. Πως μπορεί να μην είναι ζήτημα προτεραιότητας για ένα αριστερό κόμμα το ότι είναι νόμιμος ο ναζιστής στη χώρα του;

Σε παρέμβαση - επισήμανση του κ. Ζ. Κοέν ότι το ζητούμενο είναι αν τελικά υπήρξε οποιαδήποτε αντίδραση από τον πολιτικό, δημοσιογραφικό, πνευματικό ή καλλιτεχνικό κόσμο ενάντια στους ναζιστές η Άννα Στάη απάντησε ότι τέσσερις δημοσιογράφοι έδωσαν βήμα στην Αντιναζιστική Πρωτοβουλία και βοήθησαν σημαντικά. Ο κ. Λιάγκας και ο κ. Ευαγγελάτος στο ALTER, ο κ. Καψής στο STAR δύο φορές, και έγινε κάποια ολιγόλεπτη παρουσίαση στο ALPHA από τον κ. Αθανασιάδη. Επίσης η καταγγελία της Αντιναζιστικής μεταδόθηκε από δύο δημοσιογράφους του Σκάι στην εκπομπή «Ραδιενεργά Κατάλοιπα».

Τέλος, τέθηκε το θέμα για το «εκτός νόμου» για το οποίο έγινε η τοποθέτηση από την Α. Στάη ότι οι ναζιστικές οργανώσεις δεν μπορούν να είναι νόμιμα πολιτικά κόμματα γιατί όλη η ιδεολογία του ναζισμού συμπυκνώνεται στη βία ενάντια στους φυλετικά ή εθνικά ή πολιτιστικά κατώτερους, και οι υποστηρικτές του δεν μπορούν παρά να εφαρμόζουν αυτή τη βία όταν αφήνονται να λειτουργούν νόμιμα.

Οι εκπρόσωποι της Αντιναζιστικής Πρωτοβουλίας ευχαρίστησαν όσους συμμετείχαν στη συνέντευξη τύπου και τους απεύθυναν έκκληση να συμβάλλουν για να γίνει γνωστές οι καταγγελίες τους.

ΔΙΕΥΘΥΝΣΗ ΣΤΟ INTERNET ΤΗΣ
ΑΝΤΙΝΑΖΙΣΤΙΚΗΣ ΠΡΩΤΟΒΟΥΛΙΑΣ :

<http://www.compulink.gr/antinazi>
e-mail: antinazi@compulink.gr

ΟΙ ΡΩΣΟΙ ΝΑΖΙΣΤΕΣ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΟΝΤΑΙ

συνέχεια από τη σελ. 44

σκεται σε κρίσιμη θέση.

Μέχρι τώρα, λόγω της απομόνωσης από τη Δύση, την τσετσενική αντίσταση χρηματοδοτούσαν μονάχα ορισμένες μη κυβερνητικές οργανώσεις και κάποιες αραβικές χώρες. Κύριος αποδέκτης των χρημάτων αυτών, κυρίως των χρημάτων προερχόμενων απ' τη Σαουδική Αραβία, υπήρξε ο βαχαμίτης οπλαρχηγός Χατάμπ. Όταν όμως ο Χατάμπ σκοτώθηκε, κατά μία άποψη τον εκτέλεσαν οι άνθρωποι του ισλαμοφασίστα προβοκάτορα στην υπηρεσία της Μόσχας Μπασάγιεφ, ο τσετσένος πρόεδρος Μασχάντοφ αναγκάστηκε να προσεγγίσει τον Μπασάγιεφ καθώς και τους περί αυτόν, Ουντούγκοφ και Γιανταρμπιέφ. Ο τελευταίος μάλιστα, που είχε διωχτεί από την αντιπροεδρία της Τσετσενίας, αποκαταστάθηκε πολιτικά. Ο Μασχάντοφ είχε δηλώσει σε συνέντευξή του στο γαλλικό πρακτορείο (18-10): "Αυτός ο πόλεμος μας έχει όλους ριζοσπαστικοποιήσει απέναντι στη Ρωσία και αυτό ισχύει πολλώ μάλλον για τον πρόεδρο. Η Δύση, στο πλαίσιο της διευθέτησης πολλών περιφερειακών θεμάτων, όπως είναι τα Βαλκάνια, το Αφγανιστάν, η Γεωργία και τώρα το Ιράκ, έχει την τάση να παίζει το παιχνίδι της Ρωσίας. Οι Τσετσένοι απέμειναν μόνοι αντιμέτωποι με τη Ρωσία (...). Πάντοτε μου προσήλπαν ότι είμαι υπερβολικά νομιμόφρων απέναντι στη Ρωσία. Σήμερα, καθώς ο πόλεμος συνεχίζεται και οι Ρώσοι κατακτητές, οι επιτιθέμενοι, βασανίζουν το λαό μου, δεν έχω τίποτε να χάσω αν συμμαχήσω με τον Μπασάγιεφ, τον Ουντούγκοφ και τον Γιανταρμπιέφ". Έτσι, ο Μασχάντοφ έγινε όμηρος της γραμμής του προβοκάτορα Μπασάγιεφ. Το μοιραίο λάθος που θα πλήρωνε αργότερα ήταν ο διορισμός του Μπασάγιεφ στη θέση ουσιαστικά του υπουργού Άμυνας της Τσετσενίας υπό την ηγεσία του ίδιου του Μασκάντοφ στις αρχές του περασμένου καλοκαιριού. Ταυτόχρονα, όμως, φρόντισε να επαναλάβει τις ειρηνευτικές συνομιλίες με τη ρωσική πλευρά στέλνοντας ως μεσολαβητή το μετριοπαθή Αχμέντ Ζακάεφ, ισχυρό στέλεχος της αντίστασης που προσφέρει στο Μασχάντοφ ένα μετριοπαθές κοσμικό πρόσωπο ως αντιστάθμισμα στους ισλαμοφασίστες. Στην ουσία μέσα στην μεγάλη του απομόνωση ο Μασκάντοφ έκανε το πρώτο του μεγάλο πολιτικό λάθος από την αρχή του πολέμου. Η προβοκάτσια στη Μόσχα δεν θα ήταν δυνατή αν ο Μασκάντοφ δεν είχε προσεγγίσει τον Μπασάγιεφ. Αυτή η προβοκάτσια όχι μόνο θα απομονώσει την Τσετσενία από τη Δύση, πράγμα που πάντα εύχεται το Κρεμλίνο, αλλά θα διευκολύνει τη ρωσική επίθεση στη Γεωργία.

Η ΕΠΙΧΕΙΡΗΣΗ ΤΟΥ ΘΕΑΤΡΟΥ

Αρπαξε λοιπόν την ευκαιρία το Κρεμλίνο να απομονώσει τη γραμμική Μασκάντοφ-Ζακάεφ, να απομακρύνει το βραχνά των συνομιλιών, και να εκθέσει την ηρωϊκή αντίσταση των τσετσένων στα μάτια των δυτικών λαών. Κι αυτή ήταν η κατάλληλη στιγμή καθώς η ηγεσία Μασχάντοφ δεν μπορούσε πλέον να τα βάλει αποφασιστικά με τον ισλαμοφασισμό. Το βράδυ της 23 Οκτώβρη, πενήντα ένοπλοι μασκοφόροι Τσετσένοι "στρατιώτες της 29ης μεραρχίας του στρατού της Ιτσεκρίας" κατέλαβαν προαστιακό θέατρο της Μόσχας κρατώντας πάνω από 700 ομήρους, μεταξύ των οποίων κι ορισμένοι ξένοι υπήκοοι. Αίτημά τους ήταν η απόσυρση των ρωσικών στρατευμάτων από την Τσετσενία ενώ ο αρχηγός τους, Μοβσάρ Μπαράγιεφ, ήταν ανιψιός του βαχαμίτη οπλαρχηγού Αρμπί Μπαράγιεφ, γνωστού για τις απαγωγές και εκτελέσεις ομήρων. Σύμφωνα με έρευνα της ρωσικής εφημερίδας "Ομπσγια Γκαζέτα" ο Αρμπί έχει προσεγγιστεί και στρατολογηθεί από τους βαχαμίτες κι από την KGB (Μοντ, 26-10). Ο Μοβσάρ φέρεται να έχει αναλάβει την αρχηγία του αποσπάσματος του νεκρού θείου του τον οποίο ο Μασκάντοφ είχε εδώ και καιρό αποκηρύνει. Καθοδηγητής του Μπαράγιεφ δεν είναι άλλος από τον Μπασάγιεφ, δηλαδή ο ίδιος μοιραίος άνθρωπος που στάλθηκε στο Νταγκεστάν το φθινόπωρο του '99 από την KGB για να προετοιμάσει την εισβολή του ρωσικού στρατού. Όπως αποκάλυψε ο ίδιος ο Αρμπί στους ρώσους δημοσιογράφους που κατάφεραν να μπουν στο κτίριο: "Ενεργήσαμε κατόπιν εντολής του ανώτατου στρατιωτικού μας ηγέτη Σαμίλ Μπασάγιεφ, τον οποίο γνωρίζετε πολύ καλά" (Ελευθεροτυπία, 29-10). Ο ίδιος ο Μπασάγιεφ, δηλαδή η KGB, ανέλαβε την ευθύνη μια βδομάδα περίπου μετά το συμβάν και παραιτήθηκε από το αξίωμά του στο Ανώτατο Κρατικό Συμβούλιο Άμυνας της Τσετσενίας για να αποφύγει την πολιτική σύγκρουση με τη γραμμή Μασκάντοφ και την μοιραία απομόνωση και καταδίκη του. Ωστόσο αυτός ο προβοκάτορας, αναγνωρίζοντας την ηγεσία Μασχάντοφ στο κίνημα της Αντίστασης, κάλεσε τους "μάρτυρες" να πυκνώσουν τις γραμμές της ομάδας του. Πηγαίνει δηλ. στη βάση για να φτιάξει τη δικιά του στρατιωτική και πολιτική συμμορία. Αλλά αυτή η κίνηση είναι από μόνο της ένα ανοιχτό κάλεσμα διάσπασης της αντίστασης και συνέχιση του πολέμου ενάντια στον Μασκάντοφ, ο οποίος διέταξε τη νομική δίωξη του Μπασάγιεφ για την εμπλοκή του στην τρομοκρατική ενέργεια και τον αποδέσμευσε από όλα τα αξιώματά του μέχρι να ολοκληρωθεί η δίκη. Αυτή είναι μια απάντηση στον προβοκάτορα αλλά δίχως μια διαρκή πολιτική καταγγελία αποκάλυψης και απομόνωσης του θα είναι χωρίς αντίκρισμα. Για να νικήσει τους Ρώσους

ναζί το τσετσένικο κίνημα αντίστασης πρέπει πρώτα να ξεκαθαρίσει με τους πράχτορες του τύπου Μπασάγιεφ στο εσωτερικό του.

Πρώτη ενέργεια των Ρώσων ήταν να εμπλέξουν την ηγεσία της Τσετσενίας με την επιχείρηση. Ισχυρίστηκαν λοιπόν ότι διαθέτουν μαγνητοφωνημένη συνομιλία του Μασκάντοφ στην οποία ο τσετσένος πρόεδρος ενημερώνει τους επιτελείς του για "ριζικές αλλαγές πριν το χειμώνα". Όπως φανερώθηκε εκ των υστέρων, η δήλωση δεν αναφέρεται στη συγκεκριμένη τρομοκρατική ενέργεια, αλλά ειπώθηκε σε μια επιθεώρηση του στρατού κι έχει να κάνει με τις στρατιωτικές επιχειρήσεις στην Τσετσενία. Η λύσσα των Ρώσων να εμπλέξουν την τσετσενική ηγεσία με τη διεθνή τρομοκρατία είναι κάτι παραπάνω από εμφανής: αυτό καταδεικνύει τόσο η δήλωση του υφυπουργού εξωτερικών Βασίλιεφ ότι "ο ηγέτης της τρομοκρατικής επίθεσης είναι ο Μασκάντοφ", αφού "συμμετείχε στη διοργάνωση της επίθεσης" όσο κι εκείνη του Πούτιν ότι η σύλληψη ομήρων "σχεδιάστηκε από ξένα κέντρα τρομοκρατίας". Ο Μασκάντοφ διέψευσε τις δηλώσεις του Μπαράγιεφ που τον ενέπλεκαν μαζί με τον προβοκάτορα Μπασάγιεφ στο σχεδιασμό της τρομοκρατικής ενέργειας και προσφέρθηκε να βοηθήσει στην απελευθέρωση των ομήρων εάν του το ζητούσε η ρωσική κυβέρνηση. Ο εκπρόσωπός του Ασλαμπέκ Καντίγιεφ υπενθύμισε στο BBC ότι ο Μοβσάρ "δεν ανήκει στον τσετσενικό αυτονομιστικό στρατό" και ο Μασχάντοφ "αντιτίθεται σε κάθε ενέργεια κατά πολιτών" (25-10). Άλλωστε ο πρόεδρος είχε υπογράψει στις 11-9 διακήρυξη όπου απαγόρευε κάθε στρατιωτική ενέργεια έξω από τα σύνορα της Τσετσενίας. Ο εκπρόσωπος συμπλήρωσε, ωστόσο, ότι **κατανοεί** τους ενόπλους αφού πρόκειται για "απεγνωσμένη ενέργεια Τσετσένων οι οποίοι επιχειρούν να προσελκύσουν την προσοχή του κόσμου στην τραγωδία των Τσετσένων, ομήρων της ρωσικής στρατιωτικής εκστρατείας". Η λέξη **κατανοεί** δείχνει τα όρια αντοχών του Μασκάντοφ και την επίδραση του ισλαμοφασιστικού καρκίνου που τρέφεται από την απομόνωση του δημοκρατικού τσετσένικου αγώνα. Βασικός υπεύθυνος γι' αυτήν την απομόνωση είναι ο ιμπεριαλιστικός χαρακτήρας όλου του δυτικού κόσμου. Έτσι ο υπέροχος ως τα τώρα Μασκάντοφ αντί να καταδικάσει αποφασιστικά χωρίς ελιγμούς, όπως θα έπρεπε, την τρομοκρατική πράξη που εκθέτει τον αγώνα του λαού του, προσπάθησε να καλμάρει τα ακραία στοιχεία.

Εξίσου άμεση και σοβαρή καθίσταται η απομόνωσή του Μασκάντοφ από πρώην φίλους και συμμάχους. Έτσι, το Αζερμπαϊτζάν έκλεισε το γραφείο της τσετσενικής πρεσβείας, ο δε τούρκος πρέσβης δεσμεύτηκε να κλείσουν τα

"ιδρύματα και οργανώσεις που υποστηρίζουν Τσετσένους αυτονομιστές ή συνεργάζονται με τρομοκράτες". Την αμέριστη συμπαράστασή τους προς τη Ρωσία εξέφρασαν οι χώρες της Δύσης, το ΝΑΤΟ, το Συμβούλιο της Ευρώπης και άλλοι διεθνείς οργανισμοί. Η Ευρώπη ανακοίνωσε την ετοιμότητά της "να αναπτύξει περισσότερο τη στρατηγική της συνεργασία με τη Ρωσική Ομοσπονδία και στην καταπολέμηση της τρομοκρατίας", ενώ ο Λευκός Οίκος, θορυβημένος από τη σύνδεση της επιχείρησης με ανάλογες πρόσφατες ενέργειες της Αλ-Κάιντα, δήλωσε αλληλέγγυος με το Κρεμλίνο. Έτσι, ο αμερικανός πρέσβης στη Μόσχα δήλωσε ότι ο Μασχάντοφ είναι "πλήρως ανυπόλητος" εξαιτίας της σύνδεσής του με την τρομοκρατική ενέργεια. Έχοντας καταρχάς κερδίσει τη συμπάθεια των δυτικών, η Μόσχα αγρίεψε. Απαίτησε από τη δανέζικη κυβέρνηση την απαγόρευση του παγκόσμιου συνεδρίου των Τσετσένων που είχε προγραμματιστεί εκείνες τις μέρες στην Κοπεγχάγη με τη δικαιολογία ότι το "οργανώνουν και χρηματοδοτούν Τσετσένοι τρομοκράτες, οι συνεργολοί τους και τα αφεντικά τους της Αλ Κάιντα". Στην δεδομένη άρνηση της κυβέρνησης της Δανίας να απαγορεύσει τη διάσκεψη, ζητώντας αποδείξεις για τους ισχυρισμούς των Ρώσων κι επικαλούμενη το δικαίωμα ελεύθερης έκφρασης και συνάθροισης, η Ρωσία απέσπασε από την Ευρωπαϊκή ένωση να μεταφέρει την επικείμενη σύνοδο κορυφής Ρωσίας-ΕΕ απ' την Κοπεγχάγη στις Βρυξέλλες, ενώ ακύρωσε την προγραμματισμένη επίσκεψή του Πούτιν στη Δανία. Προφανώς ο ελεεινός Πρόντι θα έβαλε και εδώ το χέρι του. Το Κρεμλίνο μετέτρεψε έτσι τη σύγκρουσή του με την Κοπεγχάγη σε εσωτερική σύγκρουση της Ευρώπης. Τελικά η Δανία υπέκυψε στις πιέσεις και συνέλαβε τον απεσταλμένο του Ασλάν Μασχάντοφ, μετριοπαθή Αχμέντ Ζακάεφ, ως ύποπτο για σειρά τρομοκρατικών ενεργειών κατά την περίοδο '96-'99. Δε δέχτηκε ωστόσο να τον παραδώσει στα χέρια των Ρώσων που ζητούσαν το κεφάλι του δήθεν ως οργανωτή της τελευταίας τρομοκρατικής ενέργειας. Πάντως, μ' αυτό τον τρόπο ο Μασκάντοφ έχασε για καιρό ένα πολύτιμο στέλεχος, αντίπαλο του Μπασάγιεφ και πρόμαχο των ειρηνευτικών συνομιλιών.

Μια τρίτη άμεση συνέπεια της τρομοκρατικής επίθεσης ήταν το χτύπημα του έτσι κι αλλιώς αδύναμου δημοκρατισμού μέσα στο ρωσικό λαό. Κι ενώ η κοινή γνώμη στη Ρωσία τασσόταν κατά 60% υπέρ της πολιτικής διευθέτησης του τσετσενικού ζητήματος, σήμερα η πλειοψηφία στηρίζει τις εκκαθαριστικές επιχειρήσεις του στρατού. Στις 26-10, ο ρωσικός στρατός κατοχής έχοντας την υποστήριξη των ρώσων εξαπέλυσε νέα ευρεία κλίμακα επιχειρήσεων στο έδαφος της μικρής δημοκρα-

τίας με στόχο, φυσικά, ως συνήθως τον άμαχο πληθυσμό. Ο βουλευτής Ασλαμπέκ Ασλαχάνοφ δήλωνε σχετικά: "Χθες άκουγα πολλές εκκλήσεις για την Τσετσενία, ο στρατός έκοψε τους δρόμους, οι άνθρωποι δοκιμάζουν εκ νέου να εγκαταλείψουν τη Δημοκρατία, στα βουνά του Βέντενο οι στρατιώτες λεηλάτησαν τα υπολείμματα των προμηθειών κι άδειασαν ολόκληρα χωριά". Σύμφωνα με μαρτυρία ενός άλλου Τσετσένου που διαμένει στη Μόσχα: "Την Κυριακή, στο χωριό Ελιστάντζι, τριάντα άτομα, εκ των οποίων δεκατρείς γυναίκες, παιδιά και ηλικιωμένοι, μεταφέρθηκαν όπως - όπως σε καμιόνια από τους στρατιωτικούς που τους είπαν ότι κι εκείνοι ξέρουν να πάνε ομήρους". Μια άλλη μέρα οι Ρώσοι κατεδάφισαν με εκρηκτικά αρκετές πενταόροφες πολυκατοικίες στις παρυφές του Γκρόζνι αφήνοντας δεκάδες οικογένειες άστεγες (Μοντ, 8-11). Στις 5-11 η Μόσχα δήλωσε ότι δεν πρόκειται να δεχθεί επικρίσεις στο μέλλον από το εξωτερικό για τον πόλεμο στην Τσετσενία.

Η επιχείρηση του θεάτρου έδωσε το έναυσμα για την κατάλυση της στοιχειώδους δημοκρατίας στο εσωτερικό της Ρωσίας και το χτύπημα όσων αντιδρούν στην πρακτική της ηγετικής κλίμακας του Κρεμλίνου. Ο στρατός αναλαμβάνει διευρυμένες εξουσίες για την "τήρηση της εσωτερικής ασφάλειας", και οι υπηρεσίες ασφαλείας έχουν επιδοθεί σε ένα ναζιστικού τύπου πογκρόμ ενάντια στους καυκάσιους, τους σκουρόχρωμους και όσους πιστεύεται ότι έχουν την παραμικρή σχέση με το τσετσενικό κίνημα. Οι άνθρωποι αυτοί συλλαμβάνονται αυθαίρετα και καλούνται στην ασφάλεια για να δώσουν δαχτυλιές αποτυπώματα χωρίς τη θέλησή τους. Στις 1 Νοέμβρη, η Δούμα απέρριψε με συντριπτική πλειοψηφία (231 έναντι 106 ψήφων) την πρόταση σύστασης επιτροπής κοινοβουλευτικής διερεύνησης για τις συνέπειες της επιχείρησης, ενώ ενέκρινε απαγορεύσεις προς τα ΜΜΕ. Πιο συγκεκριμένα, έκρινε παράνομη τη δημοσίευση στοιχείων μελών των ειδικών δυνάμεων καθώς και στοιχεία για την παραγωγή όπλων, τον εξοπλισμό και τα εκρηκτικά κι απαγόρευσε στους δημοσιογράφους να διαδίδουν πληροφορίες "που εμποδίζουν τη διεξαγωγή μιας αντιτρομοκρατικής επιχείρησης ή που θέτουν σε κίνδυνο τη ζωή και την υγεία ατόμων". Θέτει επίσης ενώπιον του νόμου τις πληροφορίες "που υπηρετούν την προπαγάνδα ή τη δικαιολόγηση εξτρεμιστικών δραστηριοτήτων, συμπεριλαμβανομένων των δηλώσεων προσώπων που επιδιώκουν να εμποδίσουν μια αντιτρομοκρατική επιχείρηση, να κάνουν προπαγάνδα για μια τέτοια επιχείρηση, ή να δικαιολογήσουν αυτή την αντίθεση". Όσες εφημερίδες και περιοδικά διαφωνούσαν με τις επιλογές του προέδρου Πούτιν σχετικά με τον πόλεμο στην Τσετσ-

νία βρέθηκαν προ τετελεσμένων. Το περιοδικό “Βέρσια” δέχτηκε εισβολή των δυνάμεων ασφαλείας οι οποίες κατέσχεσαν τα λογιστικά και το ηλεκτρονικό υλικό. Το τηλεοπτικό δίκτυο NTV δέχεται πιέσεις γιατί την παραμονή της επιχείρησης του θεάτρου πρόβαλε εκπομπή όπου καλούσε σε διαπραγματεύσεις με τους Τσετσένους (στοιχεία από Μοντ).

Ταυτόχρονα, το Κρεμλίνο μπορεί τώρα να οξύνει τη σύγκρουση με τη Γεωργία χωρίς να συναντήσει ιδιαίτερη αντίδραση από τους δυτικούς ιμπεριαλιστές. Ήδη μεθοδεύεται η αλλαγή του αμυντικού δόγματος που θα προβλέπει όχι μόνο τον αυξημένο ρόλο του στρατού στη διασφάλιση της εσωτερικής ασφάλειας αλλά θα συμπεριλαμβάνει και την αρχή της στρατιωτικής επέμβασης στο εξωτερικό με σκοπό την αντιμετώπιση της τρομοκρατίας. Όπως είπε ο Σ. Ιβανόφ: “Οι ένοπλες δυνάμεις θα χρησιμοποιηθούν αν υπάρξει ανάγκη, σύμφωνα με το είδος της τρομοκρατικής ενέργειας, η οποία διαπράχθηκε ή βρίσκεται στο στάδιο της προετοιμασίας και με την ανάμειξη ξένης χώρας”. Η δήλωση ήταν ξεκάθαρη: “Οι διμερείς μας σχέσεις θα αναπτυχθούν ανάλογα με τη θέση που έχει κάθε χώρα απέναντι στο πρόβλημα της τρομοκρατίας” (Ελευθεροτυπία, 6-11). Ότι λέει η Ρωσία από δω και μπρος είναι ακριβώς ότι έχει πει η ηγεσία των ΗΠΑ μετά τους δίδυμους πύργους. Η Ρωσία αντιδρά με τον ιμπεριαλιστικό τρόπο με τον οποίο αντέδρασαν οι ΗΠΑ. Η διαφορά είναι ότι τουλάχιστον οι ΗΠΑ δέχτηκαν ένα πραγματικό πελώριο χτύπημα απ’ έξω, ενώ η Ρωσία χτυπάει η ίδια τους πολίτες και για να μπορεί να επικαλείται και για τον εαυτό της αμερικανική μέθοδο απάντησης. Πάντως κανένα στέλεχος του αμερικανικού πενταγώνου δε θα μπορούσε να επιπλήξει τους Ρώσους για χειρισμούς που στόχο έχουν να πλήξουν τη διεθνή “τρομοκρατία” ακόμα και αν αυτοί οι χειρισμοί πλήττουν την ανεξαρτησία και ακεραιότητα φιλικών χωρών. Οι δυτικοί άκουσαν το ρώσο υπουργό να λει ότι “η απειλή της τρομοκρατίας εντείνεται, κυρίως στο εξωτερικό. Δεν πρόκειται μόνο γι’ αυτούς που εκτελούν τις τρομοκρατικές πράξεις, αλλά και για τους συνεργούς τους, τους εντολείς τους και αυτούς που τους χρηματοδοτούν” (30-10). Η μπηχτή προορίζεται για την κυβέρνηση της γειτονικής Γεωργίας και θα μπορούσε να υποδηλώσει μια έμμεση απειλή επέμβασης εναντίον της. Τελευταία, ο επικεφαλής του Συμβουλίου Ασφαλείας Βλαντίμιρ Ρουσάιλο απαίτησε από τη Γεωργία την έκδοση του τσετσένου οπλαρχηγού Γκελάφ. Τέλος ισχυροποιείται ο νεοναζιστικός άξονας Ρωσίας-Κίνας με τον Πούτιν να προτείνει τη δημιουργία κοινής βάσης δεδομένων, τη συνεργασία των μυστικών υπηρεσιών της Κοινοπολιτείας, κοινές ασκήσεις καθώς και τη συνεργασία με τους μηχανισμούς του Οργανισμού της Σαγκάης (δηλ. με την Κίνα) με

στόχο την καταπολέμηση της τρομοκρατίας ως πρώτη προτεραιότητά.

Η ΔΟΛΟΦΟΝΙΑ ΤΩΝ ΟΜΗΡΩΝ

Η επιχείρηση ομηρίας των ρώσων πολιτών και οι διπλωματικές ενέργειες που ακολούθησαν εάν αναλυθούν διεξοδικά αρκούν για να καταδείξουν την εγκληματική, διπρόσωπη φύση του σοσιαλ-ιμπεριαλισμού. Εκείνο το στοιχείο, ωστόσο, που φανέρωσε τη δολοφονική φύση της ιδεολογίας του στα μάτια και του πιο αμέτοχου και του λιγότερο κατατοπισμένου παρατηρητή είναι ο επιχειρησιακός χειρισμός της κρίσης από τους εγκέφαλους του Κρεμλίνου. Αναφερόμαστε εδώ στις προσπάθειες που όφειλε να καταβάλει η ρωσική κυβέρνηση προκειμένου να απεγκλωβιστούν οι όμηροι διασφαλίζοντας τη ζωή και τη σωματική τους ακεραιότητα. Για να απαντήσουμε σ’ αυτό το ζήτημα θα βοηθήσουμε λιγάκι τους Ρώσους να ελαφρύνουν τη θέση τους και θα υποθέσουμε ότι δεν υπάρχει καμιά διασύνδεση ανάμεσα στην τρομοκρατική ενέργεια και τη ρωσική ηγεσία.

Πρόκειται πραγματικά για τη μοναδική ίσως περίπτωση τρομοκρατικής ενέργειας κατά την οποία το θύμα, δηλαδή οι όμηροι, εκτελούνται όχι από τους μασκοφόρους απαγωγείς τους, αλλά από τις δυνάμεις ασφαλείας που σπεύδουν για να τους απελευθερώσουν, και μάλιστα με τη χρήση χημικών αερίων. Ο Πούτιν ισχυρίζεται ότι οι εκτελέσεις αμάχων είχαν ήδη ξεκινήσει όταν έπεσαν τα αέρια, πως δεν υπήρχαν περιθώρια για διαφορητικούς χειρισμούς αφού οι Τσετσένοι είχαν ζωσθεί με εκρηκτικά και πως τάχα μια εισβολή των ειδικών δυνάμεων που θα στόχευε με πυρά τους τρομοκράτες θα ενεργοποιούσε τον εκρηκτικό μηχανισμό. Όμως, η επιδεικτική άρνηση του ρώσου προέδρου να συνδιαλλαγεί με τους απαγωγείς με σκοπό τη σωτηρία των ομήρων, τη στιγμή που οι ίδιοι εκβίαζαν με εκτελέσεις, δείχνει ότι το τελευταίο που απασχολούσε τον καγκεμίτη ήταν οι ανθρώπινες απώλειες των ρώσων και ξένων πολιτών. Σύμφωνα με μαρτυρίες ομήρων, οι Τσετσένοι τους φέρθηκαν ευγενικά και μάλιστα απελευθέρωσαν εξ αρχής 60 ανθρώπους μεταξύ των οποίων μία έγκυο γυναίκα και παιδιά. Επιπλέον, δε βρέθηκε κανείς εκτελεσμένος ή τραυματισμένος με συμβατικό όπλο εκτός από τους τσετσένους ενόπλους, μια γυναίκα συγγενή ομήρων που η ΚGB άφησε επίτηδες να εισέλθει στο κτίριο για να προκαλέσει πανικό στους Τσετσένους, έναν άντρα που, στην αναμπουμπούλα, επεχείρησε να χτυπήσει έναν απ’ τους απαγωγείς με μπουκάλι κι έναν άλλον που είχε την ατυχία να στέκεται δίπλα του. Όλα αυτά έδωσαν την αφορμή στις ειδικές δυνάμεις “σπέτσνατς” να διοχετεύσουν δηλητηριώδες αέριο μέσα στους αγωγούς που κατέληγαν στην αίθουσα του θεάτρου. Το αέριο αναι-

σθητοποίησε απαγωγείς και ομήρους. Στη συνέχεια, οι ειδικές δυνάμεις εισέβαλαν στο κτίριο σκοτώνοντας τους ακινητοποιημένους Τσετσένους.

Οι αρχές στήριξαν την επιτυχία της επιχείρησής τους στον ισχυρισμό της αυτόματης αναισθησίας των ανταρτών που δεν τους έδωσε χρόνο για την ενεργοποίηση του εκρηκτικού μηχανισμού. “Καταφέραμε να εμποδίσουμε μαζικούς θανάτους και την κάρρευση του κτιρίου με την οποία μας απειλούσαν”, δήλωσε περιχαρής ο ρώσος υφυπουργός Εσωτερικών. Όπως αποκαλύπτει όμως ζωντανή συνέντευξη δύο ομήρων γυναικών σε δημοσιογράφο της “Ηχούς της Μόσχας” τις κρίσιμες εκείνες ώρες, οι έγκλειστοι εξακολουθούσαν ν’ αναπνέουν και να οσμίζονται το αέριο, ενώ οι Τσετσένοι φάνηκαν να μην επιθυμούν την εκτέλεσή τους. Αρχικά η μία όμηρος ούρλιαξε έντρομη: “Μας δηλητηριάζουν. Όλοι τρέχουν στους διαδρόμους. Σας ικετεύουμε, μη ρίχνετε αέρια. Θα έχουμε την τύχη του Κουρσκ...”. Στη συνέχεια έδωσε το τηλέφωνο στη φίλη της Άννα: “Φαίνεται ότι (οι Ρώσοι) αρχίζουν κάτι, θα εισβάλουν. Σας ικετεύουμε, δώστε μας μια ευκαιρία. Αν μπορείτε να κάνετε κάτι στον σταθμό, κάντε το τώρα. Πείτε τους να μην μπουν. Θα σκοτωθούμε όλοι”. Ο δημοσιογράφος καθυσόχασε την κοπέλα και ρώτησε σχετικά με το αέριο. “Δεν ξέρω τι αέριο είναι. Αλλά βλέπω τις αντιδράσεις τους (των Τσετσένων). Δεν θέλουν να μας σκοτώσουν. Αν μπουν μέσα οι δικοί μας, οι Ρώσοι, κανένας δεν θα βγει έξω ζωντανός! (...) Το βλέπουμε, το νιώθουμε, το αναπνέουμε στα ρούχα μας. Φαίνεται ότι θα μπει μέσα ο στρατός. Να το! (ακούγονται πυροβολισμοί). Με ακούτε; Θα μας σκοτώσουν όλους!...”. “Τι ήταν αυτοί οι πυροβολισμοί;”, ρώτησε ο δημοσιογράφος: “Δεν ξέρω. Προσπαθώ να κρυφτώ. Αρχισαν απ’ έξω. Φαίνεται ότι η κυβέρνηση αποφάσισε να μη βγει κανένας μας ζωντανός από εδώ” (Βήμα, 27-10).

Πολλοί ήταν οι όμηροι που βρήκαν φριχτό θάνατο από τη χορήγηση του αερίου ενώ 650 μεταφέρθηκαν αναισθητικοί στο νοσοκομείο. Ο εισαγγελέας της Μόσχας γνωστοποίησε στις 7-11 ότι ο αριθμός των νεκρών ομήρων ανέρχεται σε 128 άτομα εκ των οποίων 8 αλλοδαποί. Οι 123 από αυτούς δολοφονήθηκαν από τα αέρια ενώ οι υπόλοιποι 5 υπέκυψαν στα τραύματά τους που προκλήθηκαν από σφαίρες. Ωστόσο, σύμφωνα με την ιστοσελίδα στο διαδίκτυο grani.ru υπάρχουν ακόμη καμιά ογδονταριά άτομα που δεν έχουν βρεθεί ούτε στις λίστες των νοσοκομείων ούτε στα νεκροτομεία. (Μοντ, 12-11) Με τέτοιες σκοτεινές μεθόδους επιχειρεί το Κρεμλίνο να μειώσει τον αριθμό των απωλειών!

Δυο μέρες μετά την επέμβαση πάνω από 400 άτομα συνέχισαν να κείτονται στα κρεβάτια του νοσοκομείου. Το γεγονός γέννησε αυθόρμητα ορισμένα ερωτηματικά

σχετικά με τη φύση του χρησιμοποιημένου αερίου. Οι Ρώσοι τις πρώτες μέρες απέφυγαν κάθε διευκρίνιση για τη σύστασή του ενώ μετά ισχυρίστηκαν πως πρόκειται για ένα αθώο αναισθητικό τύπου μορφίνης, παράγωγο του φάρμακου “Fentanyl” που εάν χορηγηθεί σε μεγάλες δόσεις προκαλεί ασφυξία. Ο γερμανός καθηγητής τοξικολογίας Λούντβιχ φον Μάγερ όμως ανέτρεψε τους ισχυρισμούς αυτούς, που από πολιτική τύφλα αποδέχονται και οι Αμερικανοί, διαπιστώνοντας ότι “το σκεύασμα αυτό δεν είναι κατάλληλο για να αναισθητοποιήσει τόσα άτομα σε τόσο μεγάλη αίθουσα” (Ελευθεροτυπία, 31-10). Αρχισαν να πληθαίνουν οι ανησυχητικές ενδείξεις: οι ασθενείς απομονώθηκαν, απαγορεύτηκε το δικαίωμα επίσκεψης στους συγγενείς τους αλλά και σε διπλωματικούς υπαλλήλους έτσι ώστε να ελαχιστοποιείται η πιθανότητα ανίχνευσης του αερίου στο αίμα, ενώ αρκετοί γιατροί άρχισαν να καταγγέλλουν πιέσεις “αρμοδίων” με στόχο να αλλάξουν τις διαγνώσεις και αντί “δηλητηρίαση από αέρια” να γράφουν “καρδιακή ή αναπνευστική ανεπάρκεια”. Ο νοσοκομειακός γιατρός Αντρέι Σελτσόσκι δήλωσε ότι οι περισσότεροι θάνατοι δεν προήλθαν από εισρόφιση εμετού ή απόφραξη των αναπνευστικών οδών, όπως επέμεναν οι στρατιωτικοί, αλλά από καρδιακή κάμψη, πνευμονικό οίδημα, ηπατική και νεφρική ανεπάρκεια που προκαλούνται από τοξικά αέρια.

Κορυφαίοι άλλοι αναισθησιολόγοι απέκλεισαν το ενδεχόμενο συνθιτισμένης ουσίας και μάλιστα ο βρετανός καθηγητής Π. Χάντον ανέφερε: “Είναι κάτι που αναπτύχθηκε από το στρατό” (βλ. στο ίδιο, 1-11). Στην πραγματικότητα έχουμε να κάνουμε με την πειραματική χρήση από την ηγεσία της Ρωσίας ψυχο-χημικών αερίων, συγκεκριμένα του υποπροϊόντος του BZ (bensilate de quinuclidinyle), που χρησιμοποιούνται για στρατιωτικούς σκοπούς, πάνω σε αμάχους, αερίων απαγορευμένων με διεθνείς συνθήκες. Εξαιρετικά αποκαλυπτικά είναι τα όσα είπε ο γάλλος ειδικός σε χημικά και βιολογικά όπλα του ιδρυμένου στρατιωτικών ερευνών, Ολιβιέ Λεπίκ (Ελευθεροτυπία, 29-10): “Θα μπορούσε να είναι είναι BZ που, από τη μία πλευρά, προκαλεί έντονη πνευματική σύγχυση, αδυναμία αντίδρασης και από την άλλη, έντονη καταστολή (...) σε υψηλές δόσεις το BZ είναι τοξικό, ιδίως για άτομα που αντιμετωπίζουν καρδιακά ή αναπνευστικά προβλήματα (...) Το BZ, όπως και το μεγαλύτερο μέρος των αερίων τέτοιου τύπου, συγκαταλέγεται μεταξύ των σκευασμάτων που καταγράφονται στη συνθήκη απαγόρευσης των χημικών όπλων, κάτι που εξηγεί γιατί η Ρωσία δεν έχει αποκαλύψει ποιον τύπο αερίου χρησιμοποίησε”. Στην ίδια άποψη συνηγορεί ο ρώσος αντιπρονούνας Βιλ Μιρζαγιάνοφ, ειδικός στα προγράμματα ρωσικών χημικών όπλων που ζει απ’ το ‘95 στις Η-

ΠΑ. Αποκαλύπτει εξάλλου πως η Ρωσία δε διαθέτει το αναισθητικό Φεντανύλ ούτε έχει ποτέ εργαστεί πάνω σ’ αυτό (Μοντ). Εάν η στάση της Μόσχας προκαλεί απηδία στους λαούς, ανάλογα συναισθήματα πρέπει να προκαλεί και η στάση των δυτικών που έκαναν γαργάρα, αν δεν επικρότησαν ανοιχτά τη σφαγή.

Ο Λευκός Οίκος, παρότι αρχικά ζήτησε να μάθει τη σύσταση του αερίου, στη συνέχεια απέφυγε να σχολιάσει τη χρήση του δηλώνοντας πως η ρωσική κυβέρνηση υπήρξε το θύμα αυτής της τραγωδίας. Ο ρωσόφιλος Μπλερ περιορίστηκε να δηλώσει πως οι αρχές της χώρας χειρίστηκαν το ζήτημα με τον τρόπο που οι ίδιες θεωρούσαν καλύτερο. Κανένας δυτικός ηγέτης δεν τόλμησε να διατυπώσει την παραμικρή ανησυχία για την απροκάλυπτη δολοφονική και παράνομη ενέργεια των ρώσων, κάτι που δείχνει την ηθική παρακμή τους. Έτη φωτός πιο κοντά στους ισχυρισμούς της ρωσικής κυβέρνησης υπήρξε η επιστολή του ρωσόδουλου Κ. Σημίτη προς το ρώσο πρόεδρο μέσα στην οποία εκφράζει την ικανοποίηση του υπουργικού συμβουλίου “για την επιτυχή απελευθέρωση πολλών εκατοντάδων ομήρων”, και την υπόσχεση ότι η Ελλάδα θα συνεχίσει να εργάζεται για την “καταπολέμηση” της τρομοκρατίας μαζί με τη διεθνή κοινότητα (19-10). Από κοντά και ο Κ. Καραμανλής σε συλλυπητήρια επιστολή του προς τον Πρόεδρο Πούτιν, δήλωσε ότι “η Ρωσία και ο υπόλοιπος κόσμος πρέπει να παραμείνουν ενωμένοι εναντίον των δυνάμεων του εξτρεισμού και της βίας” (Βήμα, 30/10). Στη χώρα μας, εκτός απ’ την ΟΑΚΚΕ μονάχα οι αναρχικοί καταδίκασαν “την απερίσκεπτη βάρβαρη επιδρομή των ειδικών δυνάμεων στρατού κι αστυνομίας” φροντίζοντας ωστόσο να πάρουν αποστάσεις από το εθνικοανεξαρτησιακό κίνημα των Τσετσένων.

Στην κρίσιμη αυτή στιγμή ένας παλιός ηγέτης του ρώσικου σοσιαλ-ιμπεριαλισμού, που πλασαρίστηκε διεθνώς ως “περιστέρι της ειρήνης”, ο αρχιτέκτονας της περεστρόικα, Γκορμπατσόφ, αποκάλυψε το αποτρόπαιο πρόσφορο του δηλώνοντας ευθαρώς ότι “ο Πούτιν δεν είχε άλλη επιλογή”, ότι “δεν υπήρχε άλλος τρόπος για να σωθούν οι ζωές τόσων ανθρώπων” (από συνέντευξη στη “La Repubblica”, που δημοσιεύει το Βήμα, 30/10). Αντίθετα, αρκετές δημοκρατικές φωνές υποστήριξης της τσετσενικής αντίστασης ακούστηκαν μέσα στη Ρωσία. Συγκινητική ήταν η δήλωση των συγγενών των ομήρων που, σε αντίθεση με το πανίσχυρο αντιτσετσένικο ρεύμα της ρωσικής κοινωνίας, ζητούσαν την άμεση απόσυρση των ρωσικών στρατευμάτων και τη λήξη του αιματηρού πολέμου.

Μπορεί οι προβοκάτσιες του σοσιαλ-ιμπεριαλισμού να θέτουν σε κίνδυνο τον αγώνα των Τσετσένων πατριωτών για ανεξαρτησία αλλά κάνουν πιο μισητή την κτηνώδη φύση του στα μάτια των λαών.

Η προβοκάτσια με τους ομήρους στη Μόσχα

ΟΙ ΡΩΣΟΙ ΝΑΖΙΣΤΕΣ ΑΠΟΚΑΛΥΠΤΟΝΤΑΙ

Οι Τσετσένοι αντιστάθηκαν στον ισλαμοφασισμό

Η εισβολή σε θέατρο της Μόσχας 50 ένοπλων Τσετσένων, η τριήμερη ομηρία θεατών και ηθοποιών καθώς και η "θριαμβευτική" επιχείρηση των ρωσικών ειδικών δυνάμεων για την απελευθέρωσή τους που κόστισε τη ζωή "μόνο" σε 120 απ' αυτούς και προκάλεσε σοβαρά ανανηυστικά προβλήματα στους υπόλοιπους έκανε το γύρο του κόσμου συγκεντρώνοντας το ενδιαφέρον της παγκόσμιας κοινής γνώμης. Πρόκειται για μια από τις συννηθισμένες προβοκάτσες του σοσιαλμπεριαλισμού, ανάλογη της σφαγής των δίδυμων πύργων στη μέθοδο και το στόχο, μόνο που εδώ αποκαλύφθηκε σε όλο τον κόσμο η ανοιχτά δολοφονική του φυσιογνωμία.

Αυτή τη στιγμή δεν υπάρχει μεγαλύτερος πονοκέφαλος για την ηγετική συμμορία του Κρεμλίνου από εκείνον που του προκαλεί η κακοτράχαλη και στρατηγικής σημασίας ορεινή περιοχή του Καυκάσου. Απ' τον Καύκασο περνά αναγκαστικά σημαντική ποσότητα του αερίου και πετρελαίου της Κασπίας με προορισμό την Ευρώπη. Διοχετεύεται σε δύο αγωγούς, το βόρειο, που περνά μέσα από την Τσετσενία, και το δυτικό, που διασχίζει τη Γεωργία. Και οι δύο χώρες βρίσκονται σε διάσταση με τη Μόσχα. Οι ρώσοι σοσιαλμπεριαλιστές θέλουν πάση θυσία τον έλεγχο των αγωγών, πράγμα που θα τους εξασφαλίσει τον ενεργειακό αποκλεισμό της Ευρώπης και στη συνέχεια την εύκολη καταβρόχθισή της. Κάτι τέτοιο, όμως, προϋποθέτει την ανάκτηση του πολιτικού ελέγχου στον Καύκασο. Προϋποθέτει, με άλλα λόγια, την κατάπνιξη του τσετσένικου εθνικοανεξαρτησιακού κινήματος και την απομάκρυνση της δυτικόφιλης κυβέρνησης Σεβερντάτζε απ' τη Γεωργία. Οι δύο επιλογές του Κρεμλίνου σκαλώνουν πάντα στην ισχυρή θέληση των δύο λαών για ανεξαρτησία απ' τη Ρωσία, που αποτελούν "κακό" παράδειγμα για τους γειτονικούς λαούς, και στους σταθερούς δεσμούς τους με τη Δύση. Μόνος τρόπος για να υποταχθούν οι χώρες αυτές είναι να αδυνατίσουν πολιτικά οι ηγεσίες τους και για να αδυνατίσουν θα πρέπει να απομονωθούν από το δυτικό κόσμο. Έτσι, οι Ρώσοι χρησιμοποιούν δόλιες μεθόδους με σκοπό να πετύχουν την οριστική ρήξη των λαών του Καυκάσου με τη Δύση.

Η ΕΝΤΑΣΗ ΜΕ ΤΗ ΓΕΩΡΓΙΑ ΚΑΙ Η ΚΑΤΑΣΤΑΣΗ ΣΤΗΝ ΤΣΕΤΣΕΝΙΑ

Σε ό,τι αφορά τη Γεωργία, το Κρεμλίνο εκμεταλλεύεται την αδυναμία της γεωργιανής κυβέρνησης να ελέγξει τα σύνορά της για να επέμβει αποκάλυπτα στα εσωτερικά της ζητήματα. Χρησιμοποιεί μια χούφτα ένοπλων προβοκατόρων που η ίδια οδήγησε

στην επικράτεια της, συγκεκριμένα στην κοιλάδα του Πανκίς κοντά στα σύνορα με τη Ρωσία και την Τσετσενία, και κατηγορεί την κυβέρνηση της χώρας ότι προσφέρει άσυλο στους "τρομοκράτες". Στη συνοριακή αυτή περιοχή ανθεί το λαθρεμπόριο όπλων και ναρκωτικών, ενώ διαπράττονται πολλές απαγωγές. Η Μόσχα λοιπόν ζητά να επέμβει για να επιβάλει την τάξη. Απαντώντας στους εκβιασμούς του Κρεμλίνου ο πρό-

εδρος Σεβερντάτζε κάλεσε στις αρχές του χρόνου μια ομάδα των αμερικανικών ειδικών δυνάμεων με σκοπό την εκπαίδευση των γεωργιανών ενόπλων δυνάμεων κατά της τρομοκρατίας. Τον Αύγουστο η ένταση κλιμακώθηκε όταν ρωσικά αεροσκάφη βομβάρδισαν χωριά της βόρειας Γεωργίας, συγκεκριμένα στην περιοχή Πανκίσι Γκόργκε, σκοτώνοντας ένα άτομο και τραυματίζοντας άλλους πέντε. Αμέσως μετά οι γεωργιανές δυνάμεις κατέλαβαν την κοιλάδα συλλαμβάνοντας 12 υπόπτους για αξιόποινες πράξεις, οι Ηνωμένες Πολιτείες κατήγγειλαν την παραβίαση της εθνικής κυριαρχίας της Γεωργίας, ενώ η Ρωσία αναδιπλώθηκε διαμεύδοντας κάθε προηγούμενη δική της ανάμιξη.

ΑΝΑΚΟΙΝΩΣΗ ΤΥΠΟΥ ΤΗΣ ΟΑΚΚΕ

Για την επιχείρηση στο θέατρο της Μόσχας (29/10/2002)

Κάθε οργανωμένη βία ενάντια σε άμαχους πρέπει να καταδικάζεται. Η τάση Μπασάγιεφ μέσα στο τσετσένικο κίνημα, υπεύθυνη για την επιχείρηση της Μόσχας, έπαιξε όπως πάντα τον προβοκατόρικο υπέρ της Ρωσίας ρόλο της. Όμως μαζικός δολοφόνος των ομήρων έμελλε να είναι και εδώ ο γενοκτόνος, βασανιστής και ισοπεδωτής της ηρωικής Τσετσενίας ρώσικος νεοχιτλερισμός, που συνεχίζει την επεκτατική του πορεία στον Καύκασο χάρη στην κάλυψη των δυτικών ιμπεριαλιστικών παχύδερμων, αδιόρθωτων συνεχιστών της πολιτικής του Μονάχου.

Όμως οι προσπάθειες που κατέβαλε το Κρεμλίνο για να αποσταθεροποιήσει τη γειτονική χώρα δε σταμάτησαν εκεί. Στις 12-9 ο ρώσος πρόεδρος επέδωσε τηλεσίγγραφο προς τη Γεωργία απειλώνοντας ότι η χώρα του θα εισβάλει στρατιωτικά στην περιοχή "εάν οι γεωργιανές αρχές δεν λάβουν μέτρα για την εξουδετέρωση των τρομοκρατών στο έδαφός τους". Επικαλέστηκε την αρχή της αυτοάμυνας και με επιστολή

προς τον ΟΗΕ, τα μέλη του Συμβουλίου Ασφαλείας και την ΟΑΣΕ κατηγορήσε τη γείτονα χώρα για παραβίαση της απόφασης 1373 του Συμβουλίου Ασφαλείας του ΟΗΕ. Την ίδια στιγμή, ο υπουργός άμυνας Σεργκέι Ιβανόφ δήλωσε "ότι οι ρωσικές ένοπλες δυνάμεις είναι έτοιμες να εξαπολύσουν επιθέσεις κατά της Γεωργίας με στόχο την εξόντωση των Τσετσένων τρομοκρατών" (Ελευθεροτυπία, 13-9). Η γεωργιανή κυβέρνηση απάντησε χωρίς δισταγμό ότι δε θα ανεχόταν ρωσική επέμβαση κι ότι θα την ερμήνευε ως κήρυξη πολέμου, ενώ ο πρόεδρος Σεβερντάτζε γνωστοποίησε ότι σε περίπτωση επίθεσης θα ζητήσει την απόσυρση των ρωσικών δυνάμεων από την κατεχόμενη περιοχή της Αμπχαζίας. Την επομένη το υπουργείο εξωτερικών της χώρας, έχοντας την κάλυψη του

Στέιτ Ντιπάρτμεντ, κάλεσε τη ρωσική πλευρά "να απέχει από βήματα που δεν έχει καλά μελετήσει, τα οποία θα μπορούσαν να οδηγήσουν σε μια νέα καταστροφή και ανθρώπινες απώλειες, να αποσταθεροποιήσουν την κατάσταση γενικά στον Καύκασο και να επιφέρουν ανεπανόρθωτη ζημιά στις ρωσο-γεωργιανές σχέσεις".

Ωστόσο η αμερικανική ηγεσία χρειάζεται τη ρωσική συναίνεση στον πόλεμο που έχει εξαπολύσει εναντίον της "αραβικής τρομοκρατίας" και περισσότερο στον πόλεμο που ετοιμάζεται να εξαπολύσει κατά του Ιράκ. Φοβούμενος λοιπόν μην τυχόν και διαρραγεί το αντιτρομοκρατικό μέτωπο οι ΗΠΑ αναγκάστηκαν να μαλακώσουν τη στάση τους. Στις 15-9, ο Τζ. Μπους επιχείρησε να πείσει τους Ρώσους να επιδείξουν αυτοσυγκράτηση κι έριξε το μπαλάκι στη γεωργιανή πλευρά ασκώντας πιέσεις προς την τελευταία με στόχο τη σύλληψη μελών της Αλ-Κάιντα που σύμφωνα με κάποιες πληροφορίες φιλοξενούνταν στην περιοχή. Την επομένη οι δύο χώρες έριξαν τους τόνους κι ο Σεβερντάτζε, σε ένδειξη καλής θέλησης, προσφέρθηκε να παραδώσει τους υπόπτους για τρομοκρα-

τικές πράξεις στους Ρώσους. Παρ' όλα αυτά δε δίστασε να αποκαλύψει ότι στην κοιλάδα του Πανκίσι δρουν πράκτορες των ρωσικών μυστικών υπηρεσιών. Στις 19-9, ο ρώσος υπουργός άμυνας Σ. Ιβανόφ είχε μόλις εκδηλώσει την αμεριστική εμπιστοσύνη του στις πληροφορίες που θα του παρείχαν οι Αμερικανοί σχετικά με το οπλοστάσιο μαζικής καταστροφής του Σαντάμ Χουσέιν. Σε μια ανάλογη κίνηση ο υφυπουργός άμυνας των ΗΠΑ, Πωλ Γούλφοβιτς ακραίως προωθητής της επίθεσης ενάντια στο Ιράκ, δήλωσε με σιγουριά ότι στη Γεωργία εκπαιδεύονται και ραδιουργούν τρομοκράτες αποδεχόμενος τους ρωσικούς ισχυρισμούς. Λίγες μέρες αργότερα ο προϊστάμενός του Κόλιν Πάουελ έκρινε ότι η Μόσχα πρέπει "ν' αποφασίσει μόνη της τι πρέπει να κάνει για ν' αμυνθεί" (25-9).

25χρονος ρώσος μυστικός από την Τσετσενία, Βιτάλι Σμιρνόφ, γνωστός ως Αμπντουλμαλίκ ("Radio Liberty", 26-9). Οι γεωργιανοί απ' την πλευρά τους ανακοίνωσαν ότι έχουν απωθήσει τους ενόπλους μακριά απ' τα σύνορά τους ενώ ευθαρσώς αντέστρεψαν τις κατηγορίες σχετικά με τη μετακίνηση των ενόπλων. Στις 1-10, ο Σ. Ιβανόφ δήλωσε χωρίς περιστροφές πως "έχει κάθε λόγο να πιστεύει" ότι κάποιοι γεωργιανοί αξιωματούχοι συνεργάζονται με τσετσένους αυτονομιστές που χρησιμοποιούν ως βάση την κοιλάδα του Πανκίς. Η προσπάθειά του όμως να συνδέσει τη γειτονική χώρα με την τρομοκρατία δεν πέτυχε αφού η τελευταία έσπευσε να επιβεβαιώσει τις προνομιακές φιλικές της σχέσεις με τις ΗΠΑ: Τις επόμενες βδομάδες οι ειδικές δυνάμεις της Γεωργίας συνέλαβαν 15 άραβες που σχετιζόνταν με την Αλ-Κάιντα και τους παρέδωσαν στους Αμερικανούς. Οι Ρώσοι έπρεπε με κάποιο τρόπο να κερδίσουν την ανοχή της δύσης σε μια μελλοντική επίθεσή τους στη Γεωργία.

Την ίδια στιγμή, ο πόλεμος στην Τσετσενία συνεχίζεται με μεγάλη σφοδρότητα. Σύμφωνα με έκθεση της μη κυβερνητικής ρωσικής οργάνωσης "Επιτροπή μητέρων των στρατιωτών", 11.000 ρώσοι στρατιώτες έχουν χάσει τη ζωή τους από την αρχή του δεύτερου πολέμου. Το γερμανικό περιοδικό "Die Welt am Sonntag" εκτιμά (13-10) ότι τουλάχιστον 80.000 Τσετσένοι, οι περισσότεροι άμαχοι, έχουν δολοφονηθεί από τα ρωσικά στρατεύματα κατοχής. Οι κάτοικοι που διαμένουν στη χώρα, ενώ ξεπερνούσαν το ένα εκατομμύριο πριν την έναρξη του πολέμου, σήμερα υπολογίζονται σε 250.000. Όσοι μένουν πίσω είτε δολοφονούνται είτε βλέπουν την περιουσία τους να καταστρέφεται, στέλνονται σε στρατόπεδα συγκέντρωσης στα οποία βασανίζονται, βιάζονται, εξευτελίζονται. Στο επιχειρησιακό επίπεδο οι Ρώσοι τα 'χουν βρει σκούρα. Στις 19-8, καταρρίφθηκε γιγάντιο μεταγωγικό ελικόπτερο Mi-26 που μετέφερε 150 ρώσους στρατιωτικούς κοντά στη βάση Χανκάλα. Περισσότεροι από 114 σκοτώθηκαν. Καθημερινά, οι ρωσικές δυνάμεις μετρούν δεκάδες απώλειες στις τάξεις τους. Από την άλλη πλευρά, σε ό,τι αφορά το πολιτικό επίπεδο η ηγεσία του προέδρου Ασλάν Μασχάντοφ βρί-

συνέχεια πίσω στη σελίδα 42

